

ТЕС ГЕРИТСЪН ХИРУРГЪТ

Част 1 от „Джейн Ризоли и Мора Айлс“

Превод от английски: Красимира Матева, 2008

chitanka.info

Благодарности

Задължена съм на тези хора и им дължа специални благодарности:

На Брус Блейк и детектив Уейн Р. Рок от бостънската полиция и на д-р Крис Микълейкс за техническата помощ, която ми оказаха.

На Джейн Бърки, Дон Клиъри и Андреа Сирило за изключително полезните им коментари върху първата чернова.

На моя редактор Линда Мароу, заедно деликатно ме насочваше в правилния път.

На моя ангел-хранител Мег Рули (всеки писател има нужда от някоя Мег Рули!).

И на моя съпруг, Джейкъб. Винаги, на Джейкъб.

ПРОЛОГ

Днес ще намерят тялото ѝ.

Знам как ще се случи. Мога да си представя съвсем живо в каква последователност ще стане това. Към девет часа онези високомерни дами от „Кендъл енд Лорд травъл ейджънси“ ще насядат зад бюрата си и пръстите им с елегантен маникюр ще започнат да почукват по клавиатурите на компютрите, за да регистрират круиз по Средиземно море за мисис Смит, ски ваканция в Клоsters за мистър Джоунс. А за мистър и мисис Браун нещо по-различно тази година, нещо екзотично, може би Чианг май^[1] или Мадагаскар, но нищо прекалено сурово. О не, приключението трябва да бъде преди всичко комфортно. Това е мотото в „Кендъл енд Лорд“ — „Комфортни приключения“. Агенцията има много работа и телефонът често звъни.

Няма да е необходимо много време на дамите, за да установят, че Даяна не е на работното си място.

Някоя от тях ще позвъни в жилището ѝ в Бак Бей, но никой няма да вдигне телефона от другата страна. Може би Даяна е в банята и не го чува. Или вече е тръгнала за работа и ще пристигне със закъснение. Десетина напълно безобидни възможности ще минат през ума на колежката, която се обажда. Но с напредването на деня и нарастването на обажданията без отговор, ще нараства и смущението.

Предполагам, че пазачът на сградата ще пусне колежката на Даяна в апартамента ѝ. Виждам го как нервно подрънква с ключовете с думите:

— Вие сте ѝ приятелка, така ли? Сигурна ли сте, че тя няма да има нищо против? Щото ще трябва да ѝ кажа, че съм ви пуснал вътре.

Двамата влизат в апартамента и колежката се провиква:

— Даяна? Вкъщи ли си?

Тръгват по коридора, минават покрай пътническите постери в елегантни рамки, пазачът на сградата следва колегката по петите, като внимава да не би да открадне нещо.

После той поглежда към спалнята. Вижда Даяна Стърлинг и забравя тревогите си за нещо толкова несъществено като евентуална кражба. Единственото му желание е да излезе от този апартамент, преди да е повърнал.

Бих искал да бъда там при пристигането на полицията, но това би било глупаво. Знам, че ще огледат всяка кола, намираща се наблизо, всяко лице от събралите се на улицата зяпачи. Знаят колко силен е импулсът ми да се върна. Дори сега, докато седя в „Старбъкс“ и наблюдавам как денят се прокрадва през прозореца, чувствам как онази стая ме зове. Но аз съм като Одисей, здраво завързан за мачтата на моя кораб, изпълнен с копнеж по песента на сирените. Няма да се хвърля върху скалите и да се разбия в тях. Няма да допусна тази грешка.

Вместо това седя и си пия кафето, докато навън Бостън се пробужда. Сипвам три лъжички захар в чашата си и ги разбърквам добре, обичам кафето ми да бъде сладко. Обичам всичко да бъде сладко. Да бъде свършено.

В далечината запищява сирена, която ме зове. Чувствам се като Одисей, опъващ въжетата, които обаче го държат здраво.

Днес ще намерят тялото ѝ.

Днес ще разберат, че сме се върнали.

---

[1] Вторият по големина град в Тайланд, намира се в северната част на страната — Бел.ред. ↑

1

Една година по-късно

Детектив Томас Мур не обичаше миризмата на каучук и докато слагаше ръкавиците, от които излетя облаче талк, усети познатото пробождање, предшествашо гаденето. Миризмата беше свързана с най-неприятните аспекти от работата му и също като кучетата на Павлов, обучени да отделят слюнка при наличието на определени дразнителни, той беше започнал да свързва миризмата на каучук неизбежно с кръв и други телесни течности. Обонятелно предупреждение да се пригответи психически.

Това и направи, докато стоеше пред залата за аутопсии. Беше влязъл направо от жегата навън и потта започваше да се смразява по кожата му. Беше 12 юли, влажен и трептящ от мараня петъчен следобед. В цял Бостън климатиците работеха на максимум. По моста Тобин колите тръгнаха на север, към прохладните гори на Мейн. Но Мур нямаше да бъде сред тях. Бяха му прекъснали отпуската, за да се сблъска с предполагаем ужас, който нямаше желание да вижда.

Вече беше облякъл хирургическа престилка, която бе измъкнал от количката с чаршафи и престилки за моргата. Сега прибра непокорните си коси под едно хартиено кепе и намъкна хартиени терлици върху обувките си, защото беше виждал какво се излива понякога от масата за аутопсии на пода. Кръв, парчета тъкан. В никакъв случай не можеше да се каже, че е голям чистник, но не искаше да отнесе вкъщи следа от аутопсията върху обувките си. Постоя няколко секунди пред вратата и пое дълбоко въздух. След като нямаше как да отлага повече предстоящото изпитание, примирено влезе в стаята.

Увитият труп лежеше на масата — жена, доколкото можеше да се съди по формата. Мур избягваше да гледа прекалено дълго жертвата и вместо това се съсредоточаваше върху живите хора в помещението. Съдебният лекар д-р Ашфорд Тиърни и един от помощниците в моргата подреждаха инструментите върху табличка. От другата страна

на масата точно срещу Мур, стоеше Джейн Ризоли, също от отдел „Убийства“ на бостънската полиция. Тя беше дребна жена на трийсет и три години с четвъртита челюст. Неукротимите ѝ къдрици бяха скрити под хартиеното кепе и като се изключи смекчаващият ефект на черните коси, лицето ѝ изглеждаше доста ъгловато, а тъмните очи — изучаващи и напрегнати. Беше преместена в отдел „Убийства“ от „Пороци и наркотици“ преди шест месеца. Беше единствената жена в отдела и вече бяха възникнали проблеми между нея и един от другите детективи, повдигнати бяха обвинения за сексуален тормоз, както и контраобвинения в гадни номера. Мур не беше сигурен дали харесва Ризоли, както и дали тя го харесва. Досега се бяха придържали към строго професионални отношения и му се струваше, че колежката му предпочиташе именно това.

До Ризоли стоеше нейният партньор Бари Фрост, жизнерадостно ченге, който изглеждаше много по-млад от трийсетте си години заради миловидното си голобрадо лице. Фрост работеше вече два месеца с Ризоли без никакви оплаквания, очевидно той беше единственият достатъчно кротък мъж в отдела, способен да понася лошите ѝ настроения.

Докато Мур се приближаваше към масата, Ризоли каза:

— Чудехме се кога ще се появиш.

— Бях на „Мейн търнпайк“, когато ми изпратихте сигнала.

— Ние чакаме тук от пет часа.

— И аз точно започвам вътрешния преглед — обади се д-р Тиърни. — Затова може да се каже, че детектив Мур пристига точно навреме.

Един мъж в помощ на друг. Той затвори с трясък вратата на шкафчето. Един от редките случаи, в които позволяваше на раздразнението си да проличи. Д-р Тиърни беше изтънчен джентълмен от Юга, който вярваше, че дамите би трябвало да се държат като дами. Не му беше приятно да работи с чепатата Джейн Ризоли.

Помощникът от моргата забута количката с инструменти към масата и погледът му, който срещна за миг очите на Мур, говореше: „Може ли да се разчита на тази кучка?“.

— Съжалявам за осуетеното ти пътуване на риболов — обърна се към него Тиърни. — Както изглежда, отпуската ти е прекратена.

— Сигурен ли си, че това е пак нашето момче?

В отговор лекарят посегна към чаршафа и го дръпна, разкривайки трупа.

— Името ѝ е Елена Ортис.

Макар Мур да се бе подготвял вътрешно за тази гледка, първият поглед към жертвата му подежда като физически удар. Черната коса на жената, спечена от засъхнала кръв, стърчеше като игли на таралеж от мраморното ѝ лице със сини жилки. Устните ѝ бяха разтворени, сякаш замръзнали насред някакво изречение. Кръвта вече беше измита от тялото и раните зееха като пурпурни дупки в подобната ѝ на сиво платно кожа. Видимите рани бяха две. Едната беше дълбок прорез на гърлото, който започваше под лявото ухо, пресичаше лявата сънна артерия и прерязваше хрущяла на ларинкса. Милостивият удар, причинил смъртта. Вторият разрез беше ниско на корема. Раната нямаше за цел да причини смърт — тя имаше съвсем друго предназначение.

Мур преглътна мъчително.

— Виждам защо сте ме извикали от почивката.

— Аз вода случая — обади се Ризоли.

Дочу предупредителната нотка в гласа ѝ, тя си пазеше територията. Мур разбираше откъде идва всичко това, как постоянните подигравки и скептицизмът, с които се сблъскваха жените полицаи, ги правеха прекалено мнителни и докачливи. Той обаче нямаше никакво желание да я предизвиква. Предстоеше им да работят заедно по този случай и играта беше още съвсем в началото си, за да се борят за надмощие.

Заговори отмерено, като внимаваше тонът му да бъде почтителен.

— Би ли ме информирала за обстоятелствата?

Ризоли кимна отривисто.

— Жертвата е намерена в девет тази сутрин в апартамента ѝ на „Уорчестър стрийт“ в „Саут енд“. Обикновено отивала на работа към шест сутринта в „Селъбрейшън флористс“, на няколко пресечки от дома ѝ. Това е семеен бизнес, собственост на родителите ѝ. Когато тя не се появила, те се разтревожили. Брат ѝ отишъл да види какво става. Открил я в спалнята ѝ. Д-р Тиърни смята, че смъртта е настъпила някъде между полунощ и четири сутринта. Според семейството на жертвата в момента нямала приятел и никой от блока ѝ не си спомня да

е забелязвал посетители от мъжки пол. Тя е просто едно здраво работещо момиче, католичка.

Мур погледна китките на жертвата.

— Била е обездвижена.

— Да. Лейкопласт по китките и глезените. Намерена е гола. Само с няколко бижута.

— Какви?

— Гердан. Пръстен. Обици на винт. Кутията с бижута в спалнята ѝ не е докосната. Мотивът не е бил кражба.

Мур погледна към хоризонталната синя ивица, минаваща през бедрата на жертвата.

— Торсът също е бил обездвижен.

— Лейкопласт е имало около кръста и в горната част на бедрата.

И на устата.

Мур изпусна въздуха, който бе задържал прекалено дълго в гърдите си.

— Боже! — Докато се взираше в Елена Ортис, в съзнанието му изникна за момент образът на друга млада жена. На друг труп — блондинка с червени като късове сурово месо разрези на гърлото и корема. — Даяна Стърлинг — прошепна той.

— Вече извадих доклада от аутопсията на Стърлинг — обади се Тиърни. — В случай, че искаш да го прегледаш.

Но Мур не го направи. Случаят „Стърлинг“, чийто водещ детектив беше той, никога не бе напускал съзнанието му.

Преди една година трийсетгодишната Даяна Стърлинг, служителка в „Кендъл енд Лорд травъл ейджънси“, беше намерена гола и привързана към леглото си с лейкопласт. Гърлото и долната част на корема ѝ бяха разрязани. Извършителят на убийството не беше открит.

Д-р Тиърни насочи светлината към корема на Елена Ортис. Кръвта беше измита и краищата на разреза бяха бледорозови.

— Открихте ли нещо по нея?

— Отделихме няколко влакна, преди да я измием. А към ръба на раната бе залепнал един косъм.

Мур вдигна поглед, внезапно заинтригуван.

— На жертвата ли?

— Много по-къс. И светлокафяв.

Косата на Елена Ортис беше черна.

— Вече сме поискали мостри от косми от всички, които са имали контакт с тялото — намеси се Ризоли.

Тиърни привлече вниманието им към раната.

— Тук виждаме напречен разрез. Хирурзите го наричат разрез „Мейлард“. Коремната стена е била срязана слой след слой. Първо кожата, после — повърхностната фасция, после мускула и най-накрая — тазовия перитонеум.

— Като при Стърлинг — рече Мур.

— Да. Като при Стърлинг. Но има и разлики.

— Какви?

— При Даяна Стърлинг имаше няколко грапавини в разреза, говорещи за колебание или несигурност. Тук такова нещо не се вижда. Направил го е с абсолютна увереност. — Лекарят срещна погледа на детектива. — Нашият човек се учи. Подобрил е техниката си.

— Ако е същият — намеси се Ризоли.

— Има и други прилики. Виждаш ли малко по-широкия ръб в този край на раната? Показва, че разрезът е направен от дясно наляво. Като при Стърлинг. Използваното за тази рана острие е остро само от едната страна и не е назъбено. Също като острието, използвано при Стърлинг.

— Скалпел?

— Напълно е възможно да е скалпел. Чистият разрез говори, че няма извиване на острието. Жертвата или не е била в съзнание, или е била толкова здраво завързана, че не е можела да помръдне, не е можела да се съпротивлява. И не е предизвикала отклоняване на острието от правата линия.

Бари Фрост имаше вид на човек, който ще повърне всеки момент.

— О, боже! Моля ви, кажете ми, че е била вече мъртва, когато е направил това.

— Страхувам се, че тази рана не е направена след настъпването на смъртта.

Само зелените очи на Тиърни се виждаха над хирургическата маска и те блестяха гневно.

— Имало ли е кръвене преди смъртта? — попита Мур.

— В тазовата кухина се е събрало известно количество кръв, което говори, че сърцето ѝ все още е биело. Била е все още жива,

когато това... когато е извършена тази процедура.

Мур погледна китките и сините кръгове около тях. Подобни синини имаше и около двата глезена, а също и ивица от петехии — петънца по кожата вследствие на капилярни кръвоизливи, по протежение на ханша. Елена Ортис е правила опити да се освободи.

— Има и друго доказателство, че е била жива, когато е правен разрезът — додаде Тиърни. — Пъхни си ръката в раната, Томас. Мисля, че знаеш какво ще откриеш.

Мур неохотно пъхна обвитата си в каучуковата ръкавица длан в раната. Плътта беше хладна, изстудена от няколкочасовото стоене в моргата. Това му напомни усещането на търсене на дреболиите в пуешки фенер. Вкара ръката си до китката, така че пръстите му да могат да изследват ръбовете на раната. Това бъркане в най-интимната част от женската анатомия му приличаше на насилие. Избягваше да гледа лицето на Елена Ортис. Само така беше в състояние да гледа безстрастно на тленните ѝ останки, само така беше в състояние да се съсредоточи върху студената механика на онова, което бе направено с тялото ѝ.

— Матката липсва.

Мур погледна към Тиърни.

Лекарят кимна.

— Извадена е.

Детективът отдръпна ръка от тялото и се взря в раната, зейнала като отворена уста. Сега Ризоли пъхна обвитата си в ръкавица длан вътре, изпъвайки късите си пръсти, за да изследва кухината.

— Нищо друго ли не е извадено? — попита тя.

— Само матката — отвърна Тиърни. — Не е пипнал пикочния мехур и червата.

— А какво е това, което напипвам тук? Твърдо възелче от лявата страна? — попита тя.

— Конец. Използвал го е, за да завърже кръвоносните съдове.

Ризоли стреснато вдигна поглед.

— Това хирургически възел ли е?

— Обикновен катгут 2.0 — предположи Мур, като погледна към лекаря за потвърждение.

Той кимна.

— Същият конец, който намерихме в Даяна Стърлинг.

— Катгут 2.0? — попита тихо Фрост. Беше се отдалечил от масата и сега стоеше в единия ъгъл на стаята, готов да се втурне към мивката. — Това да не е... име на някаква марка?

— Не е — обясни Тиърни. — Катгут е вид хирургически конец, който се прави от черва на крави или овце.

— Защо тогава го наричат катгут^[1]? — поинтересува се Ризоли.

— През Средновековието струните на музикалните инструменти са се правили от черва. Музикантите наричали инструментите си *kit*^[2] и струните били наречени „китгут“. Думата постепенно се превърнала в катгут. В хирургията тези конци се използват за зашиване на дълбоки слоеве съединителна тъкан. След време конецът се резорбира.

— И откъде се е снабдил с този конец? — Ризоли погледна към Мур. — Вие намерихте ли източник при Стърлинг?

— Почти е невъзможно да се идентифицира конкретен източник — обясни той. — Конецът катгут се произвежда от десетки различни компании, повечето от които са в Азия. Все още се използва в доста чуждестранни болници.

— Само чуждестранни ли?

— Сега се предлагат по-добри алтернативи — намеси се Тиърни. — Катгут няма нито силата, нито издръжливостта на синтетичните конци. Не мисля, че са много хирурзите в САЩ, които продължават да го използват.

— Защо изобщо го е използвал нашият извършител?

— За да си подсигури зрителното поле. За да контролира кръвенето достатъчно дълго, за да вижда какво прави. Нашият извършител е много изкусен човек.

Ризоли измъкна ръката си от раната. Върху покритата ѝ с ръкавица длан се бе прилепило парченце съсирена кръв, приличащо на яркочервено мънисто.

— Доколко изкусен? Да не би да имаме работа с лекар? Или с касапин?

— Определено има известни познания по анатомия — отвърна Тиърни. — Не се съмнявам, че е правил това и преди.

Мур отстъпи заднишком от масата. Цялата му душа се гърчеше при мисълта за страданията, които бе преживяла Елена Ортис. Въпреки това не бе в състояние да прогони зловещата картина от ума

си. Резултатът от случилото се лежеше точно пред него, вперил отворените си очи към небитието.

Обърна се, стреснат от издрънчаването на инструменти в металната табличка. Помощникът от моргата бе побутнал табличката по-близо към лекаря, който се готвеше да направи разрез на трупа. Сега помощникът се наведе и се взря в раната на корема.

— И какво прави с нея? — попита той. — Щом извади матката, какво прави с нея?

— Не знаем — отговори Тиърни. — Органите така и не са открити.

---

[1] Catgut (англ.) — котешки черва. — Бел.прев. ↑

[2] Kit — едновременно котенце и малка цигулка. — Бел.прев. ↑

2

Мур стоеше на тротоара в квартал „Саут енд“, където бе живяла и където бе намерила смъртта си Елена Ортис. Някога това бе улица с износени къщи за отдаване под наем, беден занемарен квартал, разделен от по-желаната северна половина на Бостън с железопътни линии. Растящият град обаче е лакомо същество, неуморно търсещо нови земи, а жп линиите не са бариера за жадните погледи на строителите. Новото поколение жители на Бостън бяха преоткрили „Саут енд“ и старите къщи за даване под наем постепенно бяха преобразувани в жилищни блокове.

Елена Ортис живееше в такъв блок. Макар гледката от прозорците на апартамента ѝ на втория етаж да не беше вдъхновяваща — те гледаха към една обществена пералня — сградата предлагаше удобство, което рядко се срещаше в Бостън — място за паркиране на колите на обитателите на съседната алея.

Сега Мур вървеше по тази алея, оглеждаше прозорците на апартаментите и се питаше кой ли го наблюдава в този момент. Нищо не помръдваше зад огледалните прозорци на сградата. Живеещите от онази страна на блока, която гледаше към алеята за паркиране, вече бяха разпитани — никой от тях не бе дал информация, която да бъде от полза.

Спря под прозореца на банята на Елена Ортис и се загледа към аварийното пожарно стълбище, водещо до него. Стълбичката беше вдигната и закрепена. През нощта, в която бе умряла Елена Ортис, колата на един от обитателите бе паркирана непосредствено под аварийното стълбище. По-късно върху покрива на автомобила бяха открити отпечатъци от обувки номер 8^[1]. Извършителят го беше използвал като стъпало, за да достигне аварийната стълбичка.

Томас Мур видя, че прозорецът на банята беше затворен. Той не е бил затворен в нощта, в която Елена Ортис се е изправила срещу убиеца си.

Излезе от алеята за паркиране, заобиколи блока към главния вход и влезе в него.

Полицейска лента висеше напреки на вратата към апартамента на Елена Ортис. Той я отстрани и по ръката му полепна прах за снемане на отпечатъци. Свободно висящата лента се плъзна по раменете му, щом пристъпи прага на жилището.

Дневната беше същата, каквато я помнеше от предишния ден, когато я бе огледал заедно с Ризоли. Посещението бе доста неприятно, усещаше се прикритото засега съперничество. Случаят Ортис бе започнал под водачеството на Ризоли и тя се чувстваше достатъчно несигурна, за да се усеща заплашена от всеки, поставящ на изпитание авторитета ѝ, особено ако това беше по-възрастно ченге от мъжки пол. Макар сега да играеха в един отбор, отбор, който включваше вече петима детективи, за нея Мур беше натрапник, който се опитваше да навлезе в нейната територия, затова той внимаваше да изказва предположенията си по възможно най-дипломатичен начин. Нямаше никакво желание да бъде въввлечен в битка на егото, но точно така бе станало. Вчера бе опитал да се фокусира върху мястото на престъплението, но недоволството ѝ постоянно осуетяваше опитите му да се концентрира.

Едва сега, когато бе останал сам, му се удаде възможността да фокусира вниманието си изцяло върху апартамента, където бе умряла Елена Ортис. Около масичката за кафе в дневната бяха наредени напълно неподходящи си мебели. В ъгъла имаше бюро с компютър. На пода бе поставен огромен килим с изображение на лиани с листа и розови цветя. Според Ризоли, нищо не е било местено или променяно от убийството насам. Последната дневна светлина избледняваше зад прозореца, но Мур не включи осветлението. Стоя дълго на едно място, без да помръдне, чакайки в стаята да се възцари пълна тишина. Това беше първата възможност, която му се отдаваше, да посети мястото на престъплението сам, първият път, когато имаше възможност да стои в стаята, без вниманието му да бъде отвличано от гласове или лица, т.е. от живите. Той си представи как въздушните молекули, раздвижени за кратко от неговото влизане, сега забавят движението си и се понасят плавно. Искаше помещението да започне да му говори.

Не усети нищо. Не усети никакво зло, никакъв остатъчен трепет от ужас.

Извършителят не беше влязъл през вратата. Нито се беше разхождал из току-що провъзгласилото се царство на смъртта. Беше фокусирал цялото си време, цялото си внимание в спалнята.

Мур бавно мина покрай миниатюрната кухня и тръгна по коридора. Усети как косъмчетата на врата му настръхват. Спря пред първата врата и се загледа в банята. Включи осветлението.

Вечерта в четвъртък е топла. Толкова топла, че прозорците из целия град са отворени, за да уловят всеки полъх на вятъра, всяко охлаждащо раздвижване на въздуха. Ти клякаш на пожарното стълбище, мокър от пот в тъмните си дрехи, и се взираш в тази баня. Не се чува звук, жената спи в спалнята. Трябва да става рано на другата сутрин, за да върши работата си в цветарския магазин, и в този час цикълът на съня ѝ преминава в най-дълбоката си фаза, от която е най-трудно да бъдеш събуден.

Тя не чува стърженето на ножа, с който срязваш мрежата против комари.

Мур се загледа в тапетите на червени розови пъпки. Типично женски шарки, един мъж никога не би ги избрал. Във всяко отношение това беше женска баня, от шампоана с аромат на ягоди до кутията с тампони „Тампакс“ под мивката и аптечката, претъпкана с козметика.

Покатерваш се на прозореца и влакна от морскосинята ти риза се закачат за рамката му. Полиестер. Маратонките ти, номер 8 1/2, оставят отпечатъци по белия балатум на пода. В тях има мъничко пясък, примесен с кристалчета гипс. Типичната смес, която остава по подметките на ходещите из Бостън.

Може би правиш пауза и се ослушваш в мрака. Вдишваш сладкия, непривичен за теб аромат на женската атмосфера наоколо. Или не губиш време и тръгваш направо към целта си.

Спалнята.

Въздухът му се стори по-мръсен, по-гъст, докато следваше стъпките на извършителя. Беше нещо повече от въображаемо усещане на злото, ставаше въпрос за миризмата.

Приближи се до вратата на спалнята. Сега вече косъмчетата на врата му бяха съвсем щръкнали. Вече знаеше какво щеше да види в стаята, мислеше, че е готов за него. Но когато включи осветлението, ужасът го атакува отново, както бе станало и първия път, щом видя тази стая.

Кръвта стоеше тук вече повече от два дни. Службата за почистване още не беше идвала. Но въпреки всички препарати, парното почистване и кутиите бяла боя, следите от случилото се в този апартамент никога нямаше да бъдат заличени, защото отпечатъкът на ужаса щеше вечно да се носи във въздуха.

Минаваш през вратата, влизаш в тази стая. Пердетата са тънки, с памучни щампи, светлината от уличните лампи преминава през тях и достига до леглото. До спящата жена. Тук вече несъмнено оставаш малко, взирайки се в нея. Предвкушаваш с наслада предстоящата работа. Защото това е наслада за теб, нали? Ти се възбуждаш все повече. Това е като електричество, то плува в кръвта ти като наркотик, пробуждайки всеки нерв, дори върховете на пръстите ти пулсират, предвкушвайки удоволствието.

Елена Ортис няма възможност да извика. А ако все пак успее да го направи, никой няма да я чуе. Нито семейството в съседния апартамент, нито двойката на долния етаж.

Извършителят идва оборудван. Лейкопласт. Парцал, напоен в хлороформ. Колекция от хирургически инструменти. Пристига напълно готов.

Мъчението трябва да е продължило доста повече от час. Елена Ортис е била в съзнание поне през част от това време. Кожата на китките и глезените ѝ беше протъркана, знак, че се беше съпротивлявала. В паниката, в агонията си, тя бе изпразнила пикочния си мехур и урината беше попила в дюшека, смесвайки се с кръвта ѝ. Операцията беше деликатна и той беше отделил нужното време, за да я извърши както трябва, да извади само онова, което иска, нищо повече.

Не я беше изнасилил, може би не беше в състояние да го направи.

Когато беше приключил ужасната операция, младата жена е била все още жива. Раната в малкия таз продължавала да кърви, сърцето — да изпомпва кръв. Колко време? Д-р Тиърни предполагаше, че всичко е траяло поне половин час. Трийсет минути, които сигурно са се сторили цяла вечност за Елена Ортис.

Ти какво правеше през това време? Прибираше си инструментите? Прибираше пляката си в специален буркан? Или просто стоеше тук и се наслаждаваше на гледката?

Последният акт беше извършен бързо и делово. Мъчителят на Елена Ортис бе взел каквото бе искал и сега беше настъпил моментът да сложи край. Бе се приближил до възглавницата. С лявата си ръка беше сграбчил кичур от косата ѝ и я беше дръпнал толкова силно, че беше откъснал повече от двацет косъма. Те бяха открити по-късно, пръснати по възглавницата и пода. Кървавите петна не оставяха съмнение какво се бе случило. След като бе обездвижил главата ѝ и бе изпънал врата ѝ, той бе направил един дълбок разрез, започвайки под лявото ѝ ухо. Бе прерязал лявата сънна артерия и трахеята. Кръвта бе шурнала. По стената вляво от леглото се бяха образували гроздове от малки овални капчици, течащи надолу, характерни белези при пръскането на артериална кръв и при издишването на кръв от трахеята. Възглавницата и чаршафите бяха подгизнали от стичащата се надолу кръв. Няколко капчици бяха излетели встрани при извъртането на острието и бяха опръскали перваза на прозореца.

Елена Ортис беше живяла достатъчно дълго, за да види как собствената ѝ кръв пръска от врата ѝ и се удря в стената, сякаш изстрелвана от картечница. Бе живяла достатъчно дълго, за да аспирира кръв в прерязаната си трахея, да чуе как гъргори в белите ѝ дробове, да я изкашля в експлозивни откоси от алени храчки.

Бе живяла достатъчно дълго, за да разбере, че умира.

И когато всичко свърши, когато агонизиращата ѝ борба приключи, ти ни остави визитка. Сгъна прилежно нощницата на жертвата и я сложи върху тоалетната масичка. Защо? Дали това не е някакъв извратен знак на уважение към жената, която току-що си заколил? Или това е твоят начин да ни се подиграеш? Твоят начин да ни кажеш, че ти контролираш положението?

Мур се върна в дневната и потъна във фотьойла. В апартамента беше горещо и задушно, но той трепереше. Не знаеше дали треперенето беше предизвикано от физическо или емоционално усещане. Бедрата и раменете му го боляха, така че може би беше хванал някакъв вирус. Летен грип, най-лошия вид. Помисли си за всички места, където предпочиташе да бъде в този момент. В лодка по някое езеро в Мейн с въдица в ръка. Или, застанал на морския бряг, да наблюдава как мъглата се отдръпва навътре. Където и да е, само не и на това място на смъртта.

Писукането на пейджъра му го стресна. Изключи го и осъзна, че сърцето му препуска. Наложил си да се успокои, преди да извади мобилния си телефон и да набере номера.

— Ризоли — отговори тя при първото позвъняване. Поздравът ѝ беше директен като куршум.

— Изпрати ми сигнал по пейджъра.

— Не ми каза, че имаш попадение по VICAP^[2] — каза тя.

— Какво попадение?

— За Даяна Стърлинг. Сега преглеждам документацията за нейното убийство.

VICAP беше национална база данни за убийствата и нападенията, събрана от станали в страната случаи. Убийците често повтарят един и същ модел на поведение и чрез тази информация следователите можеха да свързват извършените от един и същ субект престъпления. Като част от рутинната работа Мур и тогавашният му партньор Ръсти Стивак бяха направили проучване по VICAP.

— Не се натъкнахме на съответствия в Ню Ингленд — рече Томас. — Прегледахме всяко убийство, включващо осакатяване, нахлуване нощем и връзване с лейкопласт. Нищо не отговаряше на профила на Стърлинг.

— Ами серията в Джорджия? Преди три години, четири жертви. Една в Атланта, три в Савана. Всичките са в базата данни на VICAP.

— Прегледах тези случаи. Не са свързани с нашия извършител.

— Чуй това, Мур. Дора Чиконе, двайсет и две годишна, студентка в „Еймъри“. Жертва номер едно, упоена с рохипнол, после вързана с найлоново въже...

— Нашето момче използва хлороформ и лейкопласт.

— Срязал ѝ корема. Изрязал ѝ матката. Накрая милостиво я убил, като ѝ разрязал врата. И най-накрая, слушай добре това, сгънал ѝ нощницата и я оставил на един стол до леглото. Казвам ти, дяволски близки са.

— Случаите в Джорджия са приключени — отвърна Мур. — Вече от две години. Извършителят е мъртъв.

— Ами ако полицията в Савана е объркала конците? Ако уличеният не е бил техният убиец?

— Подкрепиха са доказателствата си с ДНК. Влакна, косми. Освен това е имало свидетел. Една от жертвите оцеляла.

— О, да. Оцелялата. Жертва номер пет.

В гласа ѝ прозвуча странно презрителна нотка.

— Тя потвърждава самоличността на извършителя — довърши

Мур.

— И също така удобно го застрелва.

— И какво сега, да не искаш да арестуваш неговия призрак?

— Говорил ли си някога с въпросната оцеляла жертва? —
продължи Джейн Ризоли.

— Не.

— Защо?

— И какъв е смисълът?

— Смисълът е, че може би щеше да научиш нещо интересно.
Като например факта, че е напуснала Савана скоро след нападението.
И сецаш ли се къде живее сега?

Въпреки съскането на мобилния телефон Мур чу бученето на
собствения си пулс.

— В Бостън ли? — попита тихо той.

— И няма да повярваш с какво се занимава.

---

[1] Номер 42,5 според стандартната номерация. — Бел.прев. ↑

[2] Violent Criminal Apprehension Program — Програма за
свързани с насилие престъпления. — Бел.прев. ↑

3

Д-р Катрин Кордел изтича по коридора, подметките на маратонките ѝ скърцаха по балатума. Тя бутна двойната врата и влезе в залата за спешните случаи.

— Те са във Втора травматология, доктор Кордел — извика една сестра.

— Отивам там — отвърна Катрин, като се насочи подобно на управляем снаряд право към Втора травматологична зала.

Пет-шест лица я изгледаха облекчено, когато се появи в стаята. С един поглед се ориентира в ситуацията, видя разбърканите инструменти в табличката, стойките за системи с торбички с лактиран разтвор на Рингър, които висяха като тежки плодове на стоманени дървета, по пода се валяха окървавени марли и разкъсани опаковки. Бърз синусоидален ритъм преминаваше по монитора за следене на сърдечната дейност — такава беше кардиограмата на сърцето, което препуска, за да надбяга смъртта.

— Какъв е случаят? — попита тя, докато персоналът се отдръпваше, за да ѝ направи път.

Рон Литман, специализант по хирургия, я информира със скоростта на картечница:

— Пешеходец с неустановена самоличност, шофьорът, който го е блъснал, е избягал. Пострадалият е докаран в Спешното отделение в безсъзнание. Зениците са еднакви, реагират, белите дробове са чисти, но коремът е раздут. Забавена перисталтика. Кръвното налягане е паднало до шейсет. Направих парацентеза^[1]. Има кръв в корема. Свързахме го със система, вкарваме разтвор на Рингър с пълна скорост, но не успяваме да повишим кръвното налягане.

— Нулева отрицателна група и прясно замразена плазма^[2] поръчани ли са?

— Би трябвало да пристигнат всеки момент.

Мъжът на масата беше разсъблечен, всеки негов интимен детайл бе изложен безмилостно на погледите. Изглеждаше на около шейсет

години, вече беше интубиран и включен на изкуствено дишане. Лишените от тонус мускули висяха на дипло по мършавите му крайници, а ребрата му бяха изпъкнали като дъговидни остриета. Хронична болест — беше първата ѝ мисъл. Най-вероятно — рак. Десните ръка и бедро бяха одрани и окървавени от влаченето на тялото по паважа. В долната дясна част на гърдите натъртването бе придобило формата на пурпурно петно на фона на бялата, подобна на пергамент кожа. Нямаше открити рани.

Катрин сложи слушалките, за да провери това, което току-що ѝ беше казал стажантът.

Не чу звуци в корема. Тишината на травмирани вътрешности. Тя премести слушалката към гръдния кош, слушайки дишането, търсейки потвърждение, че преминаващата през трахеята тръбичка е била поставена правилно и че и двата бели дроба са включени на изкуствено дишане. Сърцето се блъскаше като юмрук в гръдния кош. Прегледът ѝ отне броени секунди, но ѝ се стори, че се движеше на забавен кадър, че пълната с персонал стая около нея бе замръзнала във времето, очаквайки следващото ѝ действие.

— Едвам задържам систоличното на петдесет! — извика една от сестрите.

Времето препускаше с ужасяваща скорост.

— Дайте ми престилка и ръкавици — каза Катрин. — Отворете табличката за лапаротомия.

— Няма ли да го пренесем в операционната зала? — попита Литман.

— Всички зали са заети. Не можем да чакаме.

Някой ѝ подхвърли хартиено кепе. Тя бързо пъкна под него дългите си до раменете червени коси и завърза маска пред лицето си. Една от сестрите вече държеше стерилна хирургическа престилка пред нея. Катрин пъкна ръцете си в ръкавите и постави ръкавиците. Нямаше време да се мие, нямаше време да се колебае. Тя диктуваше правилата, а неизвестният пешеходец си отиваше пред нея.

Покриха гръдния кош и таза на пациента със стерилни чаршафи. Д-р Кордел грабна щипци от табличката с инструменти и бързо хвана с тях чаршафите, за да ги обездвижи, чувайки задоволителното щракване на стоманените им зъбци.

— Къде се бави кръвта? — извика тя.

— Отивам да проверя в лабораторията — отговори една сестра.

— Рон, ти си пръв помощник — обърна се Катрин към Литман. Огледа помещението и спря погледа си върху стоящия до вратата пребледнял млад мъж. На табелката с името му пишеше: „Джеръми Бароуз, студент по медицина“. — Ти — додаде тя. — Ти си втори помощник!

Очите на младежа блеснаха паникьосано.

— Но... аз съм едва втори курс. Тук съм само за...

— Можеш ли да осигуриш друг специализант по хирургия?

Литман поклати глава.

— Хората не достигат. В Първа травматология имат черепно-мозъчна травма. Всички операционни са заети.

— Добре. — Катрин погледна отново към студента. — Бароуз, ти си. Сестра, дайте му престилка и ръкавици.

— Но какво ще трябва да правя? Защото аз наистина не знам...

— Виж, искаш ли да станеш лекар? Тогава *слагай ръкавиците*.

Той се изчерви като рак и се обърна, за да му подадат престилката. Момчето беше уплашено, но Катрин предпочиташе притеснен студент като Бароуз, отколкото някой нахакан зубър. Беше виждала твърде много пациенти, убити от прекалената увереност на лекарите. Интеркомът изпука и прозвуча глас:

— Здравейте, Втора травматология. Лабораторията е. Имам хематокрит^[3] за блъснатия пешеходец с неизвестна самоличност. Петнайсет е.

„Кръвта му изтича“ — помисли си Катрин.

— Нуждаем се от нулева отрицателна веднага!

— Вече е на път към вас.

Катрин посегна към един скалпел. Тежестта на дръжката, контурът на стоманата ѝ се сториха като направени по мярка. Все едно бяха продължение на собствената ѝ ръка, все едно беше нейна плът. Пое си бързо въздух и вдиша миризмата на спирт и на талк за ръкавици. После притисна острието към кожата и направи разрез точно в средата на корема.

Скалпелът изрисува ярка кървава линия на бялата като платно кожа.

— Пригответе лапаротомичните тампони и катетър — предупреди тя. — Коремът е пълен с кръв.

— Кръвното налягане едва се усеща на петдесет.

— Нула отрицателна и прясната замразена плазма са тук! Включвам го веднага към тях.

— Някой да държи под око сърдечния ритъм. Дръжте ме в течение за него — каза Катрин.

— Синусова тахикардия. Пулсът стигна сто и петдесет.

Тя срязва кожата и подкожните мазнини, без да обръща внимание на кървенето от коремната стена. Не губеше време с дребните кръвотечения. Най-сериозният кръвоизлив беше вътре в корема и той трябваше да бъде спрял. Най-вероятният източник беше разкъсване на далака или на черния дроб.

Перитонеумът беше подут от кръв.

— Ще започне да пръска — предупреди Катрин, приготвила острието.

Макар да беше подготвена за кървавия фонтан, при първия пробив на мембраната на перитонеума изригна такъв водопад, че за миг я обзе паника. Кръвта потече по чаршафите и от тях върху пода. Опръска престилката ѝ, усети топлината ѝ в ръкавите си, които бързо я попиха. И продължаваше да тече като река.

Вкара ретрактори, за да разшири раната и да открие полето си за работа. Литман вкара катетъра за изсмукване на течността. Кръвта забълбука в тръбичката. Яркочервен поток рукна в стъкления резервоар.

— Още лапаротомични тампони! — извика Катрин, за да надвика шума от смукача.

Беше напъхала шест от попиващите тампони в раната и видя как те като по чудо придобиваха червен цвят. Само след секунди се напоиха напълно. Извади ги и вкара нови.

— Виждам вентрикуларна екстрасистола на монитора — обади се една сестра.

— По дяволите, вече съм изсмукал два литра в резервоара — възкликна Литман.

Катрин вдигна поглед и видя, че от торбичките с кръв, група 0-отрицателна, и със замразена кръвна плазма, окачени на стойката, бързо се стичаха капки във вената на пациента. Все едно наливаха кръв в сито. Влизаше през вената, изтичаше през раната. Не можеха да компенсират загубата на кръв с тази скорост. Нямахше как обаче да

затегне кръвоносни съдове, скрити в езеро от кръв, не можеше да оперира на сляпо.

Извади натезжалите и капещи лапаротомични тампони и на тяхно място натъпка нови. В продължение на няколко безценни секунди опита да определи характерните белези. Кръвта изтичаше от черния дроб, но не виждаше следи от нараняване, като че ли кръвта се процеждаше от цялата му повърхност.

— Губя налягането му! — извика една от сестрите.

— Скоба! — каза Катрин и инструментът се озова незабавно в ръката ѝ. — Ще опитам маневрата на Прингъл. Бароуз, сложи още тампони!

Студентът посегна стреснато към табличката и събори купчината лапаротомични тампони. И те се пръснаха пред ужасения му поглед.

Една сестра разкъса нов пакет.

— Те са за пациента, а не за пода — сопна се тя.

В този момент срещна погледа на Катрин — в очите и на двете жени се четеше една и съща мисъл: „И този ще става лекар!“.

— Къде да ги сложа? — попита Бароуз.

— Просто разчисти полето. Не мога да виждам, когато има толкова много кръв!

Остави му няколко секунди, за да попие кръвта в раната, после разкъса по-малкия оментум^[4]. Насочвайки скобата от лявата страна, тя установи местонахождението на чернодробното краче, през което минаваха чернодробната артерия и порталната вена. Решението беше временно, но ако успееше временно да спре кръвта там, може би щеше да успее да овладее кръвоизлива. Това щеше да им даде безценно време, за да стабилизират кръвното налягане, за да вкарат повече кръв и плазма в кръвообращението на пострадалия.

Стисна скобата, тя се затвори и притисна кръвоносните съдове в чернодробното краче.

За нейно изумление кръвта продължи да се процежда.

— Сигурна ли си, че това е крачето? — попита Литман.

— *Знам*, че е то. И знам, че не е от ретроперитонеума.

— Да не би да е чернодробната вена?

Катрин грабна два лапаротомични тампона от табличката. Следващата маневра беше последната ѝ надежда. След като постави

лапаротомичните тампони върху повърхността на черния дроб, тя стисна органа между ръцете си.

— Какво прави? — попита Бароуз.

— Чернодробна компресия — отвърна Литман. — Понякога тя може да затвори ръбовете на разкъсвания. Задържа екссангвинацията^[5].

Всяко мускулче на ръцете и раменете ѝ беше напрегнато, докато се стараеше да поддържа натиска, да върне назад прииждащата кръв.

— Продължава да тече — обади се Литман. — Това не върши работа.

Катрин се вгледа в раната и видя, че кръвта отново я изпълва. „Откъде кърви, по дяволите?“ — помисли си тя. И внезапно забеляза, че кръвта се процежда и от други места. Не само от черния дроб, но и от коремната стена, от мезентерия.

Погледна към лявата ръка на пациента, която се подаваше изпод стерилните чаршафи. Марлената превръзка на мястото, където влизаше иглата на системата, беше подгизнала от кръв.

— Искам шест единици тромбоцити и прясно замразена плазма — нареди тя. — И започнете да вливате хепарин. Десет хиляди единици венозно наведнъж, после по хиляда единици на час.

— Хепарин ли? — възкликна неразбиращо Бароуз. — Но той кърви...

— Това е ДИК^[6] — отвърна Катрин. — Нуждае се от средство против съсирване на кръвта.

Литман я изглежда.

— Лабораторните резултати още не са пристигнали. Откъде знаеш, че е ДИК?

— Когато резултатите за времето на съсирване пристигнат, ще бъде прекалено късно. Трябва да действаме *веднага*. — Кимна към сестрата. — Дай му го.

Сестрата заби иглата в специално предназначенията за тази цел място на системата. Хепаринът беше отчаян ход, залагане на сляпо. Ако диагнозата на Катрин беше правилна, ако пациентът действително страдеше от ДИК, тогава в кръвта му се образуваха голям брой тромби като микроскопична градушка, поглъщаща всичките му жизненоважни тромбоцити и отговарящи за съсирването фактори. Сериозна травма, заболяване от рак или инфекция бяха в състояние да предизвикат

неконтролируем водопад от образуване на тромби. Тъй като ДИК използва тромбоцити и участващи в съсирването фактори, пациентът започва да кърви. За да прекратят ДИК, трябваше да му дадат хепарин, вид противосъсирващо средство. Това наистина беше странно, парадоксално лечение. И беше до голяма степен хазарт. Ако диагнозата на Катрин се окажеше невярна, хепаринът щеше да увеличи кървенето.

„А ако положението се влоши.“ Гърбът я болеше, а ръцете ѝ трепереха от усилието да притиска черния дроб. По бузата ѝ се търкулна капка пот и попи в маската ѝ.

От лабораторията отново се обади по интеркома.

— Втора травматология, имам резултатите за пешеходеца с неустановена самоличност.

— Казвайте — обади се сестрата.

— Тромбоцитите са паднали до хиляда. Времето за съсирване се е увеличило до трийсет и има продукти от разграждането на фибрин. Както изглежда, вашият пациент е с развихрила се ДИК.

Катрин улови изумения поглед на Бароуз. „Толкова е лесно да впечатлиш студентите по медицина.“

— Вентрикуларна тахикардия! Той получи вентрикуларна тахикардия!

Катрин погледна към монитора. Треперлива линия описваше нещо като острие на трион по екрана.

— Някакво налягане?

— Не. Загубих го.

— Започнете сърдечен масаж. Литман, ти отговаряш за следенето на показателите.

Хаосът се разрасна като буря, която се изви с нарастваща сила. Пристигна пратката от още прясно замразена плазма и тромбоцити. Катрин чуваше как Литман изстрелва нареждания за лекарства за сърцето, видя как една от сестрите поставя дланите си върху гръдната кост на пациента и започва да натиска гръдния му кош. Главата му се накланяше нагоре-надолу като на механична пиеща вода птичка. С всяка компресия на сърцето осигуряваха нов прилив на кръв за главния мозък, поддържайки живота му. Но същевременно захранваха изтичането на кръв.

Катрин се взря в коремната кухня на мъжа. Продължаваше да стиска черния дроб, задържайки приливната вълна от кръв.

Въобразяваше ли си, или действително кръвта, която се процеждаше като лъскави ленти между пръстите ѝ, започна да намалява?

— Да му приложим електрошок — предложи Литман. — Сто джаула...

— Не, чакай. Сърдечният ритъм се възобнови!

Катрин погледна към монитора. Синусова тахикардия! Сърцето биеше отново, но също така изпомпваше кръв в артериите.

— Какво е кръвното? — извика тя.

— Кръвното налягане е... деветдесет на четирийсет. *Супер!*

— Ритъмът е стабилен. Поддържа синусовата тахикардия.

Катрин се вгледа в отворения корем. Кървенето беше намаляло до едва забележимо прецеждане. Стоеше, стиснала черния дроб, и слушаше стабилното писукане на монитора. То беше като музика за ушите ѝ.

— Приятели — рече тя. — Мисля, че е спасен.

Катрин свали окървавената престилка и ръкавиците и последва леглото на колелца, което отнесе пациента с неизвестна самоличност от Травматологична зала №2. Мускулите на раменете ѝ трепереха от умора, но това беше приятна умора. Изтощението на победата. Сестрите вкараха носилката на колелца в асансьора, за да закарат оперирания в Интензивното отделение на хирургията. Катрин също се готвеше да влезе в асансьора, когато чу, че някой я вика.

Обърна се и видя, че към нея приближават мъж и жена. Жената беше ниска брюнетка с войнствен вид, с въгленовочерни очи и директен като лазер поглед. Беше облечена в строг син костюм, който ѝ придаваше вид на военен. Изглеждаше още по-дребна в компанията на много по-високия от нея мъж. Той беше на четирийсет и няколко години и в тъмната му коса прозираха сребристи кичури. Зрелостта беше изсякла дълбоки бразди по лицето му, което беше все още поразително красиво. Но Катрин се фокусира върху очите му. Очите му имаха мек сив цвят и бяха непроницаеми.

— Д-р Кордел? — попита той.

— Да.

— Аз съм детектив Томас Мур. Това е детектив Ризоли. Ние сме от отдел „Убийства“.

Протегна към нея значката си, но това спокойно можеше да бъде пластмасова имитация от някой евтин магазин. Тя почти не я погледна,

цялото ѝ внимание беше върху Мур.

— Може ли да поговорим насаме? — попита той.

Тя погледна към сестрите, които чакаха в асансьора до носилката с пациента с неизвестна самоличност.

— Вървете — извика им тя. — Д-р Литман ще напише нарежданията.

Едва след затварянето на вратата на асансьора тя се обърна към детектива.

— Това заради блъснатия от колата пациент ли е? Защото, както изглежда, той ще оцелее.

— Не сме тук заради пациент.

— Казахте, че сте от отдел „Убийства“?

— Да.

Тихият му глас я притесни. Беше като меко предупреждение да се подготви за нещо лошо.

— Това да не е... о, боже, надявам се, че не във връзка с някой познат.

— Става въпрос за Андрю Капра. И случилото се с вас в Савана.

За миг тя изгуби способността си да говори. Краката ѝ внезапно омекнаха и тя протегна ръка назад към стената, сякаш да се подпре, за да не падне.

— Д-р Кордел? — възкликна внезапно угрижено той. — Добре ли сте?

— Мисля... Мисля, че ще бъде най-добре да поговорим в моя кабинет — прошепна тя.

Обърна се рязко и излезе от Спешното отделение. Не погледна назад, за да види дали детективите я следват; просто вървеше, бягаше към сигурността на своя кабинет в съседната сграда на клиниката. Чуваше стъпките им непосредствено зад себе си, докато се носеше из комплекса, носещ името Медицински център „Пилгрим“.

Какво се случи с вас в Савана?

Не искаше да говори за това. Беше се надявала никога повече да не трябва да говори на никого за Савана. Но това бяха полицаи и нямаше как да избяга от въпросите им.

Най-сетне стигнаха пред врата с табелка:

„Д-р Питър Фалко
Д-р Катрин Кордел
Обща и съдова хирургия“

Влезе в предния офис и сестрата вдигна поглед, а на лицето ѝ автоматично се изписа усмивка за поздрав. Тя замръзна, преди още да успее да се усмихне, когато видя пепелявото лице на Катрин и забеляза двамата непознати, които я следваха.

— Д-р Кордел? Случило ли се е нещо?

— Отиваме в моя кабинет, Хелън. Моля те, не приемай обажданията за мен.

— Първият ви пациент идва в десет. Мистър Цанг, проследяване на състоянието след отстраняване на далака...

— Отложи го.

— Но той идва чак от Нюбъри. Вероятно вече е на път.

— Добре, тогава го покани да изчака. Но, моля те, не приемай никой друг.

Правейки се, че не забелязва смаяното изражение на Хелън, Катрин тръгна право към своя кабинет, следвана по петите от Мур и Ризоли. Незабавно посегна към бялата си лабораторна престилка. Не висеше на закачалката зад вратата, където винаги я държеше. Това беше дреболия, но се прибави към силния смут, който я обхвана, и усещането стана почти непоносимо. Огледа стаята, търсейки лабораторната престилка, сякаш от това зависеше животът ѝ. Видя я метната върху шкафа с папки и усети необяснимо облекчение, когато я взе оттам и се оттегли зад бюрото си. Там се чувстваше в по-голяма безопасност, барикадирана зад лъскавата му повърхност от палисандрово дърво. В по-голяма безопасност и притежаваща по-голям контрол.

Стаята беше грижливо подредена, така както всичко в живота ѝ беше грижливо подредено. Не можеше да понася небрежността и папките ѝ бяха подредени на две спретнати купчини върху бюрото. Книгите ѝ бяха наредени по полиците по азбучен ред според името на автора. Компютърът ѝ бръмчеше тихичко, скрийнсейвърът рисуваше геометрични фигури на монитора. Облече бялата престилка, за да скрие изцапаното си с кръв горнище. Допълнителният слой на

униформата ѝ се стори като предпазен щит, друга бариера срещу гадните и опасни поврати на живота.

Седнала зад бюрото, тя гледаше как двамата ѝ посетители оглеждат стаята, несъмнено, за да добият представа за нейната обитателка. Дали този бърз зрителен оглед беше автоматична реакция на полицаите, за да преценят личността на интересувания ги човек? Този оглед караше Катрин да се чувства някак разголена и уязвима.

— Наясно съм, че темата е мъчителна за вас — заяви Мур, докато седнаше.

— Нямаме представа колко мъчителна. Оттогава минаха две години. Защо случилото се излезе отново на дневен ред?

— Във връзка с две нерешени убийства тук, в Бостън.

Катрин се намръщи.

— Но аз бях нападната в Савана.

— Да, знаем. Съществува база данни за престъпността от национален мащаб, наречена VICAP. Докато правехме проучване чрез VICAP, търсейки престъпления, сходни на случаите тук, излезе името на Андрю Капра.

Катрин помълча известно време, асимилирайки тази информация. Събираше смелост да зададе следващия логичен въпрос. Успя да го изговори спокойно.

— За какви сходства говорим?

— Начинът, по който жените са били обездвижени и контролирани. Типът режещ инструмент, който е използван. Из... — Мур направи пауза, опитвайки да намери начин да се изрази по възможно най-деликатния начин. — Изборът на осакатяването — завърши тихо той.

Д-р Кордел стисна бюрото с двете си ръце, опитвайки да овладее внезапно изригналото желание да повърне. Погледът ѝ падна върху толкова грижливо подредените пред нея папки. Забеляза петънце от синьо мастило върху ръкава на бялата си престилка. *Колкото и да се стараеш да поддържаеш ред в живота си, колкото и грижливо да се пазиш от грешки, от несъвършенства, винаги остава някакво петно, някакъв недостатък, който излиза наяве. За да те изненада.*

— Разкажете ми за тях — рече тя. — За двете жени.

— Нямаме право да разкриваме кой знае какво.

— Какво можете да ми кажете?

— Не повече от онова, което е изнесено в неделния „Глоуб“.

Бяха й нужни няколко секунди, докато осъзнае какво й бяха казали току-що. Замръзна невярващо на мястото си.

— Ама тези бостънски убийства... *наскоро* ли са станали?

— Последното е станало рано сутринта в петък.

— В такъв случай то няма нищо общо с Андрю Капра! Нито пък с мен.

— Съществуват поразителни сходства.

— Чисто съвпадение. Няма друго обяснение. Мислех, че говорим за отдавнашни убийства. Нещо, извършено от Капра преди години. Не миналата седмица. — Отблъсна рязко стола си назад. — Не виждам как бих могла да ви помогна.

— Д-р Кордел, този убиец знае подробности, които никога не са били разгласявани пред обществото. Той има информация за нападенията на Капра, които не са известни на никой, освен на разследвалите случаите в Савана.

— В такъв случай може би трябва да насочите вниманието си именно към тези хора. Които са запознати с информацията.

— Вие сте една от тях, д-р Кордел.

— В случай, че сте забравили, ще ви напомня — аз бях *жертва*.

— Споделяли ли сте подробности за вашия случай с някого?

— Само с полицията в Савана.

— И не сте го обсъждали надълго и нашироко с приятели?

— Не.

— С роднини?

— Не.

— Все трябва да има някой, на когото сте се доверили.

— Аз не говоря за това. Никога.

Той я гледаше невярващо.

— Никога?

Катрин отмести поглед встрани.

— Никога — прошепна тя.

Последва дълго мълчание. Накрая Мур попита меко:

— Чували ли сте името Елена Ортис?

— Не.

— Даяна Стърлинг?

— Не. Това ли са жените...

— Да. Те са жертвите.

Лекарката преглътна с усилие.

— Имената им не са ми познати.

— Не сте ли чула за тези убийства?

— Избягвам да чета каквото и да било на трагична тематика. Това е нещо, с което не съм в състояние да се справя. — Тя въздъхна уморено. — Трябва да разберете, нагледала съм се на ужасии в Спешното отделение. Когато се прибера вкъщи в края на деня, искам мир и спокойствие. Искам да се чувствам в безопасност. Онова, което се случва по света, цялото това насилие... не е нужно да чета за него.

Мур бръкна в джоба на сакото си и извади две снимки, които бутна по бюрото към нея.

— Познавате ли някоя от тези жени?

Катрин се взря в лицата. Жената вляво имаше тъмни очи и смеещи се устни, вятърът играеше с косите ѝ. Другата беше ефирна блондинка, със замечтан и дистанциран поглед.

— Тъмнокосата е Елена Ортис — поясни детективът. — Другата е Даяна Стърлинг. Даяна беше убита преди една година. Тези лица струват ли ви се познати? — Тя поклати глава. — Даяна Стърлинг живееше в Бак Бей, само на половин миля от вашето жилище. Апартаментът на Елена Ортис е само на две пресечки от тази болница. Напълно е възможно да сте ги виждали. Абсолютно ли сте сигурна, че не разпознавате нито една от жените?

— Никога преди не съм ги виждала.

Подаде снимките на своя събеседник и внезапно забеляза, че ръката ѝ трепери. Той несъмнено също го забеляза, когато пое фотографиите и пръстите му докоснаха нейните. Вероятно забелязваше много неща, един полицаи непременно би ги забелязал. Беше дотолкова вгълбена в собствените си терзания, че почти не бе обърнала внимание на този човек. Той беше спокоен и мил и тя не се беше почувствала нито за миг застрашена. Едва сега си даде сметка, че я изучаваше съсредоточено, в очакване да хвърли поглед върху истинската Катрин Кордел. Не върху съвършения травматологичен хирург, не на елегантната и привлекателна червенокоса жена, а върху съществуването под повърхността.

Сега заговори детектив Ризоли и, за разлика от своя колега, не направи опит да смекчи въпросите си, нито пък загуби и миг, преди да

започне да ги задава.

— Кога се преместихте да живеете тук, д-р Кордел?

— Напуснах Савана месец след нападението — отвърна Кордел в унисон с деловия тон на полицайката.

— Защо избрахте Бостън?

— А защо да не го избира?

— Доста е далеч от Юга.

— Майка ми е израснала в Масачузетс. Водеше ни в Ню Ингленд всяко лято. Струваше ми се... че се прибирам у дома.

— Значи живеете тук вече повече от две години.

— Да.

— И с какво се занимавате?

Катрин се намръщи, объркана от въпроса.

— Работя тук, в „Пилгрим“, с д-р Фалко. В травматологията.

— В такъв случай, както разбирам, „Глоуб“ греши.

— Моля?

— Прочетох статията за вас преди няколко седмици. За жените хирурзи. Снимката ви е страхотна между другото. Според нея работите тук, в „Пилгрим“, само от една година.

Катрин направи пауза, след което тихо рече:

— Статията не греши. След Савана ми беше нужно време, за да... — Изкашля се. — Присъединих се към практиката на д-р Фалко през юли миналата година.

— А първата ви година в Бостън?

— Не работех.

— Какво правехте?

— Нищо.

Този отговор, директен и категоричен, беше всичко, което щеше да каже по въпроса. Нямаше да разкрие унизителната истина за първата година. Дните, превърнали се в седмици, през които се беше страхувала да се покаже от апартамента си. Нощите, когато и най-слабият звук я караше да се надигне от леглото паникьосана. Бавното и мъчително връщане към света, когато дори возенето в асансьора или приближаването до колата ѝ вечер бе проява на геройство. Срамуваше се от своята уязвимост. Чувството на срам не я напускаше и досега и гордостта никога нямаше да ѝ позволи да го признае.

Д-р Кордел погледна часовника си.

— Очаквам пациенти. Наистина нямам какво повече да добавя.

— Нека проверя фактите. — Ризоли отвори малък бележник, чиито страници бяха хванати със спирала. — Преди малко повече от две години, през нощта на петнайсети юни, сте била нападната в дома си от д-р Андрю Капра. Мъж, когото познавате. Ваш колега в болницата, където сте работили.

Джейн вдигна поглед към своята събеседница.

— Вече знаете отговорите.

— Той ви упоява, съблича ви. Завързва ви за леглото. Измъчва ви.

— Не виждам смисъл...

— Изнасилва ви.

Макар думите да бяха изречени тихо, Катрин ги усети като силен шамар. Не каза нищо.

— И това не е всичко, което е планирал да направи — продължи Ризоли.

Мили боже, накарай я да спре.

— Смятал е да ви осакати по възможно най-лошия начин. Така, както е осакатил други четири жени в Джорджия. Той ги разрязал. Унищожил точно онова, което ги прави жени.

— Достатъчно — обади се Мур.

Но колежката му не можеше да бъде спряна.

— Това можеше да се случи с вас, д-р Кордел.

Катрин поклати глава.

— Защо го правите?

— Д-р Кордел, нищо друго не искам повече от това да хвана този човек и мисля, че бихте искали да ни помогнете. Че бихте искали да го спрете, за да не се случи същото и с други жени.

— Това няма нищо общо с мен! Андрю Капра е мъртъв. Мъртъв от две години.

— Да, прочетох доклада от неговата аутопсия.

— Е, аз мога да гарантирам, че е мъртъв — възкликна Катрин. — Защото аз застрелях кучия син.

---

[1] Пунктиране на кухня за отстраняване на течност. — Бел.ред.

[2] Прясно замразена плазма — отделена до 3–6 часа след кръвовземането и замразени при -30°C . Съдържа всички коагулационни фактори, фибриноген, албумин. — Бел.ред. ↑

[3] Лабораторен показател на съотношението между обема на червените кръвни клетки и обема на цялата кръв — Бел.прев. ↑

[4] Було на перитонеума — Бел.ред. ↑

[5] Пълно обезкървяване. — Бел.ред. ↑

[6] Дисеминирана интраваскуларна коагулация. — Бел.ред. ↑

4

Мур и Ризоли умираха от жегата в колата. Бяха попаднали в задръстване, стояха на едно място вече десет минути, а от вентилационните отвори духаше топъл въздух и в колата ставаше все по-горещо.

— Данъкоплатците получават това, за което плащат — обади се Джейн. — И тази кола е пълен боклук.

Мур затвори вентилационните отвори и спусна стъклото на своя прозорец. Миризмата на горещ асфалт и на изгорели автомобилни газове нахлу вътре. Вече беше мокър до мозъка на костите си. Не разбираше как може Ризоли да стои още с блейзера си. Той си беше свалил сакото в мига, в който излязоха от медицински център „Пилгрим“ и се бяха впуснали в тежкия и влажен въздух. Знаеше, че колежката му усеща жегата, защото виждаше потта, която блестеше на горната ѝ устна, устна, която най-вероятно не познаваше червилото. Ризоли не изглеждаше зле, но докато другите жени се гримираха или си слагаха обици, тя явно бе твърдо решена да омаловажава естествената си привлекателност. Обличаше мрачни тъмни костюми, които не подхождаха на дребната ѝ фигура, а косата си носеше безгрижно на черни безформени къдрици. Човек можеше или да я приеме, или да върви по дяволите. Томас разбираше защо беше възприела подобно поведение, вероятно ѝ беше необходимо, за да оцелее като жена-полицай. Преди всичко Ризоли беше от хората, които оцеляват въпреки всичко.

Също като Катрин Кордел. Но д-р Кордел си бе изработила друга стратегия. Отдръпването. Дистанцирането. По време на разговора с нея бе имал чувството, че я гледа през матирано стъкло, толкова невъзмутима му се беше сторила.

И точно тази невъзмутимост беше смутила Ризоли.

— Нещо при нея не е наред — заяви тя. — В областта на емоциите нещо липсва.

— Тя е хирург в травматологията. Обучила се е да запазва хладнокръвие.

— Има хладнокръвие, има и леденокръвие. Преди две години са я вързали, изнасилили и за малко не са я изкормили. А сега е смразяващо студена, когато стане дума за случилото се. Всичко това ме кара да си задавам някои въпроси.

Мур натисна спирачките при вида на червения светофар, без да откъсва поглед от него. По кръста му се стичаше струйка пот. Не работеше добре в горещината, от нея оглупяваше и ставаше муден. Жегата го караше да копнее за края на лятото, за чистотата на първия зимен снеговалеж...

— Хей — дочу той гласа на Ризоли. — Слушаш ли?

— Контролира се здраво — съгласи се той.

„Но не е ледена“ — добави в ума си, спомняйки си потрепването на ръката ѝ, когато му бе върнала снимките на двете жени.

Щом се озова отново зад бюрото си, започна да отпива на малки глътки кока-кола със стайна температура и да препрочита статията, отпечатана преди няколко седмици в „Бостън Глоуб“: „Жени, държащи скалпел“. Материалът беше посветен на три жени-хирурзи в Бостън, на техния триумф, както и на трудностите и специалните проблеми, свързани с професията им. От трите снимки фотографията на Кордел беше най-впечатляваща. Не само защото беше привлекателна, причината беше погледът ѝ, толкова горд и категоричен, сякаш предизвикваше обектива. Снимката, също като статията, засилваше впечатлението, че тази жена контролира живота си.

Остави статията и се замисли колко погрешно може да бъде първото впечатление. Колко лесно болката може да бъде замаскирана с усмивка, с вдигане на брадичката.

Отвори друга папка. Пое дълбоко въздух и препрочете полицейския доклад за д-р Андрю Капра.

Капра прави първото си известно убийство като студент по медицина последен курс в университета „Еймъри“ в Атланта. Жертвата е Дора Чиконе, двацет и две годишна студентка в същия университет, чието тяло е открито завързано за леглото в апартамента ѝ в близост до студентското градче. При аутопсията в тялото ѝ са намерени следи от „наркотика на изнасилвачите“ рохипнол. В апартамента ѝ не са открити следи от насилствено проникване.

Жертвата явно бе поканила убиеца в дома си.

Щом била упоена, Дора Чиконе е завързана за леглото си с найлоново въже, а виковете ѝ са заглушени с лейкопласт на устата. Убиецът първо я изнасилва. После се заема с рязането.

Тя е жива по време на операцията.

След като приключва с рязането и отнася трофея си, той прави милостивия последен удар — дълбок разрез на шията, от ляво надясно. Макар да разполага с ДНК от спермата на убиеца, полицията няма представа с кого да я свърже. Разследването се усложнява от факта, че Дора е известна като постоянна участничка в купони, която обича да посещава местните барове и често се прибира вкъщи с мъже, с които се е запознала току-що.

През нощта, в която умира, тя се прибира с мъж на име Андрю Капра, студент по медицина. Но името Капра привлича вниманието на полицията едва след като в град Савана, двеста мили по-далече, са убити три жени.

Най-накрая, в една задушна нощ през юни, убийствата спират.

Трийсет и една годишната Катрин Кордел, главен асистент-хирург в болницата „Ривърленд“ в Савана, е стресната от чукане на вратата си. Когато я отваря, вижда Андрю Капра, един от колегите ѝ хирурзи. Същия ден тя го смъррила за допуснатата грешка и сега той търсел отчаяно начин да се реабилитира. Попитал дали може да влезе, за да поговорят за случилото се.

Двамата изпили няколко бири, докато обсъждали работата му като специализант в болницата. Всички грешки, които допуснал, пациентите, на които можел да навреди заради безгрижието си. Тя не завоалирала истината, че Капра не се справя и няма да се дипломира като хирург. По някое време вечерта Катрин излязла от стаята, за да отиде в тоалетната, после се върнала, за да продължи разговора и да довърши бирата си.

Когато дошла в съзнание видяла, че е чисто гола и завързана за леглото с найлоново въже.

Полицейският доклад описваше с ужасяващи подробности последвалия кошмар.

На снимките, които ѝ бяха направили в болницата, се виждаше жена с бездънен като черен кладенец поглед и насинена и ужасно

подута буза. Онова, което виждаше на снимката, можеше да бъде обобщено най-точно с една-единствена дума — *жертва*.

Но тази дума нямаше нищо общо с владеещата се жена, с която се бе запознал днес.

Сега, докато препрочиташе показанията на Кордел, той сякаш чуваше гласа ѝ в съзнанието си. Думите не принадлежаха вече на анонимна жертва, а на жена, чието лице познаваше.

„Не знам как си освободих ръката. Китката ми е цялата издрана, следователно трябва да съм я измъкнала през отвора на завързаното въже. Помня само, че посегнах към скалпела. Знаех, че трябва да се добера до скалпела в табличката.

Че трябва да срежа въжетата, преди Андрю да се е върнал...

Помня, че се завъртях към едната страна на леглото. Половината ми тяло се свлече на пода и си ударих главата. После затърсих пистолета. Той е на баща ми. След убийството на третата жена в Савана той настоя да го взема.

Помня как посегнах под леглото. Как сграбчих пистолета. Помня стъпките, приближаващи към стаята. После... не съм сигурна. Трябва да съм го застреляла тогава. Да, мисля, че стана точно така. Казват, че съм го простреляла два пъти. Предполагам, че е вярно.“

Мур спря да чете, размишлявайки над показанията. Балистичната експертиза беше потвърдила, че двата куршума са изстреляни от оръжието, регистрирано на името на бащата на Катрин, намерено под леглото. Изследванията на кръвта, направени в болницата, потвърждават наличието на рохипнол в кръвта ѝ, приспиващо наркотично средство, обясняващо белите петна в спомените ѝ. Катрин е закарана в болницата изключително обърквана — състояние, дължащо се или на наркотика, или на евентуално сътресение на мозъка. Само силен удар по главата би могъл да насини

и подуе така лицето ѝ. Тя не помнеше нито кога, нито как ѝ е бил нанесен този удар.

Мур насочи вниманието си към снимките на мястото на престъплението. Андрю Капра лежеше мъртъв на пода на спалнята, проснат по гръб. Беше прострелян два пъти, веднъж в корема и втори път — в окото, и двата пъти отблизо.

Томас изучава продължително фотографиите, обръщайки внимание на позата на тялото на Капра, на фигурките, описани от изтеклата кръв.

После се обърна към доклада от аутопсията. Прочете го внимателно два пъти.

Погледна отново към снимката на местопрестъплението.

„Нещо не е наред тук — помисли си той. — Показанията на Кордел нямат смисъл.“

На бюрото му внезапно се приземи някакъв лист. Вдигна стреснато поглед, до него стоеше Ризоли.

— Видя ли това? — попита тя.

— Какво е?

— Докладът за косъма, намерен в края на раната на Елена Ортис. Мур прегледа набързо доклада до последния ред. И каза:

— Нямам представа какво означава това.

През 1997 година различните отдели на бостънската полиция бяха събрани под един покрив, в новопостроения комплекс на „Шрьодер плаза“ 1 в размирния бостънски квартал „Роксбъри“. Ченгетата го наричаха „мраморния дворец“ заради лъснатия до блясък гранит, от който бе изградено фоайето. „Дайте ни няколко години да омърляме мястото и ще започнем да се чувстваме като у дома си“ — шегуваха се те. „Шрьодер плаза“ изобщо не приличаше на занемарените полицейски управления, показвани по телевизионните предавания. Това беше модерна лъскава сграда, осветена от големи прозорци и оберлихти. С покритите си с килими подове и компютри на всяко бюро, отдел „Убийства“ можеше да мине за корпоративен офис. Но най-много от всичко полицаите харесваха събирането на едно място на различните отдели на полицията.

Сега, за да стигнат до криминалната лаборатория, детективите от отдела трябваше само да прекосят коридора, водещ до южното крило на сградата.

В „Косми и влакна“ Мур и Ризоли наблюдаваха как специалистката по съдебна медицина Ерин Волчко преравя колекцията си от пликове с доказателствен материал.

— Нямах за работа нищо друго, освен този единствен косъм — каза тя. — Изумително е обаче колко неща може да разкаже един-единствен косъм. — Намери плика с номера на случая на Елена Ортис и извади отвътре микроскопски слайд. — Ще ви покажа как изглежда под лещите. Резултатите са в доклада.

— Тези цифри ли? — попита Ризоли, загледана в дългата поредица от кодове на страницата.

— Точно така. Всеки код описва различна характеристика на косъма, от цвят и степен на къдравост до особености, които могат да бъдат установени единствено при микроскопски анализ. Този косъм например е А01 — тъмнорус. Степента му на къдравост е В01. Диаметърът на къдрицата му е по-малко от осемдесет сантиметра. Почти, но не напълно прав. За нещастие този е в телогенната си фаза, така че към него няма прилепнали тъканови клетки.

— Което означава, че няма ДНК.

— Точно така. Телоген е крайният етап от растежа на косъма. Този косъм е паднал естествено като част от процеса на окапване. С други думи, не е бил изтръгнат. Ако имаше епителни клетки на корена, можехме да използваме ядрата им за ДНК анализ. Но този косъм няма такива клетки.

Ризоли и Мур се спогледаха разочаровано.

— Но — добави Ерин, — затова пък разполагаме с нещо наистина добро. Не толкова добро колкото ДНК, но може да се уважи в съда, когато имате заподозрян. Много лошо, че нямаме косъм от случая „Стърлинг“, за да ги сравним. — Тя фокусира лещите на микроскопа, а след това се отдръпна встрани. — Хвърлете един поглед.

Микроскопът имаше два обектива, така че и двамата полицаи можеха да наблюдават едновременно. Онова, което видя Мур, като се взря през лещите, беше един косъм с миниатюрни възелчета.

— Какви са тези издутинки? — попита неговата колежка. — Това не е нормално.

— Не само е анормално, то е рядкост — обясни Ерин. — Състоянието се нарича Trichorrhexis invaginata, известно също като „бамбуков косъм“. Виждате как е получило прякора си. Тези възелчета му придават вид на бамбуково стъбло, нали?

— Какво представляват тези възелчета? — попита Мур.

— Това се фокални^[1] дефекти на влакното. Слаби места, които позволяват на косъма да се огъне назад, образувайки нещо като става. Тези издатинки са слабите места, където косъмът се е огънал около себе си.

— Как се стига до това състояние?

— Понякога се получава от подлагането на косата на прекалено много процедури. Боя, къдрене, неща от този род. Но тъй като най-вероятно става дума за извършител от мъжки пол и тъй като не виждам доказателства за изкуствено изрусяване, склонна съм да твърдя, че не се дължи на изрусяване, а на някаква генетична аномалия.

— Като?

— Синдром на Нетертън например. Автозомно рецесивно състояние, което засяга производството на кератин. Кератинът е твърд влакнест протеин, намиращ се в космите и ноктите. Както и във външния слой на кожата.

— Ако дефектът е генетичен и кератинът не се развива нормално, тогава косата е отслабена, така ли?

Ерин кимна.

— И може да бъде засегната не само косата. Хората със синдром на Нетертън може да имат също така и кожни проблеми като обриви и лющене.

— Значи търсим извършител с тежка форма на пърхот? — попита Ризоли.

— Може да бъде дори още по-очевидно. Някои от тези пациенти страдат от тежка форма, известна като ихтиоза^[2]. В такъв случай кожата може да бъде толкова суха, че да прилича на алигаторска.

Ризоли се засмя.

— Значи тогава търсим човека влечуго! Това би трябвало да стесни кръга на заподозрените.

— Не непременно. Сега е лято.

— И какво общо има то с това?

— Горещината и влагата намаляват изсушаването на кожата. По това време на годината той може да изглежда съвсем нормално.

Двамата полицаи се спогледаха, озарени едновременно от една и съща мисъл. „И двете жертви са убити през лятото.“

— Докато траят жегите — додаде Ерин, — той вероятно не се отличава от останалите.

— Още е едва юли — промълви Джейн.

Томас кимна.

— Ловният му сезон едва сега започва.

Пациентът вече имаше име. Сестрите от спешното отделение бяха намерили етикетче с името му, закрепено към връзката с ключове. Казваше се Хърман Гвадовски и беше на шейсет и девет години.

Катрин стоеше до леглото на пациента в Интензивното отделение в Хирургията и наблюдаваше методично мониторите около него. Осцилоскопът показваше нормален сърдечен ритъм. Артериалното кръвно налягане бе 110/70, а линията на централното му венозно налягане се издигаше и спадаше като полюшвано от вятъра море. Ако се съдеше по резултатите, операцията на мистър Гвадовски беше успешна.

„Но той не се събужда“ — помисли си Катрин и освети с фенерчето си с размери на химикалка лявата му зеница, а после — и дясната. Почти осем часа след операцията той оставаше в дълбока кома.

Младата жена се изправи и се вгледа в гръдния му кош, който се издуваше и свиваше с цикъла на апарата за изкуствено дишане. Тя беше спряла изтичането на кръвта, което щеше да го убие. Но какво беше спасила в действителност? Тяло с биещо сърце и нефункциониращ главен мозък.

Чу почукване по стъклото. От другата му страна стоеше нейният хирург-партньор д-р Питър Фалко и й махаше, а обикновено жизнерадостното му лице имаше загрижен вид.

Някои хирурзи са известни с това, че правят сцени в операционната. Други нахлуват арогантно и си слагат хирургическите ръкавици така, сякаш са кралски одежди. Трети са студени ефективни

техници, за които пациентът е просто купчина механични части, нуждаещи се от ремонт.

Питър спадаше към четвъртата категория. Забавният, темпераментен Питър, който пееше убийствено фалшиво песните на Елвис в операционната, който организираше състезания с хартиени самолетчета в офиса и щастливо лазеше на четири крака, за да реди „Лего“ с малките си пациентчета. Беше свикнала да вижда усмивка на лицето му. Щом го видя да се мръщи от другата страна на стъклото, тя незабавно излезе от преградената кабинка на пациента.

— Наред ли е всичко? — попита той.

— Просто привършвах визитацията.

Питър хвърли поглед към тръбичките и машинарията около леглото на мистър Гвадовски.

— Чух, че си направила истинско чудо, за да го спасиш. Кървене с дванайсет единици.

— Не знам дали може да бъде наречено „спасение“. — Погледът ѝ се стрелна отново към пациента. — Всичко, освен мозъка работи.

Не промълвиха нищо известно време, докато и двамата наблюдаваха повдигането и отпускането на гръдния кош на мистър Гвадовски.

— Хелън ми каза, че днес са минали двама полицаи да говорят с теб — додаде след малко Питър. — Какво става?

— Не беше важно.

— Забрави да си платиш билетите за паркиране ли?

Тя се засмя насила.

— Да, и разчитам ти да ме измъкнеш под гаранция.

Излязоха от интензивното и тръгнаха по коридора. Високият Питър крачеше с големите си крачки до нея. Докато се возеха в асансьора, той попита:

— Добре ли си, Катрин?

— Защо? Не изглеждам ли добре?

— Честно? — Взря се в лицето ѝ. Сините му очи я наблюдаваха толкова директно, че тя почувства личното си пространство нарушено. — Изглеждаш така, сякаш се нуждаеш от чаша вино и вечеря някъде навън. Какво ще кажеш да се присъединиш към мен?

— Изкусително предложение.

— Но?

— Но мисля тази вечер да се прибирам направо вкъщи.

Питър се хвана за гърдите, сякаш бе смъртно ранен.

— Отново съм прострелян! Каж ми, има ли нещо, което е в състояние да ти подейства?

Младата жена се усмихна.

— Това трябва да откриеш ти.

— А какво ще кажеш за следното? Едно птиченце ми каза, че в събота имаш рожден ден. Позволи ми да те повозя с моя самолет.

— Не мога. Този ден съм на повикване.

— Можеш да се смениш с Еймс. Ще говоря с него.

— О, Питър. Знаеш, че не обичам да летя.

— Не ми казвай, че имаш фобия от летенето?

— Просто не ме бива да предавам контрола на някой друг.

Той кимна сериозно.

— Класическа личност на хирург.

— Това е мил начин да кажеш, че съм напрегната и нервна.

— Значи отказваш срещата в небето? И не мога да променя мнението ти по въпроса?

— Не мисля.

Д-р Фалко въздъхна.

— Е, толкоз за опитите ми да ти въздействам. Използвах вече целия си репертоар.

— Знам. Вече започваш да го рециклираш.

— И Хелън така казва.

Тя го погледна изненадано.

— Хелън ти дава съвети как да ме каниш на среща?

— Казва, че не може да понася патетичния спектакъл на мъж, който си блъска главата в непроницаема стена.

И двамата се смееха, когато излязоха от асансьора и тръгнаха към офисите си. Това беше безметежният смях на двама колеги, които знаят, че това е игра на думи. Поддържането ѝ на това ниво означаваше, че нямаше наранени чувства. Не, не бяха заложени никакви емоции. Безопасен лек флирт, който предпазваше и двамата от истинско оплитане в любовна афера. Той я канеше игриво да излязат, тя му отказваше също толкова игриво и всички в офиса участваха в шегата.

Беше вече пет и половина и персоналът им беше приключил работния си ден и се беше разотишъл. Питър се оттегли в офиса си, тя влезе в своя, за да остави лабораторната си престилка и да си вземе дамската чанта. Докато окачваше престилката си на закачалката зад вратата, внезапно я връхлетя една мисъл.

Тя прекоси коридора и пъкна глава в офиса на Питър. Той преглеждаше болнични картони, провесил на носа си очилата за четене. За разлика от нейния кабинет, неговият приличаше на централа на хаоса. Кошчето за боклук беше пълно с хартиените му самолетчета. По столовете бяха натрупани книги и хирургически списания. Едната стена беше почти смазана от огромен, излязъл от контрол филодендрон. Сред тази джунгла от листа бяха погребани дипломите на Питър — степен по въздушно инженерство от Масачузетския технологичен институт, докторска степен по медицина от Харвард.

— Питър? Въпросът е глупав...

Той я погледна над очилата си.

— Тогава си дошла тъкмо при когото трябва.

— Бил ли си в кабинета ми?

— Трябва ли да повикам адвоката си, преди да ти отговоря?

— Хайде де. Говоря сериозно.

Той изпъна гръб и я погледна остро.

— Не, не съм. Защо?

— Няма значение. Не е кой знае какво.

Обърна се, за да излезе, и чу изскърцването на стола от ставането му. Той я последва в нейния офис.

— Какво не е от значение? — попита д-р Фалко.

— Превърнала съм се в маниячка на определена тема, това е всичко. Дразня се, когато нещата не са там, където би трябвало да бъдат.

— Какво например?

— Лабораторната ми престилка. Винаги я окачвам на вратата, а кой знае как тя се озовава върху шкафа с документацията или на някой стол. Знам, че не е Хелън или някоя от другите секретарки. Попитах ги.

— Вероятно я мести жената, която чисти.

— Вбесявам се също, когато не мога да си намеря слушалката.

— Все още ли липсва?

— Трябваше да взема назаем слушалката на старшата сестра.

Той се намръщи и огледа стаята.

— Е, ето я. На полицата.

Приблужи се до шкафа, където стетоскопът ѝ лежеше навит до някаква книга.

Тя пое безмълвно слушалката и се взря в нея, сякаш беше нещо извънземно. Черна змия, увита около ръката ѝ.

— Хей, какво има?

Катрин пое дълбоко въздух.

— Мисля, че просто съм уморена.

Пъхна стетоскопа в левия джоб на лабораторната си престилка — там, където го оставяше винаги.

— Сигурна ли си, че това е всичко? Да не би да има още нещо?

— Имам нужда да се прибера вкъщи.

Младата жена излезе от офиса си и той я последва в коридора.

— Свързано ли е с онези полицаи? Виж, ако имаш някакви неприятности, ако мога да ти помогна...

— Нямам *нужда* от помощ, благодаря ти.

Отговорът ѝ прозвуча по-студено, отколкото бе искала, и тя незабавно съжали. Питър не заслужаваше подобно отношение.

— Знаеш, че няма да имам нищо против, ако искаш от мен някоя услуга от време на време — промълви той. — Това е част от съвместната ни работа. От факта, че сме партньори. Не мислиш ли?

Тя не отвърна.

Д-р Фалко се обърна към кабинета си.

— Ще се видим утре сутринта.

— Питър?

— Да?

— Във връзка с онези двама полицаи. И причината, поради която дойдоха да ме видят...

— Не си длъжна да ми казваш.

— Не, трябва. В противен случай ще се чудиш какво става. Дойдоха да ме питат във връзка с едно убийство. В четвъртък през нощта е била убита жена. Мислеха, че я познавам.

— И познаваше ли я?

— Не. Беше станала грешка, нищо повече. — Въздъхна. — Просто грешка.

Катрин завъртя лоста, усети как влезе на мястото си с глух звук, последван от издрънкването на веригата. Поредната защитна линия срещу неназовимите ужаси, които се спотайваха отвъд стените ѝ. Сигурно барикадирана в своя апартамент, тя си събу обувките, остави дамската си чанта и ключовете за колата върху масичката от черешово дърво и тръгна по чорапи по дебелия бял килим в дневната. Апартаментът беше приятно прохладен благодарение на чудото, наречено централна климатизация. Отвън беше 30°C, но тук температурата никога не се качваше над 22°C през лятото или не падаше под 20°C през зимата. Толкова малко неща в живота можеха да бъдат предварително решени, предварително програмирани и тя се стремеше да поддържа, доколкото може, ред в определените граници на своя живот. Беше избрала този блок от дванайсет апартамента на „Комънуелт авеню“, защото беше съвсем нов, с осигурен гараж. Макар да не беше толкова живописна като историческите тухлени къщи в Бак Бей, сградата не заплашваше с несигурността на водопроводната канализация и електричеството, характерни за по-старите постройки. А несигурността беше нещо, което Катрин трудно понасяше. Апартаментът ѝ беше поддържан в безупречно състояние и като се изключат няколко изненадващи цветни петна, беше предпочела да го мебелира предимно в бяло. Бял диван, бели килими, бели плочки. Цвета на чистотата. Недокоснат, девствен.

Съблече се в спалнята си, окачи полата, остави настрана блузата, за да бъде занесена на химическо чистене. Сложи широки панталони и копринена блуза без ръкави. Когато влезе босонога в кухнята, вече се чувстваше спокойна и контролираща положението.

Не се беше чувствала така през целия ден. Посещението на двамата детективи я беше разтърсило из основи и цял следобед се беше улавяла, че прави грешки от невнимание. Посягаше към резултатите от лабораторните изследвания не на когото трябва, вписваше неправилна дата в нечий медицински картон. Бяха дребни грешки, но като дребни вълнички нарушаваха доскоро гладката повърхност на дълбоко развълнувани води. През последните две години бе успяла да потиска всяка мисъл за случилото се в Савана. От време на време, без предупреждение, някоя запаметена картина

можеше да се върне, остро и неочаквано като разрез с нож, но тя се отдалечаваше с танцувална стъпка от нея, насочвайки умело съзнанието си към други мисли. Днес не успя да избегне спомените. Днес нямаше как да се преструва, че Савана никога не е съществувала.

Плочките в кухнята разхладиха стъпалата ѝ. Направи си коктейл с малко водка и отпи от него, докато стържеше сирене „Пармезан“ и кълцаше домати, лук, магданоз и босилек. Не беше яла нищо през деня, като се изключи закуската, и алкохолът навлезе право в кръвта ѝ. Водката подежда приятно притъпяващо на сетивата ѝ. Ритмичното почукване на ножа в кухненската дъска ѝ действаше успокояващо, както и миризмата на пресен босилек и чесън. Готвенето като терапия.

Отвъд кухненския ѝ прозорец Бостън представляваше прегрят казан от автомобили и сгорещени страсти, но тук вътре, зад стъклото, тя спокойно задуши домати в зехтин, наля чаша червено вино и загря водата в една тенджера, за да добави вътре спагети. От отвора на климатика влизаше хладен въздух.

Катрин седна на масата със спагетите, салатата и виното и се нахрани на фона на носещата се от компактдиска музика на Дебюси. Въпреки глада и грижливото приготвяне на вечерята, всичко ѝ се струваше безвкусно. Налагаше си да яде, но чувстваше стомаха си пълен, сякаш беше погълнала нещо гъсто и лепкаво. Дори втората чаша вино не успя да откърти заседналата в гърлото ѝ буца. Младата жена остави вилницата и се загледа в недоядената си вечеря. Музиката се вълнуваше и се носеше на вълни над нея.

Отпусна глава в дланите си. В началото не се чу никакъв звук. Мъката ѝ беше останала потисната толкова дълго, че тапата сякаш бе замръзнала за вечни времена на мястото си. После от гърлото ѝ се изтръгна нещо като тих писък, възможно най-високият тон, който звукът бе в състояние да произведе. Катрин пое въздух с отворена уста и от гърлото ѝ се изтръгна вик, тя даде воля на таената в продължение на две години болка. Силата на емоциите ѝ я уплаши, защото не беше в състояние да ги сдържа, не можеше да си представи докъде стигаше мъката ѝ, нито дали някога щеше да свърши. Плака така, докато не я заболя гърлото, докато не запелтечи, обзета от спазми, а звуците от риданията ѝ останаха между стените на херметично запечатания ѝ апартамент.

Най-накрая, останала без сълзи, легна на дивана и моментално потъна в дълбок сън от изтощение.

Събуди се рязко в пълен мрак. Сърцето ѝ думкаше в гърдите, блузата ѝ беше мокра от пот. Шум ли беше това? Изпукване на стъкло, спотаени стъпки? Това ли я беше стреснало от дълбокия ѝ сън? Не смееше да помръдне нито едно мускулче от страх, че ще пропусне звука, издаващ присъствието на неканения посетител.

През прозореца нахлу движеща се светлина, фаровете на минаващ автомобил. Дневната се освети за миг, после отново потъна в мрак. Катрин се вслушваше в съскането на хладния въздух, излизащ от климатика, в приглушеното ръмжене на хладилника в кухнята. Нищо чуждо за дома ѝ. Нищо, което би могло да предизвика този пристъп на смазващ страх.

Стана и събра смелост да запали лампата. Въображаемите ужаси изчезнаха мигновено, стопени от топлото сияние на светлината. Младата жена стана от дивана, мина през всички стаи, като включваше осветлението, надничаше в стенните гардероби. На рационално ниво знаеше, че никой не е влязъл, че домът ѝ, със сложната си алармена система и всичките лостове, вериги и здраво заключени прозорци, осигуряваше максималната защита, която един дом може да даде. Въпреки това не се успокои, докато не изпълни докрай ритуала и не надникна във всяко тъмно ъгълче. Едва когато се увери, че сигурността ѝ не е заплашена, си позволи отново да диша спокойно.

Беше десет и половина. Сряда. „Имам нужда да поговоря с някого. Тази нощ не мога да се справя с това сама.“

Седна на бюрото си, включи компютъра и се вгледа в премигващия му екран. Това беше нейният спасителен пояс, нейният терапевт, тази купчина електронни части, жици и пластмаса, единственото безопасно място, където можеше да излее болката си.

Написа своя никнейм, ККОРД, включи се към Интернет и с няколко кликания на мишката, с няколко думи, които изписа на клавиатурата, се свърза с частния чатрум, наречен „Женска взаимопомощ“.

Там вече бяха пет-шест познати имена. Безлики, безименни жени, привлечени към това безопасно и анонимно убежище в кибернетичното пространство. Поседя известно време, наблюдавайки съобщенията, пробягващи по компютърния екран. Чуваше в

съзнанието си гласовете на жените, които не беше срещала никъде, освен в тази виртуална стая.

ЛОРИ45: И ти какво направи тогава?

ОБРЕЧЕНАТА: Казах му, че не съм готова. Че все още ме посещаваха сцени от случилото се. Казах му, че ако държи на мен, ще изчака.

СРАЗБИВАЧ: Добре си направила.

УИНКИ98: Не се оставяй да те пришпорва.

ЛОРИ45: И той как реагира?

ОБРЕЧЕНАТА: Каза, че трябвало просто **ДА ГО ПРЕОДОЛЕЯ**. Сякаш съм някакво мекушаво създание или нещо от този род.

УИНКИ98: Би трябвало да изнасилват мъже!!!

СРАЗБИВАЧ: На мен ми трябваха две години, докато се почувствам отново готова.

ЛОРИ45: На мен — повече от година.

УИНКИ98: Тези мъже не мислят за нищо друго, освен за патките си. Всичко се върти около тях. Единственото им желание е да задоволяват онази си **РАБОТА**.

ЛОРИ45: Уф! Тази вечер не си в настроение, Уинк.

УИНКИ98: Може и така да е. Понякога си мисля, че идеята на Лорена Бобит^[3] е била добра.

СРАЗБИВАЧ: Уинк си е извадила брадвата!

ОБРЕЧЕНАТА: Не мисля, че е склонен да чака. Мисля, че вече се е отказал от мен.

УИНКИ98: Ти заслужаваш да чака. Ти **ЗАСЛУЖАВАШ!**

Минаха няколко секунди, през които правоъгълничето за съобщения беше празно. И тогава:

ЛОРИ45: Здравей, **ККОРД**. Радвам се отново да те видя.

Катрин написа:

ККОРД: Виждам, че отново говорим за мъже.

ЛОРИ45: Да. Как става така, че никога не успяваме да се отървем от тази досадна тема?

ОБРЕЧЕНАТА: Защото именно те ни нараняват.

Последва нова продължителна пауза. Катрин пое дълбоко въздух и написа:

ККОРД: Имах лош ден.

ЛОРИ45: Разкажи ни, **КК**. Какво се случи?

Катрин почти чуваше гукането на женските гласове, нежен, успокояващ шепот, носещ се из ефира.

ККОРД: Тази нощ имах пристъп на паника. Стоях си тук, заключена вкъщи, където никой не може да ме докосне, и въпреки всичко се случи.

УИНКИ98: Не му позволявай да победи. Не му позволявай да те превърне в затворничка.

ККОРД: Прекалено късно е. Аз съм затворничка. Защото тази нощ осъзнах нещо ужасно.

УИНКИ98: Какво?

ККОРД: Злото не умира. Никога не умира. Просто приема ново лице, ново име. Фактът, че ни е докоснало веднъж в никакъв случай не означава, че сме имунизирани, че никога повече не можем да бъдем наранени. Светкавицата може да поразии два пъти.

Никой не написа нищо. Никой не отговори.

„Колкото и да внимаваме, злото знае къде живеем, помисли си тя, знае как да ни намери.“

Капка пот се търкулна по гърба ѝ.

„И сега го усещам. Как приближава.“

* * *

Нина Пейтън не ходи никъде. Не се вижда с никого. Не се е появявала на работа от седмици. Днес се обади в офиса ѝ в Бруклин, работи в отдел „Продажби“ и колегата ѝ ми каза, че не знае дали ще се върне при тях. Тя е като ранен звяр, държан в пещерата си, който се страхува да направи дори една крачка навън в нощта. Знае какво ще ѝ предложи нощта, защото беше докосната от нейното зло и дори сега усеща как се процежда като пара през стените на дома ѝ. Завесите са плътно дръпнати, но платът е тънък и я виждам как се движи вътре. Силуетът ѝ издава объркване, ръцете ѝ са притиснати към гърдите ѝ, сякаш тялото ѝ е свито навътре към себе си. Движенията ѝ са резки и механични, докато крачи напред-назад.

Проверява постоянно ключалките на вратите, резетата на прозорците. Опитва да се изолира от мрака.

Вътре в къщичката трябва да е убийствено задушно. Нощта е като пара, а на нито един от прозорците ѝ няма климатик. Тя остана цяла вечер вътре, със затворени въпреки жегата прозорци. Представям си я как лъщи цялата от пот, как изтърпява с мъка горещия ден и изгаря от желание да пусне малко от свежия нощен въздух, но се страхува от онова, което може да пусне в дома си заедно с въздуха.

Минава отново покрай прозореца. Спира. Остава там, откроява се ясно на фона на светлия квадрат. Внезапно пердетата трепват и се раздалечават едно от друго, тя се присяга, за да отключи прозореца. Плъзга го нагоре. Застава пред него, поемайки жадно на големи глътки свежия въздух. Най-сетне се предава пред жегата.

Нищо не действа така възбуждащо на ловеца, както мирисът на ранена плячка. Почти усещам как се носи навън, миризмата на окървавен звяр, на осквернена плът. Както тя вдишва нощния въздух, така аз вдишвам нейната миризма. Нейният страх.

Сърцето ми бие учестено. Бъркам в торбата си, за да погоя инструментите. Усещам дори стоманата топла при докосването ѝ.

Тя затваря прозореца с трясък. Няколко дълбоки глътки свеж въздух са единственото, което се осмелява да си позволи и сега се уединява отново в мизерията на задушната си къщурка.

След малко приемам положението с разочарование и се отдалечавам, като я оставям да се поти цяла нощ в подобната си на фурна спалня.

Казват, че утре цяло да бъде дори още по-горещо.

---

[1] фокален — огнищен, ограничен на едно място, в едно огнище. — Бел.ред. ↑

[2] Наследствено заболяване с основен симптом суха и лющеща се кожа в резултат на нарушена кератинизация. — Бел.ред. ↑

[3] Американка, която прерязала с кухненски нож пениса на съпруга си, след като той я изнасил. — Бел.ред. ↑

— Този извършител е класически пикерист — каза д-р Лорънс Цукер. — Човек, който използва нож, за да постигне вторично или индиректно сексуално удовлетворение. Пикеризъм е действие, изразяващо се в мушкане или рязане, всяко многократно проникване в кожата с остър предмет. Ножът е фалически символ — заместител на мъжкия полов орган. Вместо с нормален полов акт, нашият извършител постига удоволствие, като причинява на жертвата си болка и ужас. Всъщност го възбужда усещането за власт. Върховна власт над живота и смъртта.

Детектив Джейн Ризоли не се впечатляваше лесно, но от думите на д-р Цукер я побиха тръпки. Той приличаше на блед и тромав Джон Малкович^[1], а гласът му беше приглушен и почти женствен. Докато говореше, пръстите му се движеха със змийска елегантност. Той не беше ченге, а криминален психолог от Североизточния университет, консултант на бостънската полиция. Ризоли беше работила веднъж с него във връзка с едно убийство и тогава той пак беше успял да я накара да настръхне. Не само заради вида му, а и заради начина, по който успяваше да проникне в главата на извършителя и очевидното удоволствие, което му доставяше разходката из това сатанинско измерение. Пътуването му беше *приятно*. Почти чуваше подсъзнателното тананикане, породено от вълнението в гласа му.

Погледна към другите четирима детективи, насядали в конферентната зала, като се запита дали някой от тях също беше впечатлен така неприятно от тази откачалка, но видя единствено уморени изражения и набола в различна степен брада.

Всички бяха изморени. Тя самата беше спала само четири часа предишната нощ. Беше се събудила в тъмнината, предшестваща зазоряването, и умът ѝ се беше заел да преработва направо на четвърта скорост калейдоскопа от образи и гласове. Беше потънала в мисли за случая на Елена Ортис до такава степен, че в сънищата си беше разговаряла с жертвата, макар разговорът да беше безсмислен. В съня

липсваха свръхестествени разкрития, нямаше никакви насоки, дадени от гроба, а само образи, родени от трептенията на мозъчните клетки. Въпреки всичко Ризоли смяташе, че сънят ѝ не беше лишен от значение. Той ѝ показваше колко много означаваше за нея този случай. Да бъдеш водещ детектив на разследване от подобен мащаб беше като да ходиш по опънато високо въже без предпазна мрежа. Ако хванеш извършителя, всички ще те аплодират. Ако се провалиш, целият свят ще те гледа как се сгромоляваш.

Това беше случай с подобни мащаби. Преди два дни на първа страница на местния таблоид се появи следното заглавие: „Хирургът реже отново“. Благодарение на „Бостън Хералд“, техният извършител вече си имаше име, което дори ченгетата използваша. *Хирургът*.

Боже, беше готова да тръгне по опънатото високо въже, готова за възможността или да политне във висините, или да се сгромоляса. Преди седмица, когато бе влязла в апартамента на Елена Ортис като водещ детектив, беше разбрала на мига, че това е случаят, който ще я тласне напред в кариерата ѝ и нямаше търпение да се докаже.

Колко бързо се промениха нещата.

Само за един ден нейният случай се бе раздул до значително по-широко разследване, водено от лейтенанта на отдела, Маркет. Случаят на Елена Ортис бе свързан със случая на Даяна Стърлинг и екипът се беше разраснал до още петима детективи: Ризоли и нейния партньор, Бари Фрост; Мур и неговия набит партньор, Джери Слийпър; плюс пети детектив, Дарън Кроу. Ризоли беше единствената жена в групата, тя всъщност беше единствената жена в отдел „Убийства“ и някои мъже не ѝ позволяваха да го забравя нито за миг. О, тя се разбираше прекрасно с Бари Фрост, въпреки дразнещо слънчевия му характер. Джери Слийпър беше прекалено флегматичен, за да ядоса някого или самият той да се ядоса на някого. Колкото до Мур... е, въпреки първоначалните си резерви, тя започваше да го харесва и истински да го уважава заради изключително методичната му работа. И най-важното — той като че ли я уважаваше. Щом заговореше, знаеше, че Мур я слуша.

Не, тя имаше проблеми именно с петото ченге в екипа, Дарън Кроу. Големи проблеми. Той беше седнал на масата точно срещу нея, а на загорялото му от слънцето лице играеше обичайната самодоволна

усмивка. Беше израснала с момчета като него. Момчета с много мускули и много гаджета. И с огромно его.

Двамата с Кроу се презираха един друг.

Купчина листи започна да обикаля около масата. Джейн взе един екземпляр и видя, че това е криминалният профил, който д-р Цукер бе завършил току-що.

— Знам, че някои смятат работата ми за шарлатания — започна д-р Цукер. — Затова нека обясня какво имам предвид. Ето какво знаем за нашия извършител. Той влиза в жилището на жертвата през отворен прозорец. Прави го в ранните часове на деня, между полунощ и два часа сутринта. Изненадва жертвата в леглото. Незабавно сломява съпротивата ѝ с хлороформ. Сваля ѝ дрехите. Завързва я за леглото с лейкопласт, увит около китките и глезените. За още по-сигурно залепва няколко ленти лейкопласт и в горната част на бедрата и около средата на торса. Най-накрая залепва устата ѝ. Така си осигурява пълен контрол. Когато се събуди малко след това, жертвата не може да помръдне, не може да вика. Все едно е парализирана, само дето е будна и осъзнава всичко, което се случва. А онова, което става после, сигурно е най-големият кошмар за всеки.

Гласът на Цукер бе придобил монотонни нотки. Колкото по-абсурдни бяха детайлите, толкова по-тихо говореше той и всички се привеждаха напред, попивайки думите му.

— Извършителят започва да реже — продължаваше Цукер. — Според доклада от аутопсията, той не бърза. Върши всичко педантично. Срязва долната част на корема, слой след слой. Първо кожата, после подкожния пласт, фасцията, мускула. Използва конци, за да контролира кръвенето. Разпознава и отстранява само органа, който иска. Нищо повече. А той иска матката.

Цукер огледа насядалите около масата, отбелязвайки си техните реакции. Погледът му се спря върху Ризоли, единственото ченге в помещението, което притежаваше въпросния орган. Тя отвърна на погледа му, възмутена, че полът ѝ бе станал причина той да се фокусира върху нея.

— Какво ни говори това за него, детектив Ризоли? — попита той.

— Че мрази жените — отвърна тя. — Изрязва точно онова, което ги прави жени.

Цукер кимна и усмивката му я накара да потръпне.

— Това е направил Джак Изкормвача на Ани Чапман. Чрез изваждането на матката той дефеминизира своята жертва. Отнема ѝ силата. Той не обръща внимание на парите им, на бижутата им. Иска само едно и веднъж щом се сдобие със своя сувенир, може да премине към финала. Но преди крайното вълнение има пауза. Аутопсията и на двете жертви показва, че той спира на това място. Преминава може би около час, през който жертвата продължава да кърви бавно. В раните им се събира локва кръв. Какво прави той през това време?

— Наслаждава се на свършеното — отвърна тихо Мур.

— Имаш предвид, че си прави чекия или нещо от този род? — обади се Дарън Кроу, задавайки въпроса с обичайния си груб език.

— Няма следи от еякулация на местопрестъплението и в двата случая — отбеляза Ризоли.

Погледът, с който я удостои Кроу, говореше „Ама че сме умни“.

— Липсата на *е-я-ку-ла-ци-я* — каза той, наблягайки саркастично върху всяка сричка, — не изключва чекиите.

— Не смятам, че е мастурбирал — намеси се Цукер. — Този конкретен извършител не би позволил да изгуби контрол до такава степен и то в непозната обстановка. Мисля, че изчаква да отиде на безопасно място, където да се отдаде на изживяването на сексуално удоволствие. Всичко в тази сцена на престъпление крещи: „контрол“. Той пристъпва към финалния акт с увереност и авторитет. Срязва гърлото на жертвата само с един дълбок разрез. И тогава изпълнява един последен ритуал.

Цукер бръкна в дипломатическото си куфарче, извади две снимки на местопрестъплението и ги постави на масата. Едната беше на спалнята на Даяна Стърлинг, а другата — на спалнята на Елена Ортис.

— Той сгъва педантично нощното им бельо и го поставя близо до тялото. Знаем, че сгъването е направено след заколването, защото пръските от кръвта са открити от вътрешната страна на дрехите.

— Защо го прави? — попита Фрост. — Какъв е символизъмът тук?

— Отново става въпрос за контрол — отговори Ризоли.

Цукер кимна.

— Причината отчасти е тази. Чрез този ритуал той демонстрира контрола си над сцената. Но в същото време ритуалът контролира него.

Той може би не е в състояние да устои на този импулс.

— И какво би станало, ако му се попречи да го изпълни? — осведоми се Фрост. — Да речем, ако бъде прекъснат и не успее да го завърши?

— Ще се ядоса. Нищо чудно да почувства необходимост незабавно да започне да търси следващата си жертва. Но засега винаги е успявал да извърши ритуала докрай. И всяко убийство го е задоволявало достатъчно, за да няма нужда от друго посегателство в продължение на дълъг период от време. — Цукер огледа присъстващите. — Това е най-лошият тип извършители, срещу който може да се изправим. Той изкарва цяла година между нападенията — това е изключително рядко. Означава, че може да изкара месеци от лов до лов. Може да се скъсаме да го търсим, докато той си седи и търпеливо чака следващото убийство. Той е внимателен. Организиран е. От тези, които оставят съвсем малко или не оставят никакви улики.

Погледна към Мур, търсейки потвърждение.

— Не разполагаме нито с отпечатъци, нито с ДНК и от двете местопрестъпления — каза Томас. — Имаме само един косъм, намерен в раната на Ортис. И с няколко тъмни полиестерни влакна, закачени за рамката на прозореца.

— Както разбираме не сте намерили и свидетели.

— За случая Стърлинг проведохме хиляда и триста разговора. И до този момент — сто и осемдесет за случая Ортис. Никой не е видял извършителя. Никой не е заподозрял, че някой е наблюдавал апартаментите на двете жертви.

— Но имаме три признания — намеси се Кроу. — Трима минувачи по улицата. Взехме показанията им и ги пуснахме да си вървят. — Той се засмя. — Побъркани.

— Този извършител не е умопобъркан — каза Цукер. — Предполагам, че изглежда напълно нормален. Мисля, че е бял мъж малко преди или след трийсетата си година. Със спретнат вид и над средната интелигентност. Почти със сигурност има завършена гимназия, нищо чудно да е висшист или дори още по-образован. Двете престъпления са отдалечени на повече от миля едно от друго и са извършени по такова време на денонощието, когато почти няма обществен транспорт. Следователно той може да шофира. Колата му несъмнено е добре поддържана и спретната. Вероятно не е лекуван за

ментални проблеми, но нищо чудно като съвсем млад да е съден за кражба с взлом или за воайорство. Ако има работа, тя несъмнено изисква интелект и педантичност. Знаем, че планира нещата си, както доказва фактът, че носи всичко необходимо за убийството — скалпел, медицински конци, лейкопласт, хлороформ. Плюс някакъв контейнер, в който да отнесе сувенира в дома си. Възможно е това да е нещо съвсем елементарно като найлонова торбичка със залепващ се отвор. Той явно работи в област, където е нужно да се обръща внимание на подробностите. Тъй като очевидно има познания по анатомия и хирургически умения, нищо чудно да имаме работа с професионалист в областта на медицината.

Ризоли срещна погледа на Мур — и двамата бяха едновременно поразени от една и съща мисъл — на глава от населението в Бостън се падаха повече лекари, отколкото където и да било другаде.

— Тъй като е интелигентен — додаде Цукер, — той знае, че следим мястото на престъплението. Затова не се поддава на изкушението да се върне там. Но изкушението е налице, затова си заслужава наблюдението на жилището на Ортис да продължава поне в близко бъдеще. Също така е достатъчно интелигентен, за да не избере жертва в непосредствена близост до жилището си. Той излиза от своя квартал, за да ловува. Но не бих могъл да изготвя географски профил на базата само на тези две сцени, нужни са ми повече ориентирни точки. Не мога да посоча на кои области на града би трябвало да се фокусирате.

— Колко ориентирни точки са ти нужни? — попита Ризоли.

— Минимум пет.

— Което означава, че се нуждаем от пет убийства?

— Програмата за изготвяне на криминален географски профил, която използвам, се нуждае от пет ориентирни точки, за да даде достоверна информация. Понякога местоживеенето на извършителя може да се предвиди и само с четири ориентирни точки, но резултатите не са точни. Трябва да знаем повече за неговите движения. Какво е пространството на неговата активност, къде са отправните му точки. Всеки убиец работи в рамките на определена зона на комфорт. Те са като ловуващи хищници. Имат своя територия, свои дупки в леда за ловене на риба, където намират плячката си. — Цукер огледа безизразните лица на детективите около масата. — Все още не знаем

достатъчно за този извършител, за да правим някакви предположения. Затова трябва да се фокусираме върху жертвите. Какви са били и защо е избрал именно тях.

Цукер бръкна в дипломатическото си куфарче и извади две папки, едната с етикет „Стърлинг“, а другата — „Ортис“. После нареди на масата двадесетина снимки. На тях се виждаха двете жени приживе, част от които — още от детските им години.

— Не сте виждали някои от снимките. Помолих семействата им да ги дадат, за да добием представа за историята на тези жени. Вгледайте се в лицата им. Изучете какво са представлявали като хора. Защо извършителят е избрал тях? Къде ги е видял? Какво в тях е привлякло погледа му? Смехът? Усмивката? Начинът, по който са ходили по улицата? — и започна да чете от някакъв лист: — Даяна Стърлинг, трийсетгодишна. Руса коса, сини очи. Висока метър и шейсет и осем, петдесет и седем килограма. Занимание: пътнически агент. Работно място: улица „Нюбъри“. Местоживеене: улица „Марлборо“ в Бак Бей. Завършила „Смит колидж“. Родителите ѝ са адвокати, които живеят в къща за два милиона долара в Кънектикът. Приятел: по времето, когато е умряла, няма такъв.

Остави листа и взе друг.

— Елена Ортис, дващсет и две годишна. Латиноамериканка. Черна коса, кафяви очи. Висока метър и петдесет и пет, четирийсет и седем килограма. Занимание: продавачка на дребно в семейния цветарски магазин в „Саут енд“. Местоживеене: апартамент в „Саут енд“. Образование: средно. През целия си живот е живяла в Бостън. Приятел: няма по времето, когато умира. — Цукер вдигна очи. — Тези две жени са живеели в един град, но са се движили в различни светове. Пазарували са в различни магазини, хранели са се в различни ресторанти и не са имали общи приятели. Как ги намира нашият извършител? Къде ги намира? Те са не само различни една от друга, те се различават от обичайните жертви на сексуално престъпление. Повечето престъпници атакуват уязвимите членове на обществото. Проститутки или стопаджийки. Като всеки ловуващ хищник, те преследват животното, изоставащо от стадото. Защо той е избрал точно тези две жени? — Цукер поклати глава. — Не знам.

Ризоли погледна снимките на масата и една от тях, на Даяна Стърлинг, привлече погледа ѝ. На нея се виждаше сияеща млада жена,

току-що получила дипломата си за висше образование в „Смит колидж“, в тога и шапка. Златното момиче. „Какво ли е да си златно момиче?“ — помисли си Ризоли. Нямаше представа. Беше израснала като подиграваната сестра на двама неустойимо красиви братя, отчаяна палавница, чието единствено желание беше да бъде приета в бандата. Даяна Стърлинг, с аристократичните си скули и лебедова шия, със сигурност не знаеше какво е да ти затварят вратата пред носа, да не те допускат. Не знаеше какво е да не ти обръщат внимание.

Погледът на Ризоли падна върху златния медальон на врата на Даяна. Взе снимката и се вгледа по-внимателно. С ускорен пулс тя огледа останалите полицаи в стаята, за да види дали и те бяха забелязали онова, което ѝ бе направило впечатление току-що, но никой не гледаше нито нея, нито снимките, всички се бяха фокусирали върху д-р Цукер.

Той беше разгърнал карта на Бостън. Върху мрежата от улици бяха отбелязани два участъка, единият обхващаше Бак Бей, а другият — „Саут енд“.

— Това са известните пространства на активността на двете жертви. Кварталите, в които са живеели и работили. Ежедневието на всички ни минава сред познати места. Съставителите на географски профили имат следната поговорка: „Къде ходим зависи от това, което знаем, а какво знаем зависи от това къде ходим“. Това е вярно както за жертвите, така и за извършителите. От тази карта може да видите отделните светове, в които са живеели тези две жени. Няма застъпване. Няма общи точки или възел, в който животът им да се пресича. Ето какво ме озадачава най-много. Това е ключът към разследването. Каква е връзката между Стърлинг и Ортис?

Погледът на Ризоли падна отново върху снимката. Към златния медальон на гърлото на Даяна. „Може и да бъркам. Не мога да кажа нищо, не и преди да съм сигурна, иначе това ще даде още един повод на Дарън Кроу да ми се подиграва.“

— Знаеш ли, че случаят има още едно усложнение? — обади се Мур. — Д-р Катрин Кордел.

Цукер кимна.

— Оцелялата жертва от Савана.

— Някои подробности около убийствата, извършени от Андрю Капра, никога не са били разкрити пред обществеността. Използването

на конци катгут. Сгъването на нощниците на жертвите. Нашият извършител обаче действа по съвсем същия начин.

— Убийците общуват помежду си. Това е нещо като извратено братство.

— Капра е мъртъв от две години. Не може да общува с никого.

— Но не е изключено, докато е бил жив, да е споделил всички мрачни детайли с нашия извършител. Това е обяснението, за което се надявам. Защото алтернативата е далеч по-смуцаваща.

— Че нашият извършител има достъп до докладите на полицията в Савана — довърши Мур.

Цукер кимна.

— Което означава, че работи там.

В стаята се възцари тишина. Ризоли не се сдържа да не огледа колегите си — всички те бяха мъже. Помисли си за типа мъж, привличан от полицейската работа. Типът мъж, който обича властта и авторитета, оръжието и баджа. Шансът да контролира другите. „Точно това, за което копнее нашият извършител.“

Когато срещата приключи, Ризоли изчака другите детективи да напуснат конферентната зала, преди да се приближи до Цукер.

— Може ли да задържа тази снимка?

— А може ли да попитам защо?

— Неопределено подозрение.

На лицето на Цукер се появи една от неговите усмивки в стил Джон Малкович, от които я побиваха тръпки.

— Сподели го с мен.

— Не споделям неоформените си подозрения.

— Лош късмет?

— Пазя си територията.

— Това е екипно разследване.

— Екипната работа е нещо странно. Винаги, когато споделя подозренията си, някой друг бива потупван по рамото.

Със снимката в ръка тя излезе от стаята и незабавно съжали за последния си коментар. Целият ден обаче колегите ѝ от мъжки пол я бяха дразнили с дребните си забележки и подмятания, които заедно издаваха цялостното им презрително отношение. Последната сламка

беше разговорът, който заедно с Дарън Кроу бяха провели с обитателя на съседния апартамент на дома на Елена Ортис. Кроу многократно бе прекъсвал въпросите на Джейн, за да зададе свои. Когато тя го издърпа от стаята и го смъмри за поведението му, той отвърна с типичната мъжка обида:

— Ясно е, че ти е дошъл месечният цикъл.

Не, щеше да задържи за себе си своите подозрения. Ако не излезеше нищо, никой нямаше да може да ѝ се присмее. А ако стигнеше до някакъв резултат, щеше по право да получи заслуженото.

Върна се на работното си място и седна, за да огледа по-добре снимката от дипломирането на Даяна Стърлинг. Посегна към увеличителната лупа и в този момент погледът ѝ попадна върху бутилката минерална вода, която държеше винаги на бюрото си. Кипна, когато видя какво беше пъхнато вътре.

„Не реагирай — помисли си тя. — Не им давай да разберат, че са улучили целта си.“

Без да обръща внимание на бутилката вода и отвратителния обект в нея, тя насочи лупата към гърлото на Даяна Стърлинг. Стаята ѝ се стори необичайно притихнала. Почти усещаше погледа на Дарън Кроу, който очакваше избухването ѝ.

„Но няма да дочакаш, мръсник такъв. Този път ще запазя хладнокръвие.“

Фокусира се върху верижката на Даяна. За малко да пропусне този детайл, защото в първия момент вниманието ѝ беше привлечено от тези великолепни скули, от деликатната извивка на веждите. Сега изучаваше двата медальона, висящи от елегантната верижка. Единият имаше формата на катинарче, а другият — на миниатюрно ключче. „Ключето към моето сърце“ — помисли си Джейн.

Разрови папките на бюрото си и намери снимките от мястото на престъплението, където бе открита Елена Ортис. С лупата се зае да изучава една направена от близък план снимка на торса на жертвата. През съсирената кръв, засъхнала на врата ѝ, успя да различи тънката линия на златната верижка, двете медальончета не се виждаха ясно.

Посегна към телефона и набра номера на съдебния лекар.

— Д-р Тиърни няма да бъде тук следобед — отговори секретарката му. — Мога ли да ви помогна?

— Става дума за аутопсията, която той направи в петък. Името е Елена Ортис.

— Да?

— Жертвата беше с някакво бижу, когато бе донесена в моргата. При вас ли е още?

— Ще отида да проверя.

Ризоли зачака, потупвайки с химикалка по бюрото. Бутилката с вода се намираше точно пред нея, но тя упорито избягваше да я гледа. Гневът ѝ бе отстъпил място на възбудата. На оживлението от лова.

— Детектив Ризоли?

— Тук съм.

— Личните вещи са поискани от семейството. Чифт златни обици на винтче, верижка и пръстен.

— Кой се е разписал за тях?

— Ана Гарсия, сестра на жертвата.

— Благодаря.

Джейн затвори телефона и погледна часовника си. Ана Гарсия живееше чак в Денвърс. Това означаваше пътуване в пиковия час с всичките задръствания...

— Знаеш ли къде е Фрост? — попита Мур.

Младата жена вдигна поглед стреснато, той стоеше до бюрото ѝ.

— Не, не знам.

— Не е ли идвал насам?

— Не държа момчето на каишка.

Последва пауза. После Томас попита:

— Какво е това?

— Снимки от местопрестъплението на случая „Ортис“.

— Не. Онова нещо в бутилката.

Тя вдигна отново поглед и видя, че се беше намръщил.

— На какво ти прилича? Шибан тампон, ето какво. Някой тук има наистина изтънчено чувство за хумор.

И тя погледна към Дарън Кроу, който потисна напирания в гърлото си смях и се обърна.

— Аз ще се погрижа за това — каза Мур и взе бутилката.

— Хей. Хей! — възкликна тя. — По дяволите, Мур. Забрави за това!

Той влезе в кабинета на лейтенант Маркет. През стъклената стена тя видя как Мур постави шишето с тампона на бюрото на лейтенанта. Маркет се обърна и се загледа по посока на Ризоли.

„Ето че се започва отново. Сега си казват, че кучката не може да приеме една шега.“

Грабна чантата си, събра снимките и излезе от отдела.

Беше вече до асансьорите, когато Мур я извика:

— Ризоли!

— Недей да водиш вместо мен моите скапани битки, чу ли? — сопна се тя.

— Ти не се биеше. Просто си седеше там с онова... нещо на бюрото ти.

— Тампон. Можеш ли да произнесеш думата на глас като добро момче?

— Защо си ядосана на мен? Опитвам да бъда на твоя страна.

— Виж какво, *свети* Томас, ето така стоят нещата за жените в реалния свят. Ако подам оплакване, виновна ще изляза аз. В служебното ми досие ще се появи забележка: „Не играе добре с момчета“. Ако се оплача отново, ще ми излезе име. Ризоли портата.

— Но ще позволиш те да победят, ако не се оплакваш.

— Опитвала съм по твоя начин. Нищо не се получава. Така че не ми прави услуги, разбра ли?

Джейн праметна чантата си през рамо и влезе в асансьора.

В мига, в който вратата се затвори помежду им, тя се разкая за тези думи. Мур не заслужаваше подобно гълчане. Беше винаги учтив, винаги се бе държал като джентълмен и в гнева си тя бе хвърлила право в лицето му прякора, с който го наричаха в отдела. *Свети Томас*. Ченгето, което никога не прекриваше границата, никога не ругаеше, никога не губеше самообладание.

Да не говорим за тъжните обстоятелства в личния му живот. Преди две години съпругата му Мери бе получила мозъчен кръвоизлив. В продължение на шест месеца се бе намирала в зоната на здрача на комата, но до деня на нейната смърт Мур не се беше отказал от надеждата, че тя ще се оправи. Дори сега, година и половина по-късно, той като че ли все още не беше приел смъртта на Мери. Все още носеше венчалната си халка, снимката ѝ и досега стоеше на бюрото му. Ризоли беше гледала как бракът на много други полицаи се разпада,

беше виждала променящата се галерия от женски снимки върху бюрата на своите колеги. На бюрото на Мур обаче образът на Мери никога не бе заменян с друг.

Свети Томас? Ризоли поклати цинично глава. Ако на този свят имаше истински светци, те определено не бяха сред ченгетата.

Единият искаше той да живее, другият искаше той да умре и двамата твърдяха, че го обичат повече. Синът и дъщерята на Хърман Гвадовски стояха от двете страни на леглото му и никой не искаше да се предаде.

— Не ти трябваше да се грижиш за татко — каза Мерилин. — Аз му готвех. Аз му чистех къщата. Аз го водех на лекар всеки месец. Ти изобщо кога си го *посещавал*? Винаги имаше да правиш нещо по-добро.

— Аз живея в Ел Ей, за бога — сопна се Иван. — Имам свой бизнес.

— Можеше да хващаш самолета дотук веднъж годишно. Толкова ли е трудно?

— Е, сега съм тук.

— О, да. Мистър „Голяма работа“ мисли с един удар да компенсира останалото. Преди не можеше да си развалиш кефа, за да дойдеш. Но сега искаш всичко да се направи.

— Не мога да повярвам, че би го оставила да си отиде просто така.

— Не искам да страда повече.

— Или искаш да престане да си изпразва банковата сметка.

Всички мускулчета по лицето на Мерилин се изопнаха.

— Копеле.

Катрин не можеше да слуша повече и се намеси:

— Тук не е мястото да обсъждате този въпрос. Бихте ли излезли от стаята, ако обичате?

Братът и сестрата се гледаха известно време във враждебно мълчание, сякаш дори само излизането преди другия беше равносилно на капитулиране. После внушителната фигура на Иван тръгна към вратата. Сестра му Мерилин, която изглеждаше досущ като уморена

домакия от предградията, каквато и беше, стисна ръката на баща си и го последва.

В коридора Катрин изложи мрачните факти.

— Баща ви е в кома от злополуката. Диабетът, който има от години, е увредил бъбреците му, а травмата влоши положението и сега е получил бъбречна недостатъчност.

— А доколко причината е в хирургическата намеса? — попита Иван. — В упойката, която сте му направили?

Катрин потисна надигация се гняв и отговори безстрастно:

— Той беше в безсъзнание, когато го докараха. Анестезията не е фактор за случилото се. Тъкановото увреждане излага на напрежение бъбреците и неговите спряха да функционират. Освен това е с диагностициран рак на простатата, който вече се е разпространил до костите. Дори да се събуди, тези проблеми остават.

— Искате да се откажем, нали? — попита Иван.

— Искам просто да премислите, имайки предвид състоянието му. Ако сърцето му спре, не трябва да опитваме да го върнем към живота. Можем да го оставим да си отиде в мир.

— Искате да кажете просто да го оставите да умре.

— Да.

Иван изсумтя.

— Нека ви кажа нещо за баща си. Той не е от тези, които се предават. Нито пък аз.

— За бога, Иван, тук не става въпрос за победа или загуба! — възкликна Мерилин. — Става въпрос за това кога да го пуснем да си отиде.

— И ти бързаш да го направиш, нали? — обърна се той към нея. — При първия признак за някаква трудност малката Мерилин винаги се предава и оставя татко да я измъкне. Е, мен той никога не ме е измъквал.

В очите на Мерилин блеснаха сълзи.

— Тук не става дума за татко, нали? Важното е ти да победиш на всяка цена.

— Не, важното е да му дадем шанс да се бори. — Иван погледна към Катрин. — Искам за баща ми да бъде направено всичко. Надявам се, че това е абсолютно ясно.

Мерилин избърса сълзите от лицето си, докато проследи с поглед своя отдалечаващ се брат.

— Как може да твърди, че го обича, когато не е дошъл нито веднъж да го види? — Тя погледна към Катрин. — Не искам да връщат татко към живота. Можете ли да го запишете в картоната?

Това беше етичната дилема, от която се страхуваше всеки лекар. Макар да беше на страната на Мерилин, в последните думи на брата прозвуча неприкрита заплаха.

— Не мога да променя положението преди двамата с брат ви да се споразумеете — отвърна тя.

— Той никога няма да се съгласи. Чухте го.

— Тогава ще трябва да говорите още с него. Да го убедите.

— Страхувате се, че ще ви съди, нали? Затова не искате да промените съществуващото в момента положение.

— Знам, че той е разгневен.

Мерилин кимна тъжно.

— Ето така побеждава. Така побеждава винаги.

„В състояние съм да събера едно тяло и да го зашия отново — помисли си Катрин. — Но не мога да закърпя това разбито семейство.“

Все още носеше отпечатъка от болката и враждебността от тази среща, когато напусна болницата половин час по-късно. Беше петък следобед и ѝ предстоеше свободен уикенд, но щом излезе от гаража на медицинския център, не усети чувство на освобождение. Днес беше дори още по-горещо, отколкото вчера — термометърът показваше 35-36°C и тя бързаше да се прибере в прохладния си апартамент и да седне с леден чай пред телевизора, настроен на канал „Дискавъри“.

Чакаше на кръстовището да светне зелен светофар, когато погледът ѝ попадна на табелката на улицата, която прекосяваше. „Уорчестър“.

Улицата, на която беше живяла Елена Ортис. Адресът на жертвата се споменаваше в статията в „Бостън Глоуб“, която Катрин най-сетне се беше принудила да прочете.

Светлината се смени. Тя сви импулсивно по улица „Уорчестър“. Никога преди не ѝ се беше налагало да кара по този път, но сега нещо я привлече натам. Мрачната нужда да види къде беше ударил убиецът и да види също така сградата, където личният ѝ кошмар беше оживял за

друга жена. Дланите ѝ бяха влажни, усещаше пулсът ѝ да се ускорява, докато следеше как номерата на сградите се увеличават.

Видя адреса на Елена Ортис и влезе в отбивката край блока.

Тази постройка не се отличаваше по нищо от останалите, нищо не ѝ говореше за ужас и смърт. Пред нея се издигаше просто една от многото триетажни тухлени сгради.

Излезе от колата и се загледа към прозорците на горните етажи. Кой беше апартаментът на Елена? Онзи с пердетата на линии? Или другият, с джунглата висящи растения? Приближи се към главния вход и огледа имената на обитателите. Апартаментите бяха шест. Мястото за името на обитателя на апартамент 2А беше празно. Елена вече беше изтрита, жертвата беше заличена от редиците на живите. Никой не искаше да му напомнят за смъртта.

Според „Глоуб“ убиецът се беше добрал до апартамента по аварийното стълбище. Катрин се върна малко назад по тротоара и видя стоманената конструкция, която се виеше нагоре по задната част на сградата. Направи няколко стъпки по мрачната алея, после рязко спря. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Обърна се, погледна към улицата и видя как мина някакъв камион. Жена правеше вечерния си джогинг. Една двойка влизаше в автомобила си. Нищо, което би я накарало да се почувства застрашена, но въпреки това нямаше как да не обърне внимание на безмълвните панически викове.

Върна се в колата си, заключи вратите, седна зад кормилото и го стисна, като си повтаряше: „Няма нищо. Няма нищо“. От вентилаторния отвор задуха хладен въздух. Малко по малко пулсът ѝ започна да се нормализира. Най-сетне се отпусна назад с въздишка.

Погледът ѝ се върна отново към блока на Елена Ортис.

Едва тогава се фокусира върху паркираната в алеята кола. Върху регистрационната табелка, окачена на задната броня.

ПОУЗИ5.

В следващия миг вече тършуваше из дамската си чанта, търсейки визитката на детектива. С треперещи ръце набра номера на мобилния си телефон.

Той отговори с едно делово:

— Детектив Мур.

— Обажда се Катрин Кордел — започна тя. — Дойдохте да ме видите преди няколко дни.

— Да, д-р Кордел?

— Елена Ортис караше ли зелена хонда?

— Моля?

— Трябва да знам регистрационния й номер.

— Страхувам се, че не разбирам...

— Просто *ми кажете*.

Острата й команда го стресна. Последва дълго мълчание.

— Ще проверя — отвърна той.

От другата страна на линията се чуваха мъжки гласове, звън на телефони. След малко той взе отново слушалката.

— Това е специален персонализиран номер — обясни полицаят.

— Мисля, че е свързан със семейния бизнес с цветя.

— ПОУЗИ5 — прошепна младата жена.

Пауза.

— Да — обади се той. Гласът му прозвуча странно тихо.

И нащрек.

— Онзи ден, като разговаряхте с мен, ме попитахте дали познавам Елена Ортис.

— И вие казахте, че не я познавате.

Катрин изпусна неуверено въздуха в дробовете си.

— Сбъркала съм.

---

[1] Американски актьор — „Под прицел“, „Опасни връзки“. — Бел.ред. ↑

6

Крачеше напред-назад в Интензивното отделение, с бледо и напрегнато лице, косата ѝ с цвят на тъмна мед напомняше разрошена грива. Погледна към Мур, щом той се появи в чакалнята.

— Права ли бях? — попита тя.

Той кимна.

— ПОУЗИ5 е нейният интернет никнейм. Проверихме компютъра ѝ. Сега ми кажете откъде знаете това.

Тя огледа оживената чакалня на Интензивното отделение и предложи:

— Нека влезем в една от стаите за дежурните лекари.

Стаята, в която го заведе, приличаше на малка тъмна пещера, без прозорци, мебелирана само с едно легло, стол и бюро. За изтощения лекар, чиято цел е да поспи, стаята е напълно достатъчна. Но щом вратата се затвори, Мур остро усети колко малко е всъщност пространството и се запита дали така наложената близост караше събеседницата му да се чувства също толкова неудобно, колкото него. И двамата се огледаха, търсейки места за сядане. Най-накрая той се настани на леглото, а тя зае стола.

— Всъщност никога не съм *срещала* Елена — започна Катрин. — Дори не знаех, че се казва така. Свързва ни един и същ чатрум. Знаете ли какво е чатрум?

— Начин да се води разговор чрез компютър.

— Да. Група хора, които са онлайн по едно и също време, могат да се срещат в Интернет. Това е частен чатрум, само за жени. Човек трябва да знае нужните пароли, за да влезе в него. А на компютъра вижда само никнеймове. Няма представа от истинските имена и лица, така че всички запазват анонимността си. Това ни помага да се чувстваме достатъчно сигурни, за да споделяме тайните си. — Младата жена направи кратка пауза. — Вие никога ли не сте използвали чатрум?

— Страхувам се, че не ме привлича особено възможността да разговарям с безлики непознати.

— Понякога — промълви тя, — безликият непознат е единственият човек, с когото можеш да разговаряш.

Томас долови дълбочината на болката в тези думи и не се сети какво да отговори.

След малко Катрин пое дълбоко въздух и се взря в дланите си, които бе скръстила в скута си.

— Срещаме се веднъж седмично, в девет часа вечерта в сряда. Влизам, като отварям Интернет, кликвам върху иконката на чатрума и написвам първо НПТС, а после: „женска взаимопомощ“. И съм вътре. Общувам с други жени, като пиша съобщения и им ги изпращам. Думите ни се появяват на екрана, където всички можем да ги виждаме.

— Предполагам, че НПТС означава нещо...

— Нарушение при посттравматичен стрес. Хубав клиничен термин за онова, от което страдат жените в този чатрум.

— За каква травма говорим?

Тя вдигна глава и го погледна право в очите.

— Изнасилване.

Думата като че ли увисна помежду им за малко, самите ѝ звуци сякаш наелектризираха въздуха. Няколко брутални срички с ефекта на физически удар.

— И вие го посещавате заради Андрю Капра — едва чуто промълви Мур. — Заради онова, което ви причини.

Погледът ѝ трепна, премести се встрани.

— Да — прошепна тя.

Отново сведе поглед към дланите си. Томас я наблюдаваше, а в гърдите му се надигаше все по-голям гняв заради онова, което се бе случило с нея. Заради онова, което бе изтръгнал от душата ѝ Капра. Запита се каква ли е била преди нападението. Дали е била по-топла, по-приятелски настроена? Или винаги си е била така изолирана от човешки контакт, като обгърнато от лед цвете?

Д-р Кордел изпъна гърба си и продължи:

— Ето къде се запознах с Елена Ортис. Не знаех истинското ѝ име, разбира се. Виждах само нейния никнейм, ПОУЗИ5.

— Колко жени има в този чатрум?

— Всяка седмица е различно. Някои се отказват. Появяват се нови имена. В дадена нощ може да се съберем от три до около дванайсет жени.

— Как научихте за него?

— От една брошура за жертви на изнасилване. Раздават ги в женските клиники и болници из града.

— Значи всички тези жени във вашия чатрум са от областта на Бостън?

— Да.

— А ПОУЗИ5 сред редовните му посетителки ли беше?

— Появяваше се от време на време през последните два месеца. Не говореше много, но виждах името ѝ на екрана и знаех, че е там.

— Говореше ли за своето изнасилване?

— Не. Само слушаше. Пишихме ѝ по едно „здравей“. И тя отговаряше на поздравите ни. Но не говореше за себе си. Сякаш се страхуваше да го направи. Или просто се срамуваше прекалено, за да каже нещо.

— Значи не знаете дали е *била* изнасилена.

— Знам, че е била.

— Как?

— Защото Елена Ортис е получила първа помощ в това спешно отделение.

Мур я изгледа.

— Намерили сте картона ѝ?

Катрин кимна.

— Мина ми през ума, че може да се е нуждаела от медицинска помощ след нападението. Това е най-близката до апартамента ѝ болница. Направих справка в болничния компютър. Там фигурира името на всеки пациент, прегледан в тази спешна зала. Името ѝ беше там. — Младата жена се изправи. — Ще ви покажа.

Той я последва. Излязоха от стаята за дежурния лекар и се върнаха в залата. Беше петък вечер, докарваха пострадалите до вратата. Петъчният гуляйджия, с непохватни от многото алкохол движения, притиснал торбичка с лед до насиненото си лице. Нетърпеливият тийнейджър, загубил надбягването си с жълтата светлина на светофара. Типичната за петък вечер армия от окървавени и натъртени хора, появяващи се от нощния мрак, залитайки. Спешното

отделение на медицински център „Пилгрим“ беше едно от най-натоварените в Бостън и Мур имаше чувството, че се намира в сърцевината на хаоса, докато опитваше да избегне сблъсъка със сестри и носилки на колела и стъпваше по прясно пролята кръв.

Катрин го заведе в помещението с документацията на спешната зала, пространство с размерите на килер, чиито полици по стените бяха отрупани с дебели папки.

— Ето къде временно съхраняват формулярите — обясни д-р Кордел. Издърпа папката с етикет „7 май-14 май“. — За всеки пациент, попаднал в Спешното отделение, се попълва специален формуляр. Обикновено е дълъг една страница и съдържа бележките на лекуващия лекар и инструкциите за лечението.

— Не се ли изготвя картон за всеки пациент?

— Става дума за еднократно посещение на Спешното отделение, следователно не се изготвя болничен картон. Единствената документация е въпросният формуляр. После тези формуляри се отнасят в помещението за медицинската документация на болницата, където се сканират и съхраняват на дискове. — Отвори папката за периода „7 май-14 май“. — Ето го.

Той застана зад нея, надзъртайки над рамото ѝ. Уханието на косата ѝ моментално го разсея и се наложи насила да се фокусира върху страницата. Визитата беше записана на 9 май в един през нощта. Името, адресът и останалата информация за пациента бяха написани отгоре, останалото беше попълнено на ръка. „Медицинска стенография“ — помисли си детективът, докато опитваше да разшифрова думите, но успя да разчете само първия абзац, написан от сестрата:

„Двайсет и две годишна латиноамериканка, сексуално насилена преди два часа. Няма алергии, не взема лекарства. Кръвно налягане 105/70, пулс 100, температура 37°C.“

Останалата част от страницата не можеше да се разчете.

— Ще трябва да ми преведете — каза Мур.

Катрин го погледна над рамото си и внезапно лицата им се доближиха толкова, че дъхът му секна.

— Не можете ли да го прочетете? — учуди се тя.

— Мога да разчитам следи от гуми и кървави петна. Това не мога да го разчета.

— Това е почеркът на Кен Кимбъл. Разпознах подписа му.

— А аз не успях да разбера дори дали е на английски.

— За друг лекар е напълно четимо. Просто трябва да знаеш кода.

— Учат ли ви на това в медицинското училище?

— Заедно с тайното ръкуване.

Беше някак странно да разменят шеги при една толкова зловеща ситуация, дори още по-странно, че излизаха от устните на д-р Кордел. Това му даде възможност за първи път да надзърне към жената под черупката. Жената, която е била преди Андрю Капра да я дамгоса с клеймото си.

— Първият абзац е физическият преглед — обясни тя. — Той използва медицинска стенография. ГУОНГ означава глава, уши, очи, нос и гърло. Имала е синина на лявата буза. Белите дробове са били чисти, сърцето — без шум или прескачане.

— Което означава?

— Нормално.

— Лекарят не може ли да напише просто: „Сърцето е нормално“?

— Защо ченгетата пишат „превозно средство“, вместо просто „кола“?

Той кимна.

— Разбрах какво имаш предвид.

— Коремът е плосък, мек и без ненормално разположени органи.

С други думи...

— Нормален.

— Започваш да схващаш. После описва... тазовия преглед. Където нещата не са нормални. — Тя направи пауза. Когато заговори отново, гласът ѝ звучеше по-тихо, лишен от всякакъв хумор. Катрин пое дъх, сякаш събирайки смелост, за да продължи. — Във входа на влагалището има кръв. Драскотини и синини и на двете бедра. Вагинално разкъсване в позицията на стрелката за четири часа, което

показва, че актът не е станал доброволно. Д-р Кимбъл казва, че е спрял прегледа дотук.

Мур се съсредоточи върху последния абзац. Него беше в състояние да прочете. Той не съдържаше медицинска стенография.

„Пациентката започна да се вълнува. Отказа да вземем обичайните при изнасилване проби за лабораторни изследвания. Отказа да съдейства за каквато и да било по-нататъшна интервенция. След вземането на проби за изследване за СПИН и венерически болести, тя се облече и си тръгна, преди да успеем да извикаме представители на властта.“

— И така за изнасилването не е било съобщено — рече Томас. — Не са взели влагалищен секрет. Следователно не е имало как да се установи ДНК на извършителя.

Катрин мълчеше. Стоеше със сведена глава, стиснала папката.

— Д-р Кордел? — обади се детективът и я докосна по рамото.

Тя подскочи, сякаш я беше изгорил, и той бързо отдръпна ръката си. Лекарката вдигна поглед и той видя гняв в очите ѝ. От цялото ѝ съществуване в този момент се излъчваше ожесточение.

— Изнасилена през май, заклана през юли — заяви тя. — Чудесен свят за жените, нали?

— Говорихме с всички членове на семейството ѝ. Никой не спомена нищо за изнасилване.

— Значи не им е казала.

„Колко жени пазят мълчание по същия начин? — запита се Мур. — Колко пазят толкова мъчителни тайни, че не могат да ги споделят с хората, които обичат?“ И сега, като погледна своята събеседница, той се сети, че тя също бе търсила утеха сред непознати.

Тя извади формуляра от папката, за да му го даде да го копира. Щом го пое, погледът му попадна върху името на лекаря и тогава му дойде друга мисъл.

— Какво можеш да ми кажеш за д-р Кимбъл? — попита той. — Този, който е прегледал Елена Ортис?

— Великолепен лекар.

— Обикновено нощна смяна ли работи?

— Да.

— Знаеш ли дали е бил дежурен в четвъртък вечерта?

Тя не осъзна веднага значението на този въпрос. Но когато го направи, то видимо я разтърси.

— Нали не мислиш наистина...

— Това е рутинен въпрос. Оглеждаме предходните контакти на всички жертви.

Но въпросът не беше рутинен и тя го знаеше.

— Андрю Капра беше лекар — промълви тя. — Не мислиш, че друг лекар...

— Подобна възможност ни мина през ума.

Катрин се обърна. Пое неуверено въздух.

— В Савана, когато убиваха другите жени, просто реших, че не познавам убиеца. Мислех, че ако някога го срещна, ще го позная. Ще го почувствам. Андрю Капра ми доказа колко съм се лъгала.

— Баналността на злото.

— Точно това научих. Че злото може да бъде толкова обикновено. Че един мъж, когото виждам всеки ден, поздравявам всеки ден, може да се подсмива зад гърба ми. — И додаде тихо: — И да мисли за различните начини, по които би могъл да ме убие.

Свечеряваше се, когато Мур тръгна обратно към колата си, но акумулираната през деня горещина продължаваше да се излъчва от уличната настилка. Предстоеше още една мъчителна нощ. Жените в града щяха да спят с прозорци, отворени за почти неусетния нощен бриз. Както и за злото.

Той спря и се обърна към болницата. Видя яркочервените светещи букви „Спешно отделение“. Символ на надеждата и изцелението.

Това ли е ловната ти територия? Мястото, където жените отиват да бъдат лекувани?

От мрака се появи линейка с премигващи светлини. Томас си помисли за хората, които минават през Спешното отделение само за един ден. Лекарите, сестри, санитарите, фелдшери.

И ченгета. Изобщо не му се искаше да обмисля тази възможност, но нямаше как да не я вземе предвид. Професията по опазването на обществения ред беше странно примамлива за желаещите да преследват човешки същества. Оръжието и баджът са главозамайващи символи за доминиране. А какъв по-голям контрол би могъл да упражнява човек от властта — да мъчи и да убива? За такъв ловец светът е огромна равнина, гъмжаща от плячка.

И от него се иска само да избира.

Навсякъде имаше бебета. Ризоли стоеше в кухня, която миришеше на нещо като вкиснато мляко и талк, докато чакаше Ана Гарсия да избърше разлетия на пода ябълков сок. Някакъв наскоро проходил малчуган се бе вкопчил в крака ѝ. Друг беше отворил вратичката на едно от кухненските шкафчета, измъкваше капациите на тенджерите и ги удряше едни в други като чинели. Едно бебе седеше във високо столче и се усмихваше през маската си от спаначено пюре. Друго бебе пълзеше по пода, очевидно тръгнало да търси „съкровища“ и да пъха в ненаситната си устица всичко опасно, което му се мерне пред погледа. Ризоли не си падаше по бебета и фактът, че сега бе заобиколена от тях, я изнервяше. Чувстваше се като Индиана Джоунс в змийското гнездо.

— Не всичките са мои — побърза да обясни Ана, като се приведе над мивката, мъкнейки след себе си малчугана, който не желаше да се пусне от крака ѝ. Тя изцеди мръсната гъба и си изплакна ръцете. — Само това е мое. — И посочи детето на крака си. — Онова с капациите и другото, на високото столче, са на сестра ми Лупе. А онова, дете пълзи, е на братовчед ми. Реших, че докато гледам вкъщи моето, мога да се грижа за още няколко.

„Да, какво ще промени един удар повече или по-малко по главата?“ — помисли си Ризоли. Странното обаче беше, че Ана не изглеждаше ни най-малко нещастна. Всъщност тя като че ли почти не забелязваше допълнителната тежест, закрепена за крака ѝ, или дрънченето на капациите по пода. В ситуацията, в която Джейн би получила нервна криза, Ана имаше спокойния вид на жена, която се намира точно там, където би искала да бъде. Ризоли се запита дали Елена Ортис един ден щеше да изглежда точно така, ако беше останала

жива. Мама в кухнята, щастливо бършеща сок и лиги по пода. Ана приличаше много на снимките на по-малката си сестра, само дето беше малко по-пухкава. А когато се обърна към Джейн и кухненското осветление заблестя директно върху челото ѝ, кръвта на Ризоли замръзна във вените ѝ, защото я обзе чувството, че гледа същото лице, което бе наблюдавала върху масата за аутопсия.

— В компанията на тези мъници правенето и на най-дребното нещо ми отнема цяла вечност — обясни Ана. Вдигна малчугана, увиснал на крака ѝ, и го подпря майсторски на единия си хълбок. — Така, да видим сега. Дошли сте за верижката. Чакай да взема кутията за бижута. — Излезе от кухнята и за момент Ризоли бе обзета от паника, останала сама с три бебета. Една лепкава ръчичка се приземи на глезена ѝ и тя погледна натам, допълзялото до нея детенце вече дъвчеше ръба на панталона ѝ. Разтърси крака, за да го накара да я пусне, и побърза да се отдалечи на безопасно разстояние от неуморната му устичка.

— Ето я — рече Ана, като се върна с кутията, която постави на кухненската маса. — Не искахме да я оставяме в апартамента ѝ, не и докато онези непознати хора влизат и излизат от него и го чистят. Затова братята ми решиха аз да взема кутията, докато семейството реши какво да прави с бижутата. — Повдигна капачето и отвътре зазвуча мелодийка. „Някъде, любов моя“.

Музиката като че ли зашемети Ана. Тя застина неподвижно и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Мисис Гарсия?

Ана преглътна с усилие.

— Съжалявам. Съпругът ми трябва да е навил пружината. Не очаквах да чуя...

Мелодията звучеше все по-бавно и най-сетне замлъкна. Ана се взираше безмълвно надолу към бижутата, свела скръбно глава. С неохота отвори едно от покритите с кадифе подразделения и измъкна верижката.

Ризоли усети как пулсът ѝ се учести, когато я пое от Ана. Точно такава си я спомняше, когато я бе видяла около врата на Елена в моргата — миниатюрно катинарче и ключе, висящи на тънка златна верижка. Обърна катинарчето и видя на гърба му печата за 18 карата.

— Откъде е взела тази верижка сестра ви?

— Не знам.

— Знаете ли от колко време я има?

— Трябва да е нова. Никога не съм я виждала преди деня...

— Кой ден?

Ана преглътна отново. И додаде тихо:

— Деня, в който я взех от моргата. С другите ѝ бижута.

— Тя носеше също така обици и пръстен. Тях виждали ли сте ги преди?

— Да. Тях ги има отдавна.

— Но не и верижката.

— Защо непрекъснато питате за нея? Какво общо има тя с... —

Ана направи пауза, в очите ѝ се появи ужас. — О, боже. Мислите, че той ѝ я е сложил?

Усетило, че нещо не е наред, бебето във високото столче нададе вик. Ана остави сина си на пода и побърза натам, за да вдигне плачещото дете. Притисна го към гърдите си и се обърна с гръб към верижката, сякаш за да го предпази от гледката на злия талисман.

— Моля ви, вземете я — прошепна тя. — Не я искам в дома си.

Ризоли пусна верижката в затваряща се найлонова торбичка.

— Ще ви дам разписка.

— Не, просто я отнесете оттук! Не ме интересува дали ще я задържите.

Джейн написа въпреки всичко разписка и я остави на кухненската маса до бебешката чинийка със спаначено пюре.

— Трябва да ви задам още един въпрос — рече тя.

Ана продължаваше да крачи напред-назад из кухнята, подрусвайки възбудено бебето.

— Моля ви, прегледайте съдържанието на кутията с бижута на сестра си — добави тя. — Кажете ми, ако нещо липсва.

— Помолихте ме да направя същото миналата седмица. Всичко си е на мястото.

— Не е лесно да се забележи липсата на нещо. Вместо това обикновено се фокусираме върху онова, на което мястото му не е там. Нужно ми е да прегледате отново съдържанието на тази кутия. Моля ви.

Ана преглътна мъчително. Неохотно седна с бебето в скута си и се вгледа в кутията за бижута. Вадеше нещата едно по едно и ги

слагаше на масата. Тъжен малък асортимент дрънкулки от универсалните магазини. Имитация на диаманти, кристални мъниста и фалшиви перли. Елена явно си бе падала по ярките и крещящи украшения.

Ана остави на масата последното украшение, пръстен с тюркоаз. После постоя известно време, бавно смръщвайки лице.

— Гривната — промълви тя.

— Каква гривна?

— Тук би трябвало да има гривна с малки амулетчета. Конне. В гимназията я носеше непрекъснато. Елена беше луда по конетете... — Ана вдигна очи и погледна неразбиращо своята посетителка. — Но тя не струваше нищо! Защо би я взел?

Ризоли погледна към найлоновото пликче, където бе прибрала верижката... верижка, която вече бе убедена, че е принадлежала на Даяна Стърлинг. И помисли: „Знам точно къде ще намерим гривната на Елена — на китката на следващата жертва“.

* * *

Ризоли стоеше пред входа на Мур и размахваше триумфиращо найлоновата торбичка с верижката.

— Принадлежала е на Даяна Стърлинг. Току-що говорих с родителите ѝ. Не бяха осъзнали липсата ѝ, докато не им се обадох.

Томас взе торбичката, но не я отвори. Просто я държеше и се взираше в навитата златна верижка на дъното ѝ.

— Това е физическата връзка между двата случая — добави Джейн. — Той взема спомен от едната жертва. И го оставя при другата.

— Не мога да повярвам, че сме пропуснали този детайл.

— Хей, *не* сме го пропуснали.

— Искаш да кажеш, че *ти* не си го пропуснала.

Той я изгледа така, че я накара да се почувства пет метра висока. Мур не беше от хората, които ще ти забият нож в гърба или ще събират лаври, които се полагат на друг. Всъщност тя не си спомняше да го е чувала някога да повиши глас, нито от гняв, нито от възбуда. Но когато я погледна по този начин, повдигнал одобрително вежди,

изкривил устни в полуусмивка, той я удостои с цялата награда, от която се бе нуждала някога.

Изчервена от гордост, младата жена вдигна торбичката с храната, която бе взела по път от един ресторант.

— Искаш ли да вечеряш? Отбих се в китайския ресторант отсреща на улицата.

— Не трябваше да го правиш.

— Напротив, трябваше. Дълга ти извинение.

— За какво?

— За днес следобед. За онази глупост с тампона. Ти просто застана на моя страна, опитвайки да бъдеш добър. Аз не постъпих правилно.

Настана неловко мълчание. Двамата стояха един срещу друг, несигурни какво да кажат, двама души, които не се познават добре и опитват да преодолеят трънливото начало на своите взаимоотношения.

После Мур се усмихна и обикновено сериозното му лице се преобрази, пред нея се появи като че ли по-млад човек.

— Умирам от глад — призна той. — Давай храната.

Младата жена се засмя и влезе в къщата. Идваше за първи път тук и се спря да се огледа, забелязвайки всички следи от женска намеса в подредбата. Кретонените пердета, акварелите с цветя по стената. Различаваше се от очакванията ѝ. По дяволите, обстановката беше по-женствена, отколкото в собствения ѝ апартамент.

— Да отидем в кухнята — предложи Томас. — Документацията ми е там.

Поведе я през дневната и тя видя между прозорците спинет.

— Ау! Свириш ли? — възкликна тя.

— Не, той е на Мери. На мен слон ми е стъпил на ушите.

„Той е на Мери.“ Сегашно време. Тогава осъзна, че атмосферата в тази къща беше толкова женствена именно защото всичко, свързано с Мери, беше все още в сегашно време. Непроменена, тази къща чакаше господарката си да се завърне. На пианото бе сложена снимка на съпругата на Мур, загоряла от слънцето жена със смеещи се очи и разрошена от вятъра коса. Мери, чиито кретонени пердета все още висяха в къщата, в която нямаше никога да се върне.

В кухнята Ризоли остави плика с храната на масата до купчината папки. Нейният домакин порови из папките и откри тази, която му

трябваше.

— Докладът от Спешното отделение за Елена Ортис — обяви той, като ѝ я подаде.

— Кордел ли го изрови?

Той се усмихна иронично.

— Очевидно съм заобиколен от жени, които са по-компетентни от мен.

Джейн отвори папката и видя ксерокопие на неразгадаем лекарски почерк.

— Имаш ли превода на този ужас?

— Горещо-долу е същото, което ти казах по телефона. Не съобщено изнасилване. Не е взет секрет за проби, няма ДНК. Дори семейството на Елена не знае за случилото се.

Ризоли затвори папката и я постави върху другите му книжа.

— Божичко, Мур. Тази бъркотия ми напомня много за собствената ми маса за хранене. Няма място за ядене.

— Това обсеби и твоя живот, нали? — каза Томас, като разчисти настрана папките, за да направи място за вечерята.

— Какъв живот? В моя живот няма нищо друго, освен този случай. Сън. Ядене. Работа. И ако имам късмет, един час спане със старото ми приятелче Дейв Летърман.

— Няма ли гаджета?

— Гаджета ли? — Младата жена изпръхтя и започна да вади картонените кутии с храната, да поставя салфетки и пръчици за ядене на масата. — Да, бе. Да трябва да се съревновавам и с тях. — Едва след като думите излязоха от устата ѝ, осъзна какво самосъжаление имаше в тях... съвсем не това, което бе имала предвид. И побърза да добави: — Не се оплаквам. Ако се налага да работя през уикенда, по-добре да няма кой да ми хленчи заради това. Имам непоносимост към хленчещите хора.

— Не се изненадвам, тъй като ти си пълна противоположност на хленчещите. Както ми даде да го разбера днес.

— Да, да. Мисля, че ти се извиних за това.

Мур извади две бири от хладилника, после седна срещу своята гостенка. Никога не го беше виждала така, с навити ръкави на ризата и толкова спокоен. Така определено ѝ харесваше. Това вече не беше суровият свети Томас, а мъж, с когото можеше да се държи

непринудено, мъж, с когото можеше да се посмее. Мъж, който можеше да впечатли всяко момиче само ако си направеше труда и дадеше воля на чара си.

— Знаеш, че не е задължително да бъдеш винаги по-корава от всички останали — рече той.

— Задължително е.

— Защо?

— Защото не мислят, че съм корава.

— Кой не мисли?

— Ами такива като Кроу. Лейтенант Маркет.

Мур сви рамене.

— Винаги ще има и такива.

— Как се случва пък винаги да работя с тях? — Младата жена отвори бирата си и отпи от нея. — Ето защо ти си първият, на когото казвам за верижката. Ти няма да предадеш доверието ми и да си присвоиш заслугата.

— Тъжно е, когато се стигне до това кой има заслуга за едно или друго.

Джейн взе клечиците за хранене и започна да рови с тях в кутията с пиле кунг пао. Беше изгарящо люто точно както го обичаше. Ризоли беше корава дори когато ставаше дума за люти чушлета.

— В първия наистина голям случай, по който работих в „Пороци и наркотици“ — заразказва тя, — бях единствената жена в екип от петима мъже. Когато го решихме, дадохме пресконференция. Телевизионни камери колкото щеш. И знаеш ли какво? Споменаха имената на всички от екипа, освен моето. Шибаните имена на всички останали. — Отпи отново от бирата си. — Правя каквото зависи от мен това да не се повтори повече. Вие, мъжете, можете да съсредоточавате цялото си внимание върху случая и доказателствата. А аз трябва да пиля доста енергия само за да бъда чута.

— Аз те чувам чудесно, Ризоли.

— Приятно изключение.

— А какво ще кажеш за Фрост? Имаш ли проблеми с него?

— Фрост е готин. Съпругата му добре го е тренирала.

И двамата се засмяха. Всеки, който беше дочувал телефонните разговори на Фрост със съпругата му, изпълнени с „да, скъпа, не, скъпа“, беше наясно кой е шефът в дома на Фрост.

— И точно поради това той няма да стигне далеч — додаде тя. — Няма огън в него. Семеен човек.

— Няма нищо лошо в това да бъдеш семеен човек. Иска ми се аз самият да бях по-добър семеен човек.

Джейн вдигна поглед от кутията с говеждо по монголски и видя, че Мур не гледаше нея, а верижката. Порази я болката в гласа му и тя не знаеше какво да отговори. Реши, че е най-добре да не казва нищо.

Изпита облекчение, когато Томас върна разговора към разследването. В техния свят убийството винаги беше безопасна тема.

— Тук нещо не е наред — рече той. — Не виждам никакъв смисъл в тази история с бижутата.

— Той взема сувенири. Доста разпространено явление.

— Но какъв е смисълът да вземаш сувенир, след като ще го даваш?

— Някои извършители вземат бижутата на своите жертви и ги подаряват на съпругата или приятелката си. Изпитват тайно задоволство, като ги гледат около врата на своята приятелка, и от факта, че единствено те знаят откъде всъщност идват.

— Но нашето момче прави нещо различно. То оставя сувенира на следващото местопрестъпление. Не му е нужно да продължава да го вижда. Няма нужда от многократно повтарящото се удоволствие от напомнянето за убийството. Не виждам какво печели в емоционално отношение от това.

— Символ на собственичество? Като куче, което маркира територията си. Само че тук използва някакво бижу, за да маркира следващата си жертва.

— Не. Не е това.

Мур взе найлоновата торбичка и я претегли на дланта си, сякаш опитвайки да отгатне целта на извършеното.

— Важното е, че сега вече имаме представа от модела на действие — отвърна Ризоли. — Ще знаем точно какво да очакваме на следващата сцена на престъплението.

Той я погледна.

— Ти току-що отговори на въпроса.

— Какво?

— Той не бележи жертвата. Бележи мястото на престъплението.

Ризоли направи пауза. Изведнъж проумя разликата.

— Божичко. Като маркира сцената...

— Това не е сувенир. И не е белег за собственост.

Мур остави верижката, заплетен филигран от злато, докосвал плътта на две мъртви жени. По тялото на Джейн премина тръпка.

— Това е визитка — промълви едва чуто тя.

Томас кимна.

— Хирургът разговаря с нас.

Място на силни ветрове и опасни течения.

Ето как авторката на „Митология“ Едит Хамилтън описва гръцкото пристанище Авлида. Тук лежат останките на древния храм на Артемида, богинята на лова. Именно в Авлида се събират хилядите черни гръцки кораби, за да нападнат Троя. Задухва обаче северен вятър и платноходите не могат да отплават. Ден след ден вятърът не спира и гръцката армия, под командването на цар Агамемнон, започва да губи търпение и да се гневи. Гадателка разкрива причината за неблагоприятните ветрове — богинята Артемида била разгневена, защото Агамемнон убил едно от любимите ѝ същества, един див заек. И няма да позволи на гръците да потеглят, ако Агамемнон не направи ужасно жертвоприношение, дъщеря си Ифигения.

И така той изпраца да повикат Ифигения с обяснението, че е уредил сватбата ѝ с Ахил. Затова тя няма представа, че отива всъщност към собствената си смърт.

Тези бурни северни ветрове не духаха в деня, когато ние с теб се разхождахме по плажа край Авлида. Беше тихо и спокойно, водата приличаше на зелено стъкло, пясъкът беше горещ като бяла пепел под краката ни. О, как завиждахме на гръцките момчета, които тичаха босоноги по изпепеления от слънцето бряг! Макар пясъкът да пареше на бялата ни кожа — личеше си, че сме туристи, дискомфортът не ни плашеше, защото искахме да бъдем като тези момчета и стъпалата ни да станат като подплатени с дебела оцавена кожа. Мазоли се образуват само от болка и трудности.

Вечерта, когато захладня, отидохме в храма на Артемида.

Вървахме сред удължените сенки и стигнахме до олтара, където е била принесена в жертва Ифигения. Въпреки молбите ѝ,

въпреки виковете ѝ „Татко, пощади ме!“ воините занесли момичето до олтара. Разположили я върху камъка, с оголена за острието бяла шия. Древният драматург Еврипид пише, че войниците на Агамемнон и цялата армия гледали в земята, тъй като не искали да видят как се пролива кръвта на девицата. Не искали да станат свидетели на ужаса.

О, аз обаче щях да гледам! Ти също. И то пламенно.

Представих си смълчаните войски, събрани в мрака. Чух в съзнанието си боя на барабаните, но не оживения ритъм на сватбена церемония, а мрачния марш към смъртта. Видях процесията, която лъкатуши из горичката. Момичето, бяло като лебед, заобиколено от войни и жреци. Барабаненето престава.

Понасят я крещяща към олтара.

В моите видения самият Агамемнон вдига ножа, защо иначе ще наричат това „жертвоприношение“, ако някой друг пролее кръвта? Виждам как се приближава до олтара, където лежи дъщеря му, с изложена за погледите нежна плът. Тя се моли за живота си, но безрезултатно.

Жрецът я хваща за косите и опъва главата ѝ назад, оголвайки шията ѝ. Под бялата кожа артерията пулсира, бележейки мястото за острието. Агамемнон застава до дъщеря си, свежда поглед към лицето, което обича. Във вените на момичето тече неговата кръв. Като прерязва гърлото му, той всъщност прерязва собствената си плът.

Царят вдига ножа. Войниците мълчат, подобни на статуи сред свещената горичка. Пулсът в гърлото на момичето тупка неравномерно.

Артемидата иска жертвоприношение и Агамемнон ще го направи.

Той притиска острието до гърлото на дъщеря си и прави дълбок разрез.

Руква червен фонтан и горещ дъжд оплисква лицето му.

Ифигения е все още жива, завърта ужасено очи назад, докато кръвта струи от вените ѝ. Човешкото тяло съдържа пет литра кръв и е нужно време, докато това количество изтече само през една прекъсната артерия. Докато сърцето продължава да бие, кръвта блика навън. Главният мозък функционира поне няколко секунди, може би дори минута или повече. Крайниците се мятат.

Докато сърцето ѝ прави последните си удари, Ифигения вижда как небето потъмнява и усеща топлината на собствената си кръв, шуртяща върху лицето ѝ.

Древните разказват, че северният вятър престанал да духа почти веднага. Артемида била удовлетворена. Най-после гръцките кораби потеглили и армиите се сражавали, а Троя била покорена. В контекста на това несравнимо по мащаби кръвопролитие, жертвоприношението на една млада девица не означава нищо.

Но когато се сетя за Троянската война, не ми идва наум дървеният кон, дрънченето на мечовете или хилядите черни кораби с опънати от вятъра платна. Не, пред мен се появява тялото на едно момиче с изтекла кръв и застаналият до него баща, стиснал окървавения нож.

Благородният Агамемнон, с пълни със сълзи очи.

— Пулсира — каза сестрата.

Катрин се взираше, с пресъхнала от ужас уста, в лежащия на масата в травматологичното отделение мъж. От гърдите му стърчеше трийсетсантиметров железен прът. Един студент по медицина вече бе припаднал при тази гледка, а трите сестри стояха със зяпнали усти. Прътът бе забит дълбоко в гърдите на мъжа и пулсираше нагоре-надолу в унисон със сърдечния му ритъм.

— Какво е кръвното? — попита Катрин.

Гласът ѝ като че ли извади всички от състоянието на транс и ги приведе в работен режим. Кръвното налягане беше измерено веднъж, след това — втори път.

— Седемдесет на четирийсет. Пулсът е сто и петдесет!

— Отворете максимално и двете системи!

— Отваряме табличката за торакотомия...

— Някой да извика тук д-р Фалко. Ще имам нужда от помощ.

Катрин облече стерилна престилка и сложи ръкавици. Дланите ѝ вече се хлъзгаха от пот. Пулсирането на пръта показваше, че върхът му беше забит близо до сърцето... или още по-лошо — че всъщност беше проникнал в него. Най-лошото, което можеше да направи, беше да го измъкне.

Така можеше да се отвори дупка, през която кръвта му да изтече за минути.

Пристигналият на място екип на Бърза помощ бе взел правилното решение — бяха интубирали жертвата и я бяха включили към система, а после ѝ бяха направили електрокардиограма все така, без да вадят пръчката.

Катрин тъкмо посягаше към скалпела, когато вратата се отвори със замах. Тя вдигна поглед и въздъхна облекчено, щом видя д-р Питър Фалко да влиза. Той спря, вперил очи в гърдите на пациента, от които прътът стърчеше като кол от сърце на вампир.

— Е, такова нещо не може да се види всеки ден — рече той.

— Кръвното пада! — извика една сестра.

— Няма време за байпас. Влизам направо — обяви Катрин.

— Идвам веднага. — Питър се обърна и попита почти непринудено: — Може ли да ми дадете една престилка?

Д-р Кордел направи бързо антеролатерален разрез, който да осигури възможно най-добра видимост към жизненоважните органи в гръдната кухина. С появата на Питър се почувства по-спокойна. Не само защото можеше да разчита на още един чифт опитни ръце, дължеше се на самия Питър. На начина, по който беше в състояние да влезе в дадено помещение и да прецени ситуацията само с един поглед. На факта, че никога не повишаваше тон в операционната зала, никога не проявяваше и за секунда пристъп на паника. Той имаше пет години по-голям стаж в областта на травматологията от нея и опитът му ставаше явен именно в ужасяващи случаи като този.

Той зае мястото си на отсрещната страна на масата, вперил сините си очи в разреза.

— Добре. Става ли забавно вече?

— Направо да се пукнеш от смях.

Той се захвана незабавно за работа, ръцете му работеха съвместно с нейните, докато разтваряха гръдния кош с почти брутална сила. Двамата с Катрин бяха оперирали като екип вече толкова пъти, че всеки усещаше автоматично от какво се нуждае другият и можеше да предвижда движенията му предварително.

— Каква е историята му? — попита д-р Фалко.

Запръска кръв и той закрепил спокойно един хемостат на мястото на кръвенето.

— Строителен работник. Спънал се, паднал и се нанизал така.

— Това може да съсипе деня на човек. Ретрактор на Бърфорд^[1], ако обичате.

— Бърфорд.

— Как сме с кръвта?

— Чакаме нула отрицателна — отговори една сестра.

— Д-р Мурата в центъра ли е?

— Екипът му за байпас е на път.

— Значи от нас тук се иска просто да спечелим още малко време. Какъв е сърдечният ритъм?

— Синусова тахикардия, сто и петдесет. Вентрикуларна екстрасистола...

— Систоличното падна на петдесет!

Катрин хвърли поглед към своя колега.

— Няма да издържим до байпаса — каза тя.

— Тогава нека видим какво можем да направим тук.

Настъпи внезапна тишина, докато той се взираше в разреза.

— О, боже — промълви Катрин. — В предсърдието е.

Върхът на острието беше пробил сърдечната стена и при всеки удар на сърцето по ръбовете на пробива бликваше прясна кръв. Дълбока локва кръв вече се беше образувала в гръдната кухина.

— Ако го измъкнем, ще се получи истински гейзер — отсъди Питър.

— И без това вече кърви около него.

— Систоличното се усеща едва-едва! — обади се сестрата.

— До-о-бре — промълви Питър. Без никаква паника в гласа. Без каквото и да било признак за страх. И каза, без да се обръща към никоя от сестрите конкретно: — Можете ли да ми изнамерите катетър „Фоули“ №16 с резервоар от 30 кубика?

— Д-р Фалко? Катетър „Фоули“ ли казахте?

— Да. Катетър за изтегляне на урина.

— И ще имаме нужда от спринцовка с 10 кубика физиологичен разтвор — намеси се Катрин. — Стой наблизко, за да го инжектираш.

Не се наложи да си обясняват нищо и двамата бяха наясно какъв е планът.

Подадоха на Питър катетъра „Фоули“, тръбичка за вкарване в пикочния мехур с цел изтегляне на урината от него. Сега се готвеха да го използват за нещо, за което не беше предназначен.

Той погледна към Катрин.

— Готова ли си?

— Да започваме.

Пулсът ѝ се учести, докато гледаше как колегата ѝ хваща железната пръчка и започва да я измъква внимателно навън. От отвора рукна кръв. Катрин вмъкна незабавно върха на катетъра за извличане на урина в дупката.

— Напълни резервоара! — каза Питър.

Сестрата заби иглата на спринцовката и инжектира десетте кубика физиологичен разтвор в резервоара, който се намираше на върха на катетъра „Фоули“.

Д-р Фалко дръпна катетъра назад и надуваемият му резервоар-балон се опря във вътрешната страна на стената на сърдечното предсърдие. Приливът на кръв секна. Сега вече се процеждаха само оскъдни капчици от животворната течност.

— Показатели? — попита Катрин.

— Систоличното е все още на петдесет. Нула отрицателната пристигна. Окачваме я на системата.

С все още разтуптяно сърце младата жена погледна колегата си и го видя как ѝ намигна през предпазните си очила.

— Не беше ли забавно? — каза той. Посегна към пристягащата скоба със сърдечната игла. — Искаш ли да засвидетелстваш почитанията си?

— И още как.

Той ѝ подаде дръжката на иглата. Предстоеше ѝ да зашие краищата на отвора и да издърпа катетъра, преди напълно да затвори дупката. Усещаше одобрителния поглед на Питър при всеки дълбок шев, който правеше. Усещаше, че лицето ѝ пламти от усещането на успеха. Вече го чувстваше в костите си — пациентът щеше да живее.

— Страхотно начало на деня, нали? — попита той. — Разпаряне на пробити гръдни кошове.

— Никога няма да забравя този рожден ден.

— Предложението ми за тази вечер остава в сила. Какво ще кажеш?

— На повикване съм.

— Ще се уговоря с Еймс да те замести. Хайде. Вечеря и танци.

— Мислех, че предложението е за полет с твоя самолет.

— Каквото желаш. По дяволите, ще си направим сандвичи с фъстъчено масло. Ще донеса фъстъчено масло „Скипи“.

— Ха! Винаги съм знаела, че си падаш по харченето.

— Катрин, говоря сериозно.

Дочула промяната в гласа му, тя вдигна очи и срещна спокойния му поглед. Внезапно забеляза, че всички в стаята се бяха умълчали и слушаха в очакване да разберат дали недостижимата д-р Кордел щеше най-после да се поддаде на чара на д-р Фалко.

Тя направи още един шев, докато си мислеше колко харесва Питър като колега, колко го уважава и колко я уважава той самият. Не искаше това да се променя. Не искаше да излага на опасност тази скъпоценна връзка с неудачна стъпка за по-голяма близост.

Но колко само ѝ липсваше времето, когато можеше да се наслади на възможността да отиде някъде да се повесели! Тогава вечерите бяха нещо, което очакваше с радост и нетърпение, а не със страх.

Помещението тънеше все така в тишина. В очакване.

Най-сетне младата жена вдигна поглед.

— Ела да ме вземеш в осем.

Катрин си наля чаша „Мерло“ и застана до прозореца, отпивайки от виното, докато гледаше навън. Чувахе смехове и виждаше хората, които се движеха по „Комънуелт авеню“. Модерната улица „Нюбъри“ се намираще само една пряка по-нататък и в петък вечерта през лятото този квартал на Бак Бей беше като магнит за туристите. Беше избрала да живее тук именно поради тази причина. Мисълта, че наблизко има други хора, дори и непознати, ѝ носеше успокоение. Звучите от музика и смехове означаваха, че не беше сама, че не беше изолирана.

Но ето че седеше тук, зад затворения си прозорец, пиейки самотно чашата си вино, като опитваше да убеди сама себе си, че е готова да се присъедини към света навън.

„Свят, който Андрю Капра ми отне.“

Притисна длан към прозореца, извила като дъга пръстите си до стъклото, сякаш се готвеше да си направи път с взлом навън от този стерилен затвор.

„Няма да бъда вечната жертва — помисли си тя. — Няма да му позволя да победи.“

Влезе в спалнята си и се загледа в дрехите си във вградения гардероб. Извади една зелена копринена рокля и я облече. От колко време не я беше слагала? Не можеше да си спомни.

От компютъра в другата стая прозвуча бодро: „Имаш поща!“. Не обърна внимание на съобщението и отиде в банята, за да се гримира. „Военни краски!“ — помисли си тя, докато си слагаше спирала и червило. Маска, която трябваше да ѝ даде кураж, да ѝ помогне да се изправи лице в лице със света. С всяко движение на четчиците за

гримиране всъщност рисуваше по лицето си увереност. От огледалото я гледаше жена, която едва разпозна. Жена, която не беше виждала от две години.

— Радвам се, че се завърна — прошепна тя и се усмихна.

Изгаси осветлението в банята и тръгна към дневната, докато краката ѝ си припомнях мъките от високите токчета. Питър закъсняваше, вече беше осем и петнайсет. Спомни си съобщението „Имаш поща“, което бе чула, и се приближи до компютъра, за да прегледа пощата си.

Съобщението беше от някой си СавиДок^[2], а в полето „Тема“ пишеше „Доклад от лабораторията“. Отвори получения имейл.

„Д-р Кордел,
Прилагам снимки на патологии, които ще ви
заинтригуват.“

Нямаше подпис.

Премести курсора към иконката „Изтегляне на файла“, но се поколеба, почти долепила пръст до мишката. Името на изпращача, СавиДок, не ѝ говореше нищо и по принцип не съхраняваше в компютъра си изпратени от непознати файлове. Но това съобщение явно беше свързано с работата ѝ и беше адресирано лично до нея.

Кликна върху избраната иконка.

На екрана се материализира цветна фотография.

Тя ахна и скочи като попарена с вряла вода, събаряйки стола на пода. Заотстъпва заднишком, притиснала длани към устните си.

После изтича към телефона.

Томас Мур стоеше на прага на дома ѝ, вперил очи право в лицето ѝ.

— Снимката все още ли е на екрана?

— Не съм я пипала.

Тя отстъпи встрани, за да му направи път. Той влезе с делови вид, без да излиза нито за миг от ролята си на полицаи, фокусира се веднага върху мъжа, застанал до компютъра ѝ.

— Това е д-р Питър Фалко — представи го Катрин. — Моят партньор в медицинския център.

— Д-р Фалко — произнесе Мур, докато се ръкуваше с него.

— С Катрин възнамерявахме да излезем да вечеряме някъде днес — обясни Питър. — Задържаха ме в болницата. Пристигнах непосредствено преди вас и... — Направи пауза и погледна към своята колежка. — Доколкото разбирам, вечерята се проваля?

Тя отвърна със злополучно кимване.

Мур седна пред компютъра. Скрийнсейвърът се беше активирал и по монитора плуваше ярка тропическа риба. Полицаят размърда мишката.

Появи се въпросната снимка.

Катрин се извърна веднага и се приближи до прозореца, където застана, обгърнала раменете си с ръце, опитвайки се да изтрие току-що видяната снимка от съзнанието си. Чуваше звука на клавишите, които натискаше Мур. Чу го как набра някакъв номер по телефона и каза:

— Току-що изпратих един файл. Получи ли го?

Мракът зад прозореца бе странно притихнал. „Толкова ли е късно вече?“ — учуди се тя. Докато се взираше към пустата улица, не можеше да повярва, че само преди един час беше готова да излезе навън в нощта и да се присъедини към света.

А сега единственото ѝ желание беше да заключи входната врата и да се скрие.

— Кой, по дяволите, би ти изпратил подобно нещо? — възкликна Питър. — Трябва да е душевноболен.

— Предпочитам да не говоря за това — отвърна тя.

— Получавала ли си и преди такива неща?

— Не.

— Защо тогава е въвличена полицията?

— Моля те, Питър, *престани*. Не желая да обсъждам това!

Настъпи тишина.

— Искаш да кажеш, че не желая да го обсъждаш с мен.

— Не сега. Не тази вечер.

— Но ще говориш за него с полицията?

— Д-р Фалко — намеси се Томас, — наистина ще бъде по-добре да си тръгнете веднага.

— Катрин? Ти какво искаш?

Тя дочу обидата в гласа му, но не се обърна да го погледне.

— Бих искала да си тръгнеш. Моля те.

Лекарят не отговори. Едва когато вратата се затвори, младата жена разбра, че колегата ѝ си е отишъл.

Възцари се продължително мълчание.

— Не сте ли му казвали за Савана? — попита Мур.

— Не. Така и не успях да го направя. „Изнасилването е една изключително интимна, изключително срамна тема, за да говориш за него. Дори с човек, който те обича.“ Коя е жената на снимката? — попита тя.

— Надявах се вие да ми кажете.

Д-р Кордел поклати глава.

— Не знам и кой я е изпратил.

Столтът изскърца при изправянето на полицая. Тя усети дланта му върху рамото си, топлината ѝ проникваше през зелената коприна. Не се беше преоблякла и все още беше пременена за вечерта.

Цялата идея за излизане в града сега ѝ се стори жалка. Какво си беше мислила? Че може отново да стане като всички останали? Че е възможно да възвърне целостта си?

— Катрин — произнесе Томас. — Трябва да поговорим за тази снимка.

Пръстите му стиснаха по-здраво рамото ѝ и тя внезапно си даде сметка, че се беше обърнал към нея с малкото ѝ име. Стоеше достатъчно близо, за да усеща топлия му дъх в косата си, но въпреки всичко не се чувстваше заплашена. Възприемаше докосването на всеки друг мъж като посегателство, но досегът с Мур ѝ действаше наистина успокояващо.

Тя кимна.

— Ще се постарая.

Полицаят придърпа друг стол и двамата седнаха пред компютъра. Катрин си наложи да се фокусира върху снимката.

Жената имаше къдрава коса, пръсната по възглавницата като тирбушончета. Устните ѝ бяха залепени със сребрист лейкопласт, но очите ѝ бяха отворени и погледът — съзнателен, ретините бяха отразили светкавицата на фотоапарата и изглеждаха кървавочервени. Снимката я показваше от кръста нагоре. Беше завързана към легло и беше гола.

— Позна ли я? — попита той.

— Не.

— Нещо в тази снимка да ти се струва познато? Стаята, мебелите?

— Не. Но...

— Какво?

— Той го направи и с мен — прошепна тя. — Андрю Капра ме снимаше. Завързана за леглото...

Преглътна с усилие. Обзе я чувство за унижение, сякаш собственото ѝ тяло бе изложено така интимно пред погледа на Мур. Усети, че неволно е скръстила ръце пред гърдите си, за да ги предпази от по-нататъшно посегателство.

— Файлът е бил изпратен в осем без пет. А името на изпращача, СавиДок... говори ли ти нещо?

— Не. — Д-р Кордел се фокусира отново върху жената, която я гледаше с яркочервени зеници. — Тя е будна. Знае какво се готви да направи той. Той чака точно този миг. *Иска* да бъдеш будна, да усетиш болката. Трябва да бъдеш будна, иначе това няма да му достави удоволствие...

Макар да говореше за Андрю Капра, кой знае как беше минала в сегашно време, сякаш Капра бе все още жив.

— А той откъде може да знае твоя имейл адрес?

— Нямам представа дори кой е *той*.

— Той е изпратил това до *теб*, Катрин. Знае какво се е случило с теб в Савана. Сецаш ли се за някой, който би могъл да го направи?

„Само за един — помисли си тя. — Но той е мъртъв. Андрю Капра е мъртъв.“

Мобилният телефон на полицая звънна. Катрин подскочи така, че едва не падна от стола си.

— Божичко — възкликна тя, с бясно тупкащо сърце, и се отпусна отново на мястото си.

Томас отвори телефона.

— Да, сега съм с нея...

Слуша известно време и внезапно погледна към своята домакиня. Начинът, по който я изгледа, я притесни.

— Какво има? — попита тя.

— Обажда се детектив Ризоли. Казва, че е проследила източника на имейла.

— Кой го е изпратил?

— Ти.

Със същия успех можеше да я зашлеви през лицето. Тя не беше в състояние да направи нищо друго, освен да разтърси глава, прекалено шокирана, за да реагира по друг начин.

— Името „СавиДок“ е създадено тази вечер, като е използван твоят акаунт в „Америка онлайн“ — поясни той.

— Но аз имам два отделни акаунта. Единият е за моя лична употреба...

— А другият?

— За персонала в моя офис, за да го използва по време на... — Тук тя направи пауза. — Офисът. Използвал е компютъра в моя офис.

Мур вдигна мобилния телефон до ухото си.

— Чу ли това, Ризоли? — попита той. И след кратка пауза додаде: — Ще се срещнем там.

Детектив Ризоли ги чакаше пред офиса на Катрин. Там вече се беше събрала групичка хора — представител на охраната на сградата, двама полицаи и няколко цивилни мъже. Катрин предположи, че са детективи.

— Претърсихме офиса — съобщи Джейн. — Отдавна си е тръгнал.

— Значи наистина е бил тук? — попита Мур.

— И двата компютъра са включени. Името „СавиДок“ все още фигурира върху екрана за регистриране в „Америка онлайн“.

— Как е влязъл?

— Няма следи от взлом по вратата. Една фирма за почистване е сключила договор да се грижи за тези офиси, така че са раздадени няколко ключа. Плюс това, че в офиса работят и други служители.

— Имаме човек, който нанася историята на заболяването и лечението на пациентите, секретарка и двама клинични помощници — поясни Катрин.

— И вие двамата с д-р Фалко.

— Да.

— Е, това прави още шест ключа, които могат да бъдат изгубени или дадени назаем — беше рязката реакция на Ризоли.

Д-р Кордел не я харесваше и сега се запита дали чувствата са взаимни.

Джейн посочи към офисите.

— Добре, а сега бихте ли огледали стаите, д-р Кордел, за да видите дали не липсва нещо? Само не пипайте нищо, нали? Нито вратата, нито компютрите. После ще търсим отпечатъци по тях.

Катрин погледна към Мур, който успокояващо постави ръка върху рамото ѝ. Заедно влязоха в нейния офис.

Тя хвърли набързо поглед към чакалнята за пациентите, после премина към частта, определена за секретарката, където работеше персоналът им. Компютърът с историята на заболяванията беше включен, флопито беше празно, нашественикът не беше оставил дискети след себе си.

С химикалка Мур почука мишката, за да дезактивира скрийнсейвъра. Появи се прозорецът на AOL. „СавиДок“ беше все още в полето „избиране на име“.

— Нещо в тази стая изглежда ли ви различно? — попита Ризоли.

Катрин поклати глава.

— Добре. Тогава да влезем в офиса ви.

Сърцето ѝ затупка ускорено, докато прекосяваше коридора и вървеше покрай двата кабинета за прегледи. Влезе в офиса си. Погледът ѝ незабавно се насочи нагоре към тавана. Ахна и се дръпна рязко назад, като едва не се сблъска в Мур. Той я хвана в обятията си и я задържа.

— Ето къде го намерихме — обади се Джейн, като посочи висящия от лампата стетоскоп. Просто си висеше там. Доколкото разбирам, не вие сте го оставили там.

Катрин поклати глава. И отвърна, с приглушен от шока глас:

— Бил е тук и преди.

Ризоли я изгледа остро.

— Кога?

— През последните няколко дни. Все нещо липсваше. Или беше разместено.

— Какво например?

— Стетоскопът. Лабораторната ми престилка.

— Огледай стаята — обади се Мур, като я поведе меко напред.
— Променено ли е нещо друго?

Лекарката огледа рафтовете с книги, бюрото, шкафа с папките. Това беше личното ѝ пространство, организирано от нея самата. Знаеше къде би трябвало да бъде или да не бъде всяко нещо.

— Компютърът е включен — каза тя. — Винаги го изключвам в края на деня, преди да си тръгна.

Джейн бутна мишката и се появи екранът AOL, с нейния никнейм, ККОРД.

— Ето как се е сдобил с вашия имейл адрес — рече Ризоли. — Трябвало е само да включи компютъра.

Катрин се взря в клавиатурата. „Ти си писал, докосвайки тези клавиши. Седял си на моя стол.“

Гласът на Мур я стресна.

— Нещо липсва ли? — попита той. — По-вероятно е да е нещо дребно, нещо лично.

— Откъде знаеш?

— Това е моделът му на действие.

„Значи така е станало и с другите жени — помисли си тя. — С другите жертви.“

— Може би е нещо за носене — додаде Томас. — Нещо, което би използвала само ти. Бижу. Гребен, ключодържател.

— О, боже!

Присегна се и отвори рязко горното чекмедже на бюрото.

— Хей! — възкликна Джейн. — Казах да не се пипа нищо.

Но Катрин вече бе пхнала ръка в чекмеджето, тършувайки трескаво сред химикалките и моливите.

— Няма го.

— Какво?

— Държа в бюрото си ключодържател с резервни ключове.

— Какви ключове има на него?

— Резервен ключ за колата ми. За болничното ми шкафче... — Спря рязко и гърлото ѝ пресъхна моментално. — Ако е отварял шкафчето ми през деня, значи се е добрал до дамската ми чанта. — Вдигна поглед към Мур. — До ключовете за дома ми.

Техниците вече търсеха отпечатъци, когато Мур се върна в офиса.

— Сложи я да легне, нали? — попита Ризоли.

— Ще спи в стаята на дежурния лекар в спешното отделение. Не искам да се прибира в дома си, преди да сме сигурни, че е в безопасност.

— Лично ли ще смениш всичките ѝ ключалки?

Той се намръщи и се фокусира в изражението ѝ. Онова, което видя, не му хареса.

— Някакъв проблем ли има?

— Симпатична е на вид.

„Знам накъде бие това“ — помисли си Томас и въздъхна уморено.

— Малко увредена — продължи Джейн. — Малко уязвима. Боже, всичко това кара мъжа да се втурне незабавно да я защитава.

— Не е ли това нашата работа?

— Това ли е всичко? Работа?

— Няма да говоря на тази тема — обяви Мур и излезе от офиса.

Ризоли го последва в коридора като булдог, който опитва да го ухапе за крачола.

— Тя е в центъра на този случай, Мур. Не знаем дали е откровена с нас. Моля те, не казвай, че си се обвързал с нея.

— Не съм.

— Аз пък не съм сляпа.

— И какво точно виждаш?

— Виждам как я гледаш. Виждам как те гледа тя. Виждам едно ченге, което губи обективността си. — Младата жена направи пауза. — Ченге, което ще бъде наранено.

Ако беше повишила глас, ако беше изрекла враждебно тези думи, може би щеше да отвърне подobaващо. Но тя беше произнесла последните слова тихо и той не успя да събере нужното възмущение, за да се възпротиви.

— Не бих казала това на кого да е — продължи Джейн. — Но мисля, че ти си един от добрите. Ако беше Кроу или някой друг негодник, изобщо нямаше да ми пука дали ще му разбият сърцето. Но не искам да съм свидетел как това се случва с теб.

Двамата се гледаха един друг известно време. И Мур изпита срам, че не е способен да погледне през некрасивата външност на Ризоли. Колкото и да се възхищаваше на пъргавия ѝ ум, на неуморния ѝ стремеж да успее, винаги щеше да се фокусира върху изключително безинтересното ѝ лице и безформени костюми с панталон. В известен смисъл той не беше с нищо по-добър от Дарън Кроу, не беше с нищо по-добър от мижитурките, които пъхаха тампони в шишето ѝ с вода. И не заслужаваше възхищението ѝ.

Чуха зад гърба си изкашляне и се обърнаха, на прага стоеше отговарящият за техническите подробности на мястото на престъплението.

— Няма отпечатащи — каза той. — Проверих и двата компютъра. Клавиатурите, мишките, флопитата. Всички са чисти.

Мобилният телефон на Джейн звънна. Преди да го отвори, тя измърмори:

— А ние какво очаквахме? Определено нямаме работа с умствено изостанал.

— Ами вратите? — попита Томас.

— Има някои интересни моменти, но при цялото движение тук — персонал, пациенти — няма да успеем да идентифицираме нищо.

— Хей, Мур — обади се Ризоли и затвори мобилния си телефон. — Да вървим.

— Къде?

— В главния офис. Броуди казва, че ще ни покаже чудото на пикселите.

— Вкарах файла с образа в програмата „Photoshop“ — обясни Шон Броуди. — Файлът заема три мегабайта, което означава, че съдържа много подробности. Няма неясноти при този извършител. Изпратил е качествена снимка, до детайли като миглите на жертвата.

Броуди беше компютърният гений на полицейския отдел, двацет и три годишен младеж с пепеляво лице, който в момента седеше прегърбен пред компютърния екран, с буквално сраснала се с мишката ръка. Зад него стояха Мур, Ризоли, Фрост и Кроу и надничаха през рамото му към монитора. Броуди се смееше неприятно, напомняйки

лай на чакал, и се кискаше ликуващо, докато манипулираше образа на екрана.

— Това е снимката в целия ѝ обем — каза той. — Жертвата, завързана за леглото. Гола, с отворени очи, сериозно осветени от светкавицата. Както изглежда устата ѝ е залепена с лейкопласт. А сега погледнете към левия край на снимката — вижда се ръбът на нощното шкафче с часовник върху него. Сега да увеличим. Виждате ли часа?

— Два и двайсет — обади се Ризоли.

— Точно така. Сега въпросът е дали през деня или през нощта. Да отидем в горния край на фотографията, където се забелязва един ъгъл от прозореца. Завесите са дръпнати, но ей там се забелязва мъничка пролука, където краищата им не са напълно събрани. Оттам не влиза слънчева светлина. Ако времето, което показва часовникът, е вярно, тази снимка е направена в два и двайсет през нощта.

— Да, но кой ден? — попита младата жена. — Това може да е станало снощи или преди една година. По дяволите, не знаем дори дали снимката е направена от Хирургът.

Броуди я изгледа с досада.

— Още не съм свършил.

— Добре, какво има още?

— Нека се плъзнем надолу по снимката. Погледнете към дясната китка на жената. И там има лейкопласт. Виждате ли обаче тъмното петънце там? Какво е това според вас?

Той посочи натам и кликна, след което детайлът се уголеми.

— Все още не ми прилича на нищо — обади се Кроу.

— Е, в такъв случай ще прибегнем отново до помощта на увеличението.

Младежът кликна отново. Тъмната издатинка придоби разпознаваеми очертания.

— Божичко — промълви Ризоли. — Прилича на конче. Това е гривната талисман на Елена Ортис!

Броуди я удостои с усмивка.

— Е, добър ли съм?

— Това е той — възкликна Джейн. — Това е Хирургът.

— Дай отново нощното шкафче — намеси се Мур.

Броуди върна изображението към първоначалните му размери, позволяващи да бъде видно в цялост, и премести стрелката към левия

ЪГЪЛ.

— Какво искаш да огледаш?

— Часовникът показва, че е два и двайсет. А под него са сложени две книги. Вижте ги добре. Виждате ли как обложката на горната книга отразява светлината?

— Да.

— Тя е облечена в прозрачна предпазна найлонова обвивка.

— Добре... — промълви Броуди, който явно не разбираше накъде води всичко това.

— Дай увеличение към задната страна на горната книга — каза Томас. — Да опитаме да разчетем заглавието ѝ.

Младежът насочи стрелката натам и кликна.

— Прилича на една дума — промълви Ризоли. — Виждам в края буквите „то“.

Броуди кликна отново и детайлът се увеличи още.

— Първата буква е „В“ — каза Мур. — И вижте това. — Той почука с пръст по екрана. — Виждате ли това бяло квадратче тук, в основата на задната страна на книгата?

— Знам какво си намислил! — възкликна Ризоли и в гласа ѝ внезапно прозвуча възбуда. — Заглавието. Хайде, трябва да разчетем проклетото заглавие!

Броуд кликна за пореден път. Мур се взря в екрана. И изведнъж се обърна и посегна към телефона.

— Какво пропускам? — обади се Кроу.

— Заглавието на книгата е „Врабчето“ — поясни Мур, докато набираше „0“. — А онова квадратче на страничната корица... бас държа, че е номер.

— Книгата е взета от библиотеката — допълни Ризоли.

От другата страна се обади глас.

— Телефонен оператор.

— Обажда се детектив Томас Мур, бостънска полиция. Нуждая се от телефонен номер за спешна връзка с обществената библиотека на Бостън.

— Йезуити в Космоса — каза Фрост, който седеше на задната седалка. — Ето за какво е тази книга.

Носеха се с голяма скорост по „Сентър стрийт“, включили сигналните лампи. Зад волана седеше Мур. Водеха две патрулни полицейски коли.

— Съпругата ми принадлежи към тази читателска група, разбирате ли — продължаваше Фрост. — Помня като разказваше за „Врабчето“.

— Значи е научна фантастика? — поинтересува се Ризоли.

— Не, по-скоро нещо като дълбоко религиозно четиво. Каква е природата на Бог? Неща от този род.

— Тогава не е нужно да я чета — отсъди Джейн. — Знам всички отговори. Аз съм католичка.

Мур погледна към кръстовището пред тях и каза:

— Наближаваме.

Адресът, който търсеха, беше на Джамейка плейн, квартал в западната част на Бостън, сгушен между парка Франклин и другия град на границата на парка Бруклайн. Името на жената беше Нина Пейтън. Преди една седмица тя беше взела „Врабчето“ от клона на библиотеката, който се намираше в Джамейка плейн. От всички жители на бостънския район, които бяха взели тази книга от библиотеката, Нина Пейтън беше единствената, която не бе вдигнала телефона в два часа сутринта.

— Това е — каза Мур, когато патрулната кола пред тях зави по улица „Елиът“.

Той я последва и на следващата пряка сви вдясно и спря автомобила.

Сигналната светлина на покрива на патрулната кола хвърляше сюрреалистични сини отблясъци в мрака, докато Мур, Ризоли и Фрост влязоха през градинската врата и тръгнаха към къщата. Вътре светеше слаба светлина.

Мур погледна към Фрост, който кимна и заобиколи сградата, насочвайки се към задния изход.

Ризоли почука на входната врата и извика:

— Полиция!

Изчакаха няколко секунди.

Джейн почука отново, този път — по-силно.

— Мис Пейтън, полиция! Отворете вратата!

Последва пауза от три секунди. Внезапно от апаратчетата за свръзка изпраця гласът на Фрост:

— От задния прозорец е откъртена рамката с мрежата!

Мур и Ризоли се спогледаха и без да си разменят нито дума взеха решение.

С дръжката на електрическото си фенерче Томас разби стъклото до входната врата, бръкна вътре и дръпна резето.

Ризоли влезе първа в къщата, като се движеше полуприклекнала, описвайки дъги с оръжието си. Мур я следваше по петите, адреналинът пулсираше в кръвта му, докато съзнанието му отчиташе един след друг различни елементи от обстановката. Дървеният под. Отвореният стенен шкаф. Кухнята беше отпред, дневната — вдясно. Върху намиращата се в края маса светеше светлина.

— Спалнята — рече Ризоли.

— Тръгвай.

Ризоли продължаваше да води, въртейки глава ту наляво, ту надясно, докато вървяха по коридора, отминавайки банята и спалнята за гости — и двете празни. Вратата в края на коридора беше леко отворена, не можеха да видят какво има зад нея в тъмната спалня.

Стиснал оръжието си с лепнещи от пот ръце, с бясно тупкащо сърце, Мур се доближи до вратата. Бутна я с крак.

Заля го миризмата на кръв, гореща и неприятна. Откри ключа за осветлението и го завъртя. Но още преди светлината да достигне до ретините му знаеше какво ще види. Въпреки това не беше напълно подготвен за ужаса.

Коремът на жената зееше насреща му. От отвора се подаваха навивки на тънкото черво и висяха като гротескни серпентини отстрани на леглото. От отворената рана на врата капеше кръв и се вливаше в уголемяващата се локва на пода.

На Мур му беше нужна цяла вечност, докато умът му обработи всички детайли на онова, което виждаше. И едва тогава осъзна значението им. Кръвта беше все още прясна, все още течеше. Стената не беше опръскана с артериална кръв. Локвата от тъмна, почти черна кръв продължаваше да се уголемява.

Той се втурна към тялото, минавайки право през кръвта.

— Хей! — извика след него Ризоли. — Замърсяваш сцената!

Той притисна пръстите си към недокоснатата страна на врата на жертвата.

Трупът отвори очи.

„Мили боже. Тя е още жива.“

---

[1] Вид инструмент, който се използва за разширяване на рана.
— Бел.ред. ↑

[2] Знаещият Доктор. — Бел.прев. ↑

8

Катрин седна рязко в леглото, с блъскащо в гърдите ѝ сърце, с изопнати до крайност нерви. Взря се в мрака, опитвайки с всички сили да потисне паниката си.

Някой блъскаше по вратата на стаята на дежурния лекар.

— Д-р Кордел? — Позна гласа на една от сестрите в Спешното отделение. — Д-р Кордел?

— Да? — извика младата жена.

— Пристига случай със сериозна травма. Голяма загуба на кръв, рани в корема и шията. Знам, че тази нощ дежурен на повикване е д-р Еймс, но ще мине време, докато дойде. Д-р Кимбъл ще ви бъде много благодарен за помощта!

— Кажу ми, че идвам.

Катрин светна лампата и погледна към часовника. Беше три без петнайсет. Беше спала само три часа. Зелената копринена рокля беше все така метната върху облегалката на стола. Изглеждаше ѝ съвсем чужда като нещо, принадлежащо на живота на друга жена, а не на нея самата. Събра разбърканите си коси на опашка и отиде до мивката, за да наплиска лицето си с вода. Жената, която я гледаше от огледалото, беше непозната, лишена от съдържание обвивка. „Фокусирай се. Време е да се освободиш от страха. Време е да отидеш на работа.“ Пъхна босите си крака в маратонките, които беше измъкнала от шкафчето си в болницата и като си пое дълбоко въздух, излезе от стаята за почивка на дежурния лекар.

— Пристигат след две минути! — провикна се служителят към спешната зала. — От линейката казаха, че систоличното е паднало до седемдесет!

— Д-р Кордел, подготвят се за работа в Травма едно.

— Кой участва в екипа?

— Д-р Кимбъл и двама стажанти. Слава богу, че бяхте в сградата. Колата на д-р Еймс се развалила и той не може да тръгне...

Катрин влезе в Първа операционна зала на Спешното отделение. С един поглед разбра, че екипът се беше подготвил за най-лошото. На три стойки висяха торбички с лактиран разтвор на Рингър, тръбичките на системите бяха готови за свързване. Куриерът чакаше да подготвят кръвта за изследване, за да изтича с нея до лабораторията. Двамата стажанти стояха от двете страни на масата, стиснали венозни катетри, а Кен Кимбъл, дежурният лекар на Спешното отделение за тази нощ, вече беше разкъсал лентата на табличката за лапаротомия.

Катрин измъкна хирургическо боне и после напъха ръце в ръкавите на стерилна престилка. Една от сестрите завърза престилката отзад и ѝ подаде първата ръкавица. С всеки следващ елемент на униформата тя като че ли обличаше следващ слой от авторитет и се чувстваше по-силна и поела в свои ръце контрола над нещата. В тази стая тя беше спасителят, а не жертвата.

— Каква е историята на пациента? — обърна се тя към Кимбъл.

— Нападение. Травма на корема и врата.

— Огнестрелно оръжие?

— Не. Рани от намушкване с нож.

Катрин спря точно когато пъхаше ръка във втората ръкавица. В стомаха ѝ внезапно се образува буца. „Шията и корема. Намушкване с нож.“

— Линейката спира! — извика през вратата една сестра.

Д-р Кимбъл излезе, за да посрещне пациента.

Катрин, вече в стерилно облекло, остана на мястото си. Помещението внезапно бе потънало в тишина. Нито двамата стажанти, нито сестрата, която бе застанала зад нея, за да ѝ подава инструментите, не пророниха нито дума. Всички се бяха съсредоточили върху ставащото от другата страна на вратата.

Чуха как Кимбъл извика:

— Давайте, давайте, давайте!

Крилата на вратата политнаха и през отвора влетя носилката на колела. Катрин видя напоени с кръв чаршафи, сплъстени кестеняви женски коси и лице, закрито от лейкопласта, придържащ тръбичката за изкуствено дишане.

С помощта на командата „Едно, две, три!“ преместиха пациентката върху операционната маса.

Кимбъл издърпа чаршафа и откри торса на жертвата.

В хаоса, настъпил в стаята, никой не чу изхълцването на Катрин. Никой не забеляза как направи сепната крачка назад и се олюля. Беше вперила поглед във врата на жената, чиято притискаща превръзка беше тъмночервена. После погледна към корема, където друга, набързо сложена превръзка вече падаше под тежестта на попитата кръв надолу по голия хълбок. Докато всички наоколо действаха трескаво, свързвайки жертвата с венозни системи и апаратурата за поддържане на сърдечната и белодробната дейност, Катрин стоеше, парализирана от ужас.

Кимбъл свали коремната превръзка. Няколко навивки от тънкото черво се изсипаха върху масата.

— Систоличното падна на шейсет и едва се долавя! Има синусова тахикар...

— Не мога да вкарам игла във вените й! Вените й са се сплескали!

— Опитай под ключицата!

— Можеш ли да ми подхвърлиш друг катетър?

— По дяволите, цялото това поле е замърсено...

— Д-р Кордел! Д-р Кордел?

Все още зашеметена, Катрин се обърна към сестрата, която я викаше, и видя смръщеното й над хирургическата маска лице.

— Искате ли лапаротомични тампони?

Катрин преглътна с усилие. Пое дълбоко въздух.

— Да. Лапаротомични тампони. И смукач... — Фокусира се отново върху пациентката. Млада жена. Изведнъж се пренесе в операционната зала на друго спешно отделение, в Савана, когато жената на масата беше самата тя и това отново я дезориентира.

„Няма да позволя да умреш. Няма да го оставя да те вземе.“

Грабна шепа гъбички и един хемостат от табличката с инструменти. Вече беше напълно съсредоточена, възвърнала самоконтрола си професионалист. Годишите на хирургическа практика взеха надмощие. Насочи вниманието си първо към раната на врата. Свали притискащата превръзка. Тъмната кръв закапа и пръсна върху пода.

— Каротидната артерия! — каза единият стажант.

Катрин притисна една гъбичка към раната и пое дълбоко въздух.

— Не. Не, ако беше каротидната, щеше вече да е мъртва. — Погледна към сестрата до себе си. — Скалпел.

Инструментът бе пхнат в ръката ѝ. Тя направи пауза, концентрирайки се за деликатната задача, и доближи върха на инструмента до врата. Поддържайки натиска върху раната, Катрин прокара бързо скалпела нагоре към челюстта, като откри югуларната вена.

— Не е срязал достатъчно дълбоко, за да достигне каротидната — рече тя. — Но е срязал югуларната. И този край е издърпан нагоре към меките тъкани. — Хвърли скалпела и грабна форцепсите. — Стажант? Налага се да попивате кръвта. *Внимателно!*

— Смятате да направите анастомоза ли?

— Не, просто ще я вържем. Пациентката ще получи колатерален дренаж. Трябва да оголя достатъчно от вената, за да направя шевове. Васкуларни щипци.

Инструментът се озова мигновено в ръката ѝ.

Катрин намести щипците и ги стисна върху оголения кръвоносен съд. После въздъхна и погледна към Кимбъл.

— Този източник на кръвене е отстранен. Ще се занимаю с него после.

Насочи вниманието си към корема. Кимбъл и другият стажант бяха почистили полето с помощта на смучащ и тампони за лапаротомия и раната беше напълно открита. Катрин внимателно отмести встрани навивките на тънкото черво и се взря в разреза. Онова, което видя, я разгневи до истерия.

Срещна изумения поглед на Кимбъл от другата страна на масата.

— Кой би направил подобно нещо? — попита тихо той. — С кого, по дяволите, си имаме работа?

— С някакво чудовище — отвърна тя.

— Жертвата все още е в операционната. И все още е жива. — Ризоли затвори мобилния си телефон и погледна към Мур и д-р Цукер. — Сега разполагаме със свидетел. Нашият извършител става небрежен.

— Не небрежен — отговори Мур. — Прибързан. Не му е останало време да си довърши работата.

Томас стоеше до вратата на спалнята, загледан в кръвта на пода. Беше все още прясна, все още блестеше. „Нямала е време да изсъхне. Хирургът е бил тук до неотдавна.“

— Снимката е била изпратена на имейла на Кордел в осем без пет вечерта — обади се Ризоли. — Часовникът на снимката показва два и дваисет. — Посочи часовника на нощното шкафче. — Този тук показва правилния час. Което означава, че снимката трябва да е направена снощи. Държал е тази жертва жива, в тази къща, в продължение на повече от дваисет и четири часа.

Удължавайки удоволствието.

— Става дързък — заяви д-р Цукер и в гласа му прозвуча смущаваща нотка на възхищение. Признание, че насреща си има достоен опонент. — Не само поддържа жертвата жива цял ден, ами я *оставя* тук за известно време, за да изпрати имейл. Нашето момче си прави психо игри с нас.

— Или с Катрин Кордел — отвърна Мур.

Чантата на жертвата стоеше върху скрина.

Томас сложи ръкавици и провери съдържанието й.

— Портфейл с трийсет и четири долара. Две кредитни карти. Тройна А карта. Бадж на служител на „Лорънс сайънтифик съплайс“, отдел „Продажби“. Шофьорска книжка, Нина Пейтън, дваисет и девет годишна. Метър и шейсет, петдесет и девет килограма. — Прелисти шофьорската книжка. — Донор на органи.

— Мисля, че тя току-що ги дари — обади се Ризоли.

Той дръпна ципа на един страничен джоб.

— Тук има бележник за срещите.

Джейн се обърна и го погледна с интерес.

— Да?

Томас отвори бележника на текущия месец. Беше празно. Запрелиства назад, докато намери нещо, написано преди осем седмици: „Просрочен наем“. Продължи да прелиства назад и видя и други бележки: „Рожденият ден на Сид. Химическо чистене. Концерт в осем часа. Среща на персонала“. Дребните светски детайли, с които е изпълнен животът на човека. Защо беше престанала да си ги записва изведнъж преди осем седмици? Мур мислеше за жената, която беше записвала четливо тези напомнания със синьо мастило. Жена, която вероятно беше очаквала с нетърпение празната страница за декември и

си бе представяла Коледа и снега, имайки пълното основание да вярва, че тогава ще бъде жива.

Затвори бележника и го обзе такава тъга, че за момент не беше в състояние да говори.

— В чаршафите не е останало абсолютно нищо — обади се Фрост, който бе клекнал край леглото. — Нито хирургически конци, нито инструменти. Нищо.

— За човек, за който се предполага, че е бързал да излезе оттук — каза Ризоли, — е почистил добре след себе си. Имал е време дори да сгъне нощницата. — И посочи памучната нощница, сгъната спретнато върху един стол. — Това не се връзва с теорията за бързането.

— Но е оставил жертвата си жива — отвърна Мур. — Възможно най-лошата грешка.

— Това няма смисъл, Мур. Той сгъва нощницата, прибира всичко след себе си. А после проявява такова безгрижие, че да остави свидетел? Прекалено е умен, за да допусне подобна грешка.

— Дори най-умните оплескват нещата в даден момент — каза Цукер. — Тед Бънди накрая сбърка.

Мур погледна Фрост.

— Ти ли позвъни на жертвата?

— Да. Когато звъннахме подред на всички номера, които ни дадоха от библиотеката. Звъннах в това жилище към два — два и петнайсет. Отговори ми телефонният секретар. Не оставих съобщение.

Мур огледа стаята, но не видя телефонен секретар. Влезе в дневната и откри телефона на масата в ъгъла. Бутонът за паметта беше изцапан с кръв.

Натисна го с върха на една химикалка и телефонният номер на последния, който се беше обаждал, се появи на цифровия дисплей.

„Бостънска полиция, 2:14 часа.“

— Това ли го е уплашило? — попита Цукер, който го беше последвал в дневната.

— Бил е тук, когато Фрост се е обадил. На бутона, показващ номера на обаждания се, има кръв.

— И така, значи телефонът е звъннал. А нашият извършител не е бил приключил. Не е бил достигнал търсеното задоволяване. Но среднощното телефонно обаждане трябва да го е притеснило. Дошъл тук, в дневната, и видял на дисплея изписан номерът на звънящия. Видял, че полицията опитва да се свърже с жертвата. — Цукер направи пауза. — Ти какво би направил?

— Бих си обрал крушите оттук.

Цукер кимна и устните му се разтегнаха в лека усмивка.

„Всичко това е само игра за теб“ — помисли си Мур. Приблужи се до прозореца и погледна към улицата, превърнала се в ярък калейдоскоп от сини светлини. Пред къщата бяха паркирани шест патрулни коли. Пресата също беше там, виждаше вановете на местните телевизии.

— Не е успял да се наслади — каза Цукер.

— Изрязал е каквото е искал.

— Не, това е само сувенир. Малък спомен за посещението му. Той не е дошъл, за да вземе някаква част от тялото. Дошъл е да изживее върховната наслада, да усети как животът на жената излита. Но този път не е успял да го направи. Бил е прекъснат, отвлечен от страха, че полицията идва. Не е останал достатъчно дълго, за да види как жертвата му умира. — Цукер направи пауза. — Затова съвсем скоро ще имаме следваща жертва. Нашият извършител не е задоволен и напрежението става непоносимо за него. Което означава, че вече е излязъл на лов за нова жертва.

— Или вече я е избрал — рече Мур.

И си помисли: „Катрин Кордел“.

Първите светли линийки осветиха небето, предизвестявайки зората. Томас не беше спал от почти двайсет и четири часа, беше препускарал с пълна скорост през по-голямата част от нощта, поддържайки се само с кафе. Но когато погледна към просветляващото небе, той не усети умора, а подновена възбуда. Между Хирургът и Катрин съществуваше някаква връзка, която не успяваше да проумее. Някаква невидима нишка я свързваше с това чудовище.

— Мур.

Обърна се и веднага забеляза вълнението в очите на Ризоли.

— Току-що се обадиха от „Сексуални престъпления“ — съобщи тя. — Нашата жертва е изключително злочеста жена.

— Какво искаш да кажеш?

— Преди два месеца Нина Пейтън е претърпяла сексуално насилие.

Тази новина изуми Мур. Сети се за празните осем седмици в бележника на жертвата. Тогава тя беше престанала да вписва каквото и да е в него. Тогава животът на Нина Пейтън рязко бе спрял.

— Докладвано ли е било за това?

— Не само е било докладвано — отвърна Джейн. — Взет е секрет за изследване.

— Две жертви на изнасилване? — намеси се Цукер. — Възможно ли е да е толкова лесно?

— Мислиш, че техният изнасилвач се връща, за да ги убие ли?

— Трябва да е нещо повече от случайност. Десет процента от серийните изнасилвачи след време влизат във връзка със своите жертви. Това е извратеният им начин да удължат мъчението. Това е обсебването.

— Изнасилване като увертюра към убийство. — Ризоли изсумтя отвратено. — Супер.

На Мур внезапно му дойде нова идея.

— Каза, че бил взет секрет веднага след изнасилването. Влагалищен?

— Да. ДНК пендинг.

— Кой е взел секрета? В „Бърза помощ“ ли е отишла?

Беше почти сигурен, че в отговор ще чуе болница „Пилгрим“.

Но Ризоли поклати глава.

— Не „Бърза помощ“. Отишла в женската клиника „Форест хилс“. От другата страна на улицата.

На стената в чакалнята на клиниката беше окачен цветен постер на женския генитален тракт, съпроводен от думите: „Жена. Изумителна красота“. Макар да бе съгласен, че женското тяло е изумително творение, Мур се почувства като мръсен воайор, когато се вгледа в подробната диаграма. Забеляза, че няколкото жени в чакалнята го гледат така, както газели биха гледали появилия се сред тях хищник.

Фактът, че беше придружен от Ризоли, очевидно не променяше отношението им към него като към чуждо за тази среда мъжко присъствие.

Усети облекчение, когато сестрата най-сетне съобщи:

— Тя ще ви приеме веднага, господин детектив. В последната стая вдясно.

Ризоли го поведе нататък по коридора, покрай постери като „Десет признака, че партньорът ви проявява склонност към малтретиране“ и „Как да разберете дали е изнасилване?“. С всяка следваща стъпка му се струваше, че към него се лепва още едно петно от мъжка вина, което цапаше дрехите му. Ризоли не усещаше нищо подобно, сега се намираше на своя територия. Територията на жените. Тя почука на вратата, на която пишеше: „Сестра Сара Дейли“.

— Влезте.

Жената, която стана да ги посрещне, беше млада и изглеждаше така, сякаш бе излязла от реклама. Под бялата си престилка носеше сини джинси и черна тениска, а момчешката ѝ подстрижка подчертаваше тъмните палави очи и елегантните скули. Но онова, върху което Мур не може да се удържи да не се фокусира, беше малката златна халка на лявата ѝ ноздра. През по-голямата част от разговора му се струваше, че говори на халката.

— Прегледах медицинския ѝ картон, след като се обадохте — започна Сара. — Знам, че е пуснат доклад по случая в полицията.

— Прочетохме го — поясни Ризоли.

— А причината за идването ви тук?

— Нина Пейтън е била нападната снощи, в дома си. И в момента състоянието ѝ е критично.

Сара ги погледна шокирано. После почти незабавно на лицето ѝ се изписа гняв. Мур го разбра по начина, по който издаде брадичка и по който заблестяха очите ѝ.

— Той ли е бил?

— Той ли?

— Мъжът, който я е изнасилвал?

— Това е вероятност, която още не сме отхвърлили — отвърна Джейн. — За нещастие жертвата е в кома и не може да разговаря с нас.

— Не я наричайте „жертва“. Тя има име.

Сега и Ризоли вирна брадичка, по което Томас разбра, че е ядосана. Подобно начало не предвещаваше нищо добро за предстоящото събеседване.

— Мис Дейли — започна той, — това престъпление е невероятно брутално и се налага да...

— Нищо не е невероятно — пресече го Сара. — Не и когато говорим за онова, което мъжете причиняват на жените. — Взе някаква папка от бюрото си и му я подаде. — Заключение от направения ѝ медицински преглед. Тя дойде в тази клиника на сутринта, след като е била изнасилена. Аз бях тази, която се срещна с нея през въпросния ден.

— Вие ли я прегледахте?

— Аз направих всичко. Разпита, прегледа на малкия таз. Аз взех вагиналният секрет и посредством микроскопски анализ потвърдих наличието на сперма в тях. Аз направих огледа на срамните части в търсене на чужд косъм, аз ѝ изрязах ноктите за теста за търсене на ДНК на нападателя. Аз ѝ дадох хапчето против забременяване, което се взема на сутринта след половия акт.

— Тя не отиде ли в „Бърза помощ“ за по-нататъшни изследвания?

— Жертвата на изнасилване, която дойде при нас, получава всички необходими грижи от един човек в тази сграда. Последното, от което има нужда, е да участва в парад с непрекъснато сменящи се лица. Затова аз вземам кръв и я изпращам в лабораторията. Аз се обаждам в полицията. Ако жертвата го желае.

Мур отвори папката и видя листа с информацията за пациента. В него фигурираха датата на раждане на Нина Пейтън, адресът ѝ, телефонните номера и местоработата. Отгърна следващата страница и видя, че беше запълнена с дребен, сбит почерк. Информацията беше нанесена на седемнайсети май.

„Главно оплакване: сексуално нападение.

История на настоящото заболяване: двайсет и девет годишна бяла жена смята, че е била насилена сексуално. Снощи пила в «Грамърси пъб», почувствала виене на свят

и си спомня, че се запътила към тоалетната. Не си спомня случилото се по-нататък...”

— Събудила се вкъщи, в леглото си — продължи Сара. — Не си спомня как се е прибрала. Не помни да е била разсъбличана. Определено не помни да си е разкъсвала блузата. Но лежала гола. По бедрата си открила засъхнала сперма, така помислила. Едното ѝ око било подуто, китките и на двете ѝ ръце били в синини. Бързо се досетила какво се е случило. И реагирала по типичния за жертвите на изнасилване начин. Помислила си: „Аз съм виновна. Не трябваше да бъда толкова невнимателна“. Но такива са жените. — Погледна Мур право в очите. — Виним себе си за всичко дори когато мъжът е виновен.

Нямаше какво да каже в лицето на такъв гняв. Сведе поглед към папката и зачете резултатите от физическия преглед.

„Пациентката е разчорлена, дистанцирана жена, която говори с монотонен глас. Никой не я придружава и е дошла пеш от дома си до клиниката...”

— Все говореше за ключовете на колата си — продължи Сара. — Беше пребита, едното ѝ око беше подуто до такава степен, че не можеше да вижда и не беше в състояние да се фокусира върху нищо друго, освен върху факта, че си е изгубила ключовете на колата и трябва да ги намери, иначе няма как да отиде с колата си на работа. Беше ми необходимо време, докато успея да я изтръгна от непрестанното повторение на това, за да поговорим. С тази жена никога дотогава не се беше случвало нещо наистина лошо. Беше образована, независима. Беше търговски представител на „Лорънс сайънтифик съплайс“. Всеки ден работи с хора. А сега стоеше пред мен практически парализирана. Обсебена от мисълта, че трябва да си намери ключовете за колата. Най-накрая отворихме дамската ѝ чанта и след като претърсихме всички джобчета, открихме ключовете. Едва тогава тя успя да се фокусира върху мен и да ми разкаже какво се бе случило.

— И какво каза?

— Отишла в „Грамърси пъб“ към девет вечерта, за да се срещне с някаква приятелка. Приятелката така и не дошла, така че Нина се повъртяла известно време там. Изпила едно мартини, разменила някоя и друга дума с неколцина от посетителите. Вижте, аз съм ходила там и всеки път е било пълно с хора. Една жена би се чувствала в безопасност там. — И додаде с горчивина: — Сякаш някъде съществува безопасно място.

— Спомня ли си мъжа, който я е завел в дома й? — попита Ризоли. — Това всъщност представлява главният интерес за нас.

Сара я погледна.

— Всичко се върти около престъпника, нали? Онези две ченгета от „Сексуални престъпления“ не се интересуваха от нищо друго. Цялото внимание е за извършителя.

Мур усети как атмосферата се нажежи от гнева на Ризоли. И побърза да каже:

— Детективите казват, че тя не е успяла да им го опише.

— Бях в стаята, докато разговаряха с нея. Тя ме помоли да остана, така че чух цялата история два пъти. Те не се уморяваха да я питат как е изглеждал, но тя просто не можеше да го каже. Наистина не беше в състояние да си спомни нищо, свързано с него.

Мур прелисти на следващата страница.

— Видели сте я втори път, през юли. Само преди една седмица.

— Тя дойде за второто изследване на кръвта. Нужни са шест седмици след публичното им излагане, за да се провери дали тестът за ХИВ не е положителен. Това е изключително жестоко. Първо да бъдеш изнасилена, а после да установиш, че нападателят те е заразил с фатална болест. Тези шест седмици са изпълнени с агония за жените, очакващи да разберат дали не са заразени със СПИН. През този период те се питат дали врагът вече не е в тях и не се размножава свободно в кръвта. Когато дойдат за второто изследване на кръвта, се налага да играя ролята на психотерапевт. И да се кълна, че ще им се обадя в мига, в който дойдат резултатите.

— Лабораторните анализи не се ли правят тук?

— Не. Всичко се изпраща в „Интерпат лабс“.

Томас обърна на последната страница и видя резултатите.

„ХИВ: Отрицателен.
Сифилис: Отрицателен.“

Страницата беше съвсем тънка, попълнена на принтер бланка от формуляр. „Най-важните резултати в нашия живот — помисли си той, — толкова често пристигат на такава крехка, лесно късаща се хартия. Телеграми. Резултати от изпити. Изследвания на кръвта.“

Затвори папката и я остави на бюрото.

— Когато видяхте Нина за втори път в деня, в който дойде за повторните кръвни изследвания, как ви се стори? — попита той.

— Дали е била все още травмирана ли ме питате?

— Нямам никакво съмнение в това.

Спокойният му отговор като че ли спуска непрестанно издуващия се гневен мехур на Сара. Лишена от гнева си, тя изглеждаше така, сякаш бе изгубила част от жизненоважните си сили. За момент се замисли над въпроса му.

— Когато я видях за втори път, Нина ми напомняше на ходещ мъртвец.

— Тоест?

— Седеше на стола, който е заела сега детектив Ризоли, а на мен ми се струваше, че още малко и ще успея да виждам през нея. Все едно беше прозрачна. Не беше ходила на работа след изнасилването. Мисля, че ѝ беше трудно да бъде сред хора, особено сред мъже. Беше парализирана от странни фобии. Страхуваше се да пие чешмяна вода или каквото и да е, което вече е било отворено. За да пие, бутилката или кутията трябваше да не е била отворена, за да не може съдържанието ѝ да бъде отровено. Страхуваше се, че беше достатъчно мъжете да я погледнат, за да разберат, че е била насилена. Беше убедена, че изнасилвачът бе оставил сперма по чаршафите и дрехите ѝ и всеки ден в продължение на часове переше отново и отново нещата си. Каквато и да е била Нина Пейтън преди, сега беше мъртва. И на нейно място виждах призрак.

Сара млъкна и остана да седи абсолютно неподвижно, загледана в Ризоли, но очевидно виждайки друга жена на мястото ѝ. Поредица от жени, различни лица, различни призраци, парад на уязвените.

— Да е споменала, че някой я преследва? Че нападателят се е появил отново в живота ѝ?

— Изнасилвачът никога не изчезва от живота ти. Докато си жива, ще бъдеш негова собственост. — Сара направи пауза. И додаде с горчивина: — Може би той просто е отишъл да вземе онова, което си е било негово.

9

Викингите не принасяли в жертва девственици, а блудници.

През 922 година от Рождеството на нашия Бог, арабският дипломат Ибн Фадлан станал свидетел на такова жертвоприношение сред народ, който нарекъл „русите“. Описва ги като високи и русокоси мъже със свършена физика, които пътували от Швеция надолу покрай руските реки към Южните пазари на Хазария и Халифата, където продавали кехлибар и кожи за коприната и среброто на Византия. Именно по този търговски път на някакво място, наречено „Булгар“, на извивката на Волга, един мъртъв викинг от важно потекло бил подготвян за последното му пътуване до Валхала^[1].

Ибн Фадлан станал свидетел на погребението. Корабът на мъртвия бил изтеглен на брега и поставен на стълбове от бреза. На палубата му бил построен заслон, в който поставили кушетка, застлана с гръцки брокат. Тогава трупът бил изровен от земята, където стоял погребан в продължение на десет дни.

За изненада на Ибн Фадлан почернялата плът не била вмирисана.

Изровеният труп бил пременен в красиви дрехи: панталони и чорапи, ботуши и туника, и кафтан от брокат със златни копчета. Поставили го седнал на дюшека в заслона, като го подпрели от всички страни с възглавници. Около него разположили хляб, месо и лук, опияняваща напитка и уханни растения. Убили едно куче и два коня, един петел и една кокошка и тях също поставили в заслона, за да задоволяват нуждите му във Валхала.

Най-накрая довели една робиня.

През десетте дни, в които мъртвецът бил заровен в земята, момичето било принудено да блудства. Зашеметено от някаква напитка, то било водено от палатка в палатка, за да задоволява мъжете в лагера. Момичето лежало с разтворени крака, докато мъжете се изреждали върху му, тялото му било превърнато в

комунален съд, в който била излята спермата на всички мъже от племето. По този начин момичето било обезчестено, плътта му — опорочена, тялото му било подготвено за жертвоприношението.

На десетия ден го завели на кораба, съпроводено от някаква старица, която наричали „Ангела на смъртта“. Момичето свалило гривните и пръстените си. Напило се почти до загуба на съзнание. После го отвели в заслона, където се намирал мъртвецът.

Там, върху драпирания с брокат дюшек, било обезчестено още шест пъти. Шест пъти, от шестима мъже, които си предавали тялото му като парче месо за обща консумация. И след това, когато мъжете били задоволени, разположили момичето край мъртвия му господар. Двама мъже го държали за краката, други двама — за ръцете, а Ангелът на смъртта преметнала въже около врата му. Докато мъжете опъвали въжето, Ангелът вдигнала широката си кама и я забила в гръдта на момичето.

Острието падало и се забивало и отново се вдигало, кръвта пръскала така, както пръска семето на сумтящ от удоволствие мъж, а острият метал пронизвал меката плът.

Последното намушкване на тази брутална сеч носела екстаза на смъртта.

— Наложил се да й прелеем огромно количество кръв и прясно замразена плазма — каза Катрин. — Кръвното й е стабилизирано, но тя все още не е в съзнание и е на изкуствено дишане. Ще трябва да бъдете търпелив, господин детектив. И да се надявате, че ще се събуди.

Катрин и детектив Дарън Кроу стояха пред остъкленото пространство на Интензивното отделение, където се намирал леглото на Нина Пейтън, и наблюдаваха трите линии върху монитора, следящ жизнените й функции. Кроу чакаше до вратата на операционната, когато изкараха количката с пациентката, и бе стоял неотлъчно край нея в Интензивното отделение. Той играеше ролята на само на неин пазач; изгаряше от нетърпение да вземе показанията й и през последните няколко часа бе досаждал на всички наоколо, като бе изисквал постоянно да го държат в течение за състоянието й.

И сега зададе за пореден път въпроса, който бе повтарял неуморно цяла сутрин:

— А ще живее ли?

— Единственото, което мога да ви кажа, е, че жизнените й показатели са стабилни.

— Кога мога да разговарям с нея?

Д-р Кордел въздъхна уморено.

— Явно не разбирате в какво критично състояние беше пациентката. Беше загубила повече от една трета от кръвта си още преди да бъде докарана тук. Нищо чудно главният й мозък да е бил лишен от жизненоважното за него кръвообращение. Напълно вероятно е, когато и ако дойде в съзнание, да не си спомня нищо.

Кроу погледна през стъклената преграда.

— В такъв случай е безполезна за нас.

Катрин го гледаше с нарастващо неодобрение. Той не беше изразил нито веднъж загриженост към Нина Пейтън, освен като свидетел, като към нещо, което може да използва. Нито веднъж през цялата сутрин не я беше нарекъл по име. Наричаше я „жертвата“ или „свидетеля“. Когато погледнеше към леглото й, той всъщност не виждаше жена, а средство за постигането на някаква цел.

— Кога ще бъде преместена от Интензивното отделение? — попита той.

— Прекалено рано е да се отговори на този въпрос.

— Може ли да бъде настанена в отделна стая? Ако държим вратата затворена и ограничим достъпа на персонала до нея, никой няма да разбере, че тя не може да говори.

Катрин разбра какво целеше детективът.

— Няма да позволя пациентката ми да бъде използвана като примамка. Тя трябва да остане тук под двайсет и четири часово наблюдение. Виждате ли тези линии на монитора? Това са електрокардиограмата, налягането на централните вени и артериалното налягане. Наложително е да бъде известена незабавно за всяка промяна в статуса й. А това може да бъде постигнато единствено в Интензивното отделение.

— Колко жени бихме могли да спасим, ако го спрем сега? Мислили ли сте за това? Вие най-добре от всички знаете, д-р Кордел, през какво са минали тези жени.

Тя се вцепени от гняв. Беше й нанесъл удар на най-уязвимото място. Онова, което й беше причинил Андрю Капра, беше толкова

лично, толкова интимно, че не беше в състояние да говори за загубата дори със собствения си баща. Детектив Кроу беше бръкнал в отворената рана.

— Тя може би е единственото ни средство да го хванем — додаде полицаят.

— Това ли е най-доброто, което сте в състояние да измислите? Да използвате една намираща се в кома жена като примамка? Да излагате на опасност други пациенти в тази болница, като каните убиеца тук?

— Какво ви кара да мислите, че той вече не е тук? — попита Кроу и се отдалечи.

Вече е тук. Катрин не успя да се сдържи и се огледа. Видя сестри, суетящи се между леглата на пациентите. Група лекари се бяха събрали около няколко монитора. Една лаборантка държеше табличка с пълни с кръв тръбички и спринцовки, които носеше за изследване. Колко ли хора влизаха и излизаха всеки ден от тази болница? И колко от тях познаваше истински като хора? Нито един. Андрю Капра я беше научил поне на това, че никога не можеше да знае какво се таи в човешкото сърце.

Уредникът на отделението извика:

— Д-р Кордел, на телефона.

Катрин се насочи към стаята на сестрите и вдигна телефона.

Беше Мур.

— Чух, че сте я измъкнали.

— Да, все още е жива — отвърна безцеремонно тя. — И не, все още не говори.

Пауза.

— Както разбирам съм се обадил в неподходящ момент.

Младата жена се отпусна в един стол.

— Съжалявам. Току-що говорих с детектив Кроу и не съм в добро настроение.

— Той изглежда влияе по този начин на жените.

И двамата се разсмяха, уморен смях, който разтопи враждебността помежду им.

— Как си, Катрин?

— Имахме проблемни мигове, но мисля, че я стабилизирах.

— Не, имам предвид *теб*. Добре ли си?

Това не беше обичайна проява на любезност, доту в гласа му реална загриженост, смути се и осъзна, че не знае какво да му отговори. Знаеше само, че ѝ е приятно да бъде обект на внимание. И че думите му я бяха накарали да се изчерви.

— Няма да се прибираш вкъщи, нали? — додаде той. — Докато не ти сменят ключалките.

— Това ме изпълва с гняв. Той ми отне единственото място, в което се чувствах сигурна.

— Ще го направим отново сигурно. Ще се погрижа да закарам някой ключар там.

— В събота? Ти си истински чудотворец.

— Не. Просто разполагам със страхотен „Ролодекс“^[2].

Катрин се облегна назад, усещайки как напрежението се свлича от раменете ѝ. Навсякъде около нея в Интензивното отделение кипеше трескава дейност, но вниманието ѝ беше напълно фокусирано върху мъжа, чийто глас сега ѝ действаше толкова успокояващо.

— А ти как си? — попита тя.

— Страхувам се, че денят ми тепърва започва. — Последва пауза, тъй като той се обърна, за да отговори на нечий въпрос — кое доказателство в коя торбичка да приберат. Чуваха се и други гласове. Представи си го в спалнята на Нина Пейтън, заобиколен от доказателства за разигралия се там ужас. Въпреки това гласът му беше спокоен и невъзмутим. — Ще ми се обадиш ли веднага, щом се събуди?

— Детектив Кроу кръжи около нея като лешояд. Сигурна съм, че той ще го разбере преди мен.

— Мислиш ли, че ще се събуди?

— Честно? — попита Катрин. — Не знам. Повторих го сто пъти на детектив Кроу, но той не го приема.

— Д-р Кордел?

Беше медицинската сестра на Нина Пейтън, която я викаше иззад стъклената преграда край леглото на пациентката.

— Какво има?

— Трябва да дойдете да видите това.

— Да не би нещо да не е наред? — попита Мур.

— Почакай така. Ще отида да видя.

Младата жена остави слушалката и се запъти към стъклената преграда.

— Обтривах я с мокра кърпа — поясни сестрата. — Докараха я от операционната цялата в засъхнала кръв. Видях го, когато я обърнах на една страна. Зад лявото ѝ бедро е.

— Покажи ми.

Сестрата хвана пациентката за рамото и ханша и я обърна на една страна.

— Ето — промълви тя.

Страхът прикова Катрин на мястото ѝ. Не можеше да откъсне поглед от поздравителното послание, написано с черен флумастер върху кожата на Нина Пейтън.

„ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН. ХАРЕСВА ЛИ ТИ ПОДАРЪКЪТ МИ?“

Мур я откри в едно от кафенетата на болницата. Беше седнала на маса в ъгъла, с гръб към стената, в позата на човек, който знае, че е изложен на заплаха и иска да види приближаващата атака. Беше все още с хирургическа престилка и косата ѝ беше хваната назад на плитка, разкривайки смайващо острите ѝ черти, негримираното лице, блестящите очи. Несъмнено беше не по-малко изтощена от него, но страхът бе повишил бдителността ѝ и тя му напомняше хищна котка, наблюдаваща всяко негово движение, докато приближаваше масата ѝ. Пред нея стоеше полупразна чаша с кафе. „Колко ли пъти я е допълвала?“ — запита се той. В този момент забеляза треперещата ѝ ръка, която посегна към чашата. Не стабилната ръка на хирург, а ръката на уплашена жена.

Седна срещу нея.

— Цяла нощ пред сградата ви ще стои паркирана полицейска кола. Получи ли новите си ключове?

Тя кимна.

— Ключарят ги остави. Каза ми, че си сложил „Ролс-ройс“-а на резетата.

— Всичко ще бъде наред, Катрин.

Тя не вдигна поглед от кафето си.

— Това послание е предназначено за мен.

— Няма как да го знаем.

— Вчера имах рожден ден. Той го знае. Както и че по график трябваше да бъда дежурна на повикване.

— Ако го е написал той.

— Не говори глупости. *Знаеш*, че е бил той.

След кратка пауза Мур кимна.

Двамата седяха известно време, без да говорят. Беше вече късен следобед и повечето маси бяха празни. Зад тезгяха работещите в ресторанта на самообслужване разчистваха таблите за храната, парата се вдигаше на перести стълбове. Самотната касиерка отвори нов пакет с монети, които издрънчаха в чекмеджето на касата.

— Какво стана в моя офис? — попита д-р Кордел.

— Не е оставил отпечатъци.

— Значи не открихте нищо от него?

— Нищо — призна Томас.

— Той влиза в живота ми и излиза от него като въздух. Никой не знае как изглежда. Може да сложа решетки на всичките си прозорци и пак ще ме е страх да заспя.

— Не е нужно да се прибираш вкъщи. Ще те заведе в някой хотел.

— Няма значение къде ще се скрия. Той ще разбере къде съм. Поради някаква причина е избрал мен. Каза ми, че аз съм следващата.

— Не мисля. Би било изключително глупаво от негова страна да предупреждава следващата си жертва. Хирургът не е глупав.

— А защо се свърза с мен? Защо ще ми пише бележчици за...

Тя преглътна.

— Това може да е предизвикателство за нас. Начин да създаде главоболия на полицията.

— Тогава копелето трябваше да пише на *вас*!

Думите ѝ прозвучаха толкова силно, че една сестра, която тъкмо си наливаше кафе, се обърна, за да види чии са.

Катрин се изчерви и скокна. Беше се изложила с това избухване, затова не каза нищо, докато не излязоха от болницата. Той искаше да я хване за ръката, но се опасяваше, че тя щеше да се дръпне, приемайки жеста му за проява на снизхождение. А всъщност изпитваше огромно уважение към тази жена.

Щом се настани в колата му, тя промълви:

— Там се изпуснах. Съжалявам.

— При тези обстоятелства всеки би го направил.

— Не и ти.

Усмивката му беше пълна с ирония.

— Аз, разбира се, никога не губя хладнокръвие.

— Да, забелязах.

„Какво означава това?“ — чудеше се той, докато пътуваха обратно към Бак Бей. Че го мислеше за имунизиран за бурите, брулеци нормалното човешко сърце? Откога ясната логика беше равносилна на липса на емоции? Знаеше, че колегите му от отдел „Убийства“ го наричаха свети Томас Спокойния. Човекът, към когото се обръщаш, когато ситуацията стане взривоопасна и има нужда от спокоен глас. Те не познаваха другия Томас Мур, мъжът, който нощем заставаше пред гардероба на своята съпруга и вдишваше с пълни гърди ставащия все по-неуловим мирис на дрехите ѝ. Виждаха само маската, която им позволяваше да виждат.

— На теб ти е лесно да запазиш спокойствие — заяви с нотка на недоволство Катрин. — Не ти си този, в когото се е съсредоточил.

— Нека опитаме да погледнем на това рационално...

— Да погледна собствената си смърт ли? *Разбира се*, че мога да действам рационално.

— Хирургът е установил модел на действие, с който се чувства комфортно. Напада нощем, не през деня. В сърцето си е страхливец, не е в състояние да се изправи срещу жената на равна нога. Искра плячката му да бъде възможно най-уязвима. В леглото и заспала. Неспособна да се съпротивлява.

— Значи не трябва никога да заспивам? Решението на проблема било наистина лесно.

— Искам да кажа, че той избягва да напада денем, когато жертвата е в състояние да се защити. Всичко се променя едва след като се стъмни.

Томас спря пред дома ѝ. Макар да беше лишена от очарованието на по-старите тухлени постройки на „Комънуелт авеню“, сградата имаше друго предимство — затворен и добре осветен подземен гараж. За да влезе през главния вход, човек трябваше да разполага не само с

ключа, но и с осигурителния код за достъп, който Катрин точно в този момент набираще.

Влязоха в преддверие с излъскан мраморен под, декорирано с огледала. Елегантно, но стерилно. Студено. Изнервящо безшумен асансьор ги изкачи до втория етаж.

Тя се поколеба пред вратата на дома си, хванала новия ключ.

— Мога да вляза пръв и да огледам, ако това ще ти помогне да се почувстваш по-добре — предложи Мур.

Тя сякаш прие предложението му като лично оскърбление. В отговор пхна ключа в ключалката, отвори вратата и влезе вътре. Сякаш имаше нужда да си докаже, че Хирургът не беше победил, че все още тя контролираше живота си.

— Защо не огледаме всички стаи, една по една — обади се Томас. — Просто за да се уверим, че нищо не е било местено.

Тя кимна.

Заедно обходиха дневната, кухнята. И накрая — спалнята. Тя знаеше, че Хирургът беше взел сувенири от другите жени, затова щателно прегледа кутията си с бижута и чекмеджетата на скрина, търсейки следи от чужда ръка. Мур стоеше край вратата и я наблюдаваше, докато тя вадеше блузи, пуловери и бельо. И внезапно като удар го връхлетя споменът за дрехите на една друга жена, които съвсем не бяха толкова елегантни, и стояха сгънати в куфар. Спомни си за един сив пуловер, за избеляла розова блуза. За памучна нощница на сини метличини. Нищо съвсем ново, нищо скъпо. Защо никога не беше купувал на Мери нещо екстравагантно? За какво мислеше, че пестят? Не и за онова, за което бяха отишли в крайна сметка парите. За сметки за лекари, пансионни за болни и физиотерапевти.

Обърна се, излезе в коридора и влезе в дневната, където седна на дивана. Лъчите на късното следобедно слънце нахлуваха през прозореца и яркостта им дразнеше очите му. Той ги потри и отпусна лице в дланите си, обзет от чувство за вина, че не се беше сецал за Мери цял ден. Това го изпълни със срам. Който нарасна, защото, щом вдигна глава, за да погледне към Катрин, мислите за Мери се изпариха на мига. „Това е най-красивата жена, която познавам“ — помисли си той.

Най-смелата жена, която съм познавал.

— Не липсва нищо — обяви тя. — Поне доколкото мога да кажа.

— Сигурна ли си, че искаш да стоиш тук? Ще бъда щастлив да те закарам в някой хотел.

Катрин се приближи до прозореца и се загледа навън. Златистата светлина на залеза очерта профила ѝ.

— Прекарах последните две години в страх. Заключвах се с резета от света. Вечно надничах зад вратите и претърсвах килерите. До гуша ми дойде от това. — Погледна го. — Искам си обратно живота. Този път няма да му позволя да победи.

„Този път“ — беше казала тя, сякаш ставаше дума за битка в една много по-продължителна война. Сякаш Хирургът и Андрю Капра се бяха слели в нещо цялостно, което бе успяло да я подчини на волята си за кратко преди две години, но никога не я беше разгромявало истински. Капра. Хирургът. Двете глави на едно и също чудовище.

— Каза, че тази нощ отвън щяло да има патрулна кола — додаде младата жена.

— Ще има.

— Гарантираш ли?

— Абсолютно.

Катрин си пое дълбоко въздух и усмивката ѝ беше проява на истински кураж.

— В такъв случай няма за какво да се притеснявам, нали? — каза тя.

Именно вината го накара тази вечер да се отпрати към Нютън, вместо да поеме директно към къщи. Беше разтърсен от реакцията си към Кордел и смутен от начина, по който бе обзела мислите му. През изминалата година и половина от смъртта на Мери не беше изпитвал абсолютно никакъв интерес към жените — страстите му бяха удавени от мъката. И не знаеше какво да прави с тази нова искра на желание. Знаеше само, че при дадената ситуация тя нямаше място. И че беше знак за невярност към жената, която беше обичал.

Затова се отпрати към Нютън — за да оправи нещата. За да успокои съвестта си.

С букет маргарити пристъпи в предния двор и затвори желязната порта след себе си. „Все едно да носиш въглища в Нюкасъл“ — помисли си той, оглеждайки градината, потънала в сенките на вечерта.

При всяко следващо посещение в малкото пространство цветята като че ли ставаха все повече. На фона на това великолепие букетът от маргаритки му се струваше дотолкова скромно, че го караше да се чувства почти неловко. Но маргаритите бяха любимите цветя на Мери и вече му беше станало почти навик да избира именно тях в цветарските магазини. Тя обичаше жизнерадостната им простота, белите им ресни около лимоненожълтите слънца. Беше обичала уханието им — то не беше сладко и лепкаво като на другите цветя, а тръпчиво. Настоятелно. Беше харесвала дивия начин, по който запълваха празните места, напомняйки, че истинската красота е спонтанна и неудържима.

Като самата Мери.

Натисна бутона на звънеца. Миг по-късно вратата се отвори и лицето, което му се усмихна приличаше толкова на лицето на Мери, че Мур усети познатата болка. Роуз Конъли имаше сините очи и закръглените бузи на дъщеря си, и макар косата ѝ да беше напълно посивяла, а времето да беше оставило своите следи по лицето ѝ, приликата не оставяше съмнение, че това е майката на Мери.

— Толкова се радвам да те видя, Томас — приветства го тя. — Напоследък не си се отбивал.

— Съжалявам за това, Роуз. Напоследък времето стана съвсем кът. Понякога дори не знам кой ден сме.

— Следя случая по телевизията. С какви ужасии трябва да се занимаваш.

Той влезе вътре и ѝ подаде маргаритите.

— Не че имаш нужда от още цветя — промълви Мур.

— Цветята никога не могат да бъдат прекалено много. А и ти знаеш колко много обичам маргаритите. Искаш ли студен чай?

— С удоволствие, благодаря.

Седнаха в дневната, отпивайки от чая си. Той беше сладък и слънчев, такъв, какъвто го пиеха в Северна Каролина, където бе родена Роуз. Нищо подобно на мрачната запарка, с която бе израснал Томас в Ню Ингленд. Стаята също излъчваше благодат — беше безнадеждно старомодна според бостънските стандарти. Прекалено много кретон, прекалено много декоративни джунджурийки. Но как само му напомняше всичко това за Мери! Тя присъстваше навсякъде. По стените висяха нейни снимки. По полиците бяха подредени наградите

й като плувкиня. Пианото от детството ѝ стоеше и досега в дневната. Призракът на онова дете беше все още тук, в къщата, където бе отгледано. А и Роуз беше тук, пазителката на огъня, която приличаше толкова много на дъщеря си, че понякога на Мур му се струваше, че през сините очи на Роуз го гледа самата Мери.

— Изглеждаш уморен — промълви тя.

— Така ли?

— И не ходи на почивка, нали?

— Извикаха ме обратно. Бях вече в колата, дори бях излязъл от града. Въдиците ми бяха в багажника. Купих си нови рибарски принадлежности. — Въздъхна. — Липсва ми езерото. Това е единственото нещо, което очаквам с нетърпение цяла година.

Това бе единственото, което и Мери бе очаквала с нетърпение. Томас вдигна очи към плувните ѝ трофеи по полицата. Мери беше силна малка русалка, която с радост би прекарала живота си във водата, ако беше родена с хриле. Помнеше как плуваше из езерото. Помнеше как същите тези ръце се бяха стопили в болницата и бяха заприличали на сухи клони.

— След като случаят бъде решен — обади се Роуз, — ще можеш да отидеш на езерото.

— Не знам дали изобщо ще бъде решен.

— Не е в твой стил да говориш така. Толкова обезкуражително.

— Това е съвсем друг тип престъпление, Роуз. Извършено от човек, който изобщо не съм в състояние да разбера.

— Винаги си успявал да го направиш.

— Винаги ли? — Мур поклати глава и се усмихна. — Прекалено голямо доверие ми оказваш.

— Мери винаги говореше така. Обичаше да се хвали с теб. „Той винаги хваща онзи, когото търси.“

„Но на каква цена?“ — запита се Томас, а усмивката му се стопи. Спомни си всички нощи, които бе прекарал на различните места на престъпление, пропуснатите вечери, уикендите, през които умът му беше зает единствено с мисли за работата. А Мери търпеливо беше очаквала неговото внимание. „Ако можех да преживея отново дори само един ден, щях да прекарам всяка минута с теб. Като те прегръщам в леглото. Като ти шепна разни тайни под топлите чаршафи.“

Но Господ не дава втори шанс.

— Тя толкова се гордееше с теб — додаде Роуз.

— Аз се гордеех с нея.

— Преживяхте заедно двайсет хубави години. Това е повече, отколкото могат да се похвалят много хора.

— Аз съм алчен, Роуз. Искрах повече.

— И си разгневен, че не го получи.

— Да, така ми се струва. Гневен съм, че точно тя трябваше да получи аневризъм. Че не успяха да спасят точно нея. И съм ядосан, че... — Спря. Изпусна тежко въздуха, който се бе насъбрал в гърдите му. — Извинявай. Просто ми е много тежко. Всичко е толкова тежко напоследък.

— И за двама ни — промълви едва чуто тя.

Двамата се гледаха мълчаливо известно време. Да, разбира се, че за овдовялата Роуз беше дори още по-тежко — тя беше изгубила единственото си дете. Дали щеше да му прости, ако някога се оженеше повторно? Или щеше да го приеме като предателство? Като погребване на паметта на дъщеря ѝ в дори още по-дълбок гроб?

Изведнъж усети, че не е в състояние да издържи на погледа ѝ и извърна очи, изпълнен с чувство за вина. Същата вина, която го бе обзела по-рано през деня, когато бе погледнал Катрин Кордел и бе усетил непогрешимото чувство на надигащо се желание.

Остави празната си чаша и се изправи.

— Трябва да вървя.

— И на работа ли се връщаш?

— Работният ден не свършва, докато не го хванем.

Тя го изпрати до вратата и остана на прага, докато той прекоси малката градина до входната порта. Мур се обърна и рече:

— Заклучвай си вратите, Роуз.

— О, винаги казваш това.

— И винаги го казвам сериозно.

Махна ѝ с ръка и си тръгна, като си мислеше: „А тази вечер го казвам по-сериозно откогато и да било досега“.

Къде отиваме зависи от това какво знаем, а какво знаем зависи от това къде отиваме.

Думите се въртяха в главата на Джейн Ризоли като дразнеща детска скороговорка, докато се взираше в картата на Бостън, закрепена с кабарчета на голяма коркова дъска на стената в апартамента ѝ. Беше я окачила там в деня, в който бяха открили тялото на Елена Ортис. С напредването на разследването беше забивала на картата все нови и нови цветни кабарчета. Трите различни цвята представляваха трите жени. Белият беше за Елена Ортис. Синият — за Даяна Стърлинг. Зеленият — за Нина Пейтън. Всеки маркираше областта на действие на съответната жена — жилището ѝ, работното ѝ място. Домовете на близките приятели и роднини. Медицинското заведение, което са посещавали. Накратко — хабитата на плячката. В някакъв момент от всекидневната дейност на жените пътищата им се бяха пресекли с пътя на Хирургът.

Къде отиваме зависи от това какво знаем, а какво знаем зависи от това къде отиваме.

„А къде е ходел Хирургът? — питаше се тя. — От какво се състои неговият свят?“

Ядеше студената си вечеря — сандвич с риба-тон, чипс и бира — и изучаваше картата, докато дъвчеше. Беше окачила картата на стената до масата за хранене и всяка сутрин, докато си пиеше кафето, всяка вечер, докато се хранеше — разбира се, стига да се прибереше вкъщи за вечеря — въпросните разноцветни кабарчета неизменно приковаваха погледа ѝ. Докато другите жени окачаха по стените си картини с цветя или пейзаж, или пък постери от филми, тя се взираше в тази карта на смъртта, проследявайки движенията на мъртъвци.

Ето до какво се бе свел животът ѝ — да яде, да спи и да работи. Живееше в този апартамент вече три години, но по стените имаше съвсем малко украса. Нямахте растения (грижите за тях изискваха време), нямаше глупави джунджурийки, нямаше дори пердета. Само венециански щори по прозорците. Също като за живота ѝ, работата бе определяща и за подредбата на нейния дом. Тя обичаше работата си и живееше за нея. Искаше да стане полицай още от дванайсетгодишна възраст, когато една жена-детектив дойде на посещение в училището им в деня, посветен на професията. Преди нея класът им бе посетен от медицинска сестра и от адвокат, после от пекар и от инженер. На учениците им ставаше все по-трудно да стоят мирно, шумът в класната стая нарастваше. Между чиновете летяха ластичета и книжни топчета.

Тогава пред тях се изправи жената от полицията с пистолет в кобура на кръста и класът внезапно се умълча.

Ризоли никога не бе забравяла тази сцена. Не беше забравила как дори момчетата гледаха онази жена със страхопочитание.

На свой ред тя беше станала ченге и макар да бе в състояние да вдъхва страхопочитание на дванайсетгодишните момчета, мъжете често не се отнасяха с уважение към нея.

„Бъди най-добрата“, това бе стратегията ѝ. Надмини ги в работата, свети по-силно от тях. И ето я сега — работеше дори докато вечеряше. Убийства и сандвичи с риба-тон. Отпи голяма глътка бира, после се облегна назад и се взря в картата. Имаше нещо свръхестествено в гледането на човешката география на мъртвите, нещо, от което те полазваха тръпки. Къде бяха прекарвали живота си, кои бяха важните за тях места. На вчерашната среща криминалният психолог д-р Цукер беше нахвърлял очертаващи профила на престъпника характеристики. Отправни точки. Възлови точки. Е, нямаше нужда от изтънчените думи на д-р Цукер или от компютърна програма, за да разбере с какво си има работа и как да го тълкува. Докато гледаше картата, си представяше савана, пълна с плячка. Цветните кабарчета маркираха личния свят на три злочести газели. Светът на Даяна Стърлинг се намираше на север, в Бак Бей и Бийкън хил. Светът на Елена Ортис се намираше в южната част, „Саут енд“. На Нина Пейтън пък беше на югозапад, в предградието Джамейка плейн. Три дискретни хабитата, които не се препокриваха.

А къде е твоят хабитат?

Опитваше да види града през неговия поглед. Да види каньоните, образувани от небостъргачите. Да види зелените паркове като тучни пасбища. Пътеките, по които се движеха стадата с плячката, които не подозираха, че ги наблюдава ловец. Хищен пътник, който убиваше през времето и пространството.

Телефонът иззвъня и тя трепна, като събори бутилката с бира. По дяволите. Грабна ролката домакинска хартия и започна да попива разлятата бира, докато отговаряше на телефона.

— Ризоли.

— Здравей, Джейни!

— О. Здравсти, мамо.

— Никога не ми се обаждаш.

— А?

— Обадох ти се преди няколко дни. Каза, че ще ми се обадиш, но така и не го направи.

— Излязло ми е от ума. Потънала съм до гуша в работа.

— Франки се прибира другата седмица. Не е ли прекрасно?

— Да. — Джейн въздъхна. — Прекрасно е.

— Виждаш се с брат си веднъж годишно. Не може ли да звучиш малко по-въодушевено?

— Мамо, уморена съм. Случаят с Хирургът се разследва по двайсет и четири час в денонощието без прекъсване.

— Полицията хвана ли го?

— Аз съм полицията.

Да, знаеше добре как стоят нещата. Майка ѝ вероятно си представяше как малката Джейни отговаря на телефоните и носи кафе на безкрайно важните детективи от *мъжки пол*.

— Нали ще дойдеш за вечеря? — попита майка ѝ, изплъзвайки се от темата за нейната работа. — Другият петък.

— Не съм сигурна. Зависи как ще се развие случаят.

— О, може да дойдеш заради родния си брат.

— Ако положението стане напечено, може да го направя някой друг ден.

— Не можем да го направим друг ден. Майк вече се съгласи да дойде в петък.

„Ама разбира се. Трябва да угодим на брата Майкъл.“

— Джейни?

— Да, мамо. Петък.

Затвори телефона. Стомахът ѝ се бунтуваше от сдържания гняв — едно до болка познато усещане. Боже, как беше оцеляла въпреки своето детство?

Вдигна шишето и пресуши няколкото капки бира, които не се бяха разлели. Погледна отново към картата. Залавянето на Хирургът никога не ѝ се беше струвало толкова важно както в този момент. Всички години, през които бе живяла като пренебрегваната сестра, като тривиалното момиче, я накараха да фокусира целия си гняв върху него.

„Кой си ти? Къде си?“

Замря в абсолютно безмълвие, загледана в картата. Потънала в размисъл. После взе кутийката с кабарчета и избра нов цвят. Червен. Заби едно червено кабарче на „Комънуелт авеню“, друго там, където се намираше болницата „Пилгрим“, в „Саут енд“.

Червеното маркираше хабитата на Катрин Кордел. Краищата му се препокриваха с краищата на хабитатите на Даяна Стърлинг и Елена Ортис. Кордел беше общият знаменател, свързващият фактор. Тя се движеше из света на две от жертвите.

„А животът на третата жертва, Нина Пейтън, сега се намира в нейните ръце.“

---

[1] Царството на убитите (староскандинавски). — Бел.ред. ↑

[2] Марка органайзер. — Бел.ред. ↑

10

Дори в понеделник следобед в „Грамърси пъб“ имаше екшън. Беше седем вечерта и корпоративните ергени бяха плъпнали из града. Това беше тяхна територия.

Ризоли седна на една маса край входа, където усещаше как горещият градски въздух нахлува през вратата всеки път, когато тя се отвореше, за да пропусне поредния клонинг на модното списание „Джи Кю“, поредната офис кукла Барби, олюляваща се върху осемсантиметрови токчета. С обичайния си делови костюм с панталон и разумни ниски обувки, Джейн се чувстваше като възрастна придружителка на млада госпожица. В този момент влязоха две млади жени, лустросани като добре гледани домашни котки, които оставиха след себе си трайна диря от парфюм. Ризоли никога не слагаше парфюм. Имаше едно-единствено червило, прибрано някъде в задната част на шкафчето с тоалетните принадлежности в банята заедно с изсъхналата спирала и тубичката фон дьо тен. Беше купила гримовите преди пет години от козметичния щанд в един универсален магазин, мислейки, че с подходящите инструменти за създаване на илюзии дори тя би могла да изглежда като Елизабет Хърли, като момиче от корицата на модно списание. Продавачката ѝ бе нанесла крем и пудра, туш и червило, и когато бе приключила, триумфиращо ѝ бе поднесла огледалото и бе попитала с усмивка:

— Какво мислите за новия си вид?

А Ризоли си бе помислила, че мрази Елизабет Хърли, защото бе дала лъжлива надежда на жените. Суровата истина беше, че някои жени никога няма да бъдат красиви и Ризоли беше една от тях.

И така, Джейн седеше незабелязана и отпиваше от бирата си, докато наблюдаваше как пъбът се изпълва с народ. Посетителите бяха шумни, от всички страни се носеха гласове и тракане на ледени кубчета, смеховете бяха прекалено силни, прекалено принудени.

Ризоли се изправи и започна да си проправя път към бара. Там показа баджа си на бармана и рече:

— Имам няколко въпроса.

Той почти не погледна картончето ѝ, после натисна бутоните на касовия апарат, за да маркира някаква напитка.

— Добре, казвай.

— Спомняте ли си да сте виждали тази жена тук?

Джейн постави снимка на Нина Пейтън на тезгяха.

— Да, и ти не си първото ченге, което пита за нея. Още няколко жени-детективи идваха тук преди около месец.

— От отдел „Сексуални престъпления“ ли?

— Предполагам. Искаха да знаят дали съм видял някой да опитва да сваля жената на снимката.

— И видяхте ли?

Той сви рамене.

— Тук всеки опитва да го прави. Не се и старая да бъда в течение.

— Но си спомняте, че сте виждали тази жена, така ли? Името ѝ е Нина Пейтън.

— Виждал съм я тук няколко пъти, обикновено с приятелка. Не знам как се казва. Не се е появявала от известно време.

— Знаете ли защо?

— Не.

Барманът взе една гъба и започна да бърше тезгяха, вече отклонил вниманието си от своята събеседница.

— Аз ще ви кажа — продължи Ризоли, повишавайки гневно глас. — Защото някакъв мръсник е решил да се позабавлява. Затова дошъл тук, за да си намери жертва. Огледал се, видял Нина Пейтън и си рекъл: „Ето ти подходящо котенце“. Със сигурност не е видял човешко същество, когато я е погледнал. Видял е единствено нещо, което може да използва и да захвърли.

— Слушайте, не е необходимо да ми разказвате това.

— Напротив, необходимо е. И е необходимо да го чуете, защото се е случило буквално под носа ви, но вие сте предпочели да не го видите. Някакъв мръсник пуска наркотик в питието на една жена. Съвсем скоро на нея ѝ става зле и тя се замъква в тоалетната. Мръсникът я хваща за ръката и я извежда навън. И вие не сте видели нищо от това?

— Не — сопна се барманът. — *Не съм.*

В помещението се бе възцарила тишина. Ризоли забеляза, че хората я гледат ококорени. Без да каже нито дума повече, тя се върна при масата си.

След малко разговорите се подновиха.

Тя видя как барманът плъзна две уискита към някакъв мъж, видя как мъжът подаде едното от тях на някаква жена. Видя как чашите се вдигат до устните и езиците облизват солта по ръба на чашите с коктейл „Маргарита“, гледаше как хората отмятат глави назад, докато водката, текилата или бирата се изливат в гърлата им.

Видя също как мъжете зяпат жените. Отпиваше от бирата си и се чувстваше опиянена, но не от алкохол, а от гняв. Тя, самотната жена, седнала в ъгъла, виждаше със стряскаща яснота какво представлява в действителност това място. Място за водопой, където се събираха хищници и плячка.

Пейджърът ѝ изписука. Беше Бари Фрост.

— Каква е тази шумотевица? — попита той, а тя едва успяваше да го чува на фона на шума.

— Седя в един бар. — Джейн се обърна и погледна към съседната маса, откъдето гръмна смях. — Не те чух какво каза?

— ... някакъв лекар на улица „Марлборо“. Имам копие от лекарското заключение.

— Чие лекарско заключение?

— На Даяна Стърлинг.

Ризоли се надвеси моментално напред, фокусира цялото си внимание в слабия глас на своя събеседник.

— Каж ми отново. Кой е лекарят и защо Стърлинг е ходила при него?

— Лекарят е жена. Д-р Бони Гилеспи. Гинеколог на улица „Марлборо“.

Нов взрив от смях удави думите му. Джейн постави длан върху ухото си, за да чуе следващите му думи.

— Защо Стърлинг е ходила при нея? — попита тя.

Но вече знаеше отговора, виждаше го право пред себе си, докато се вираше в бара, където двама мъже разговаряха с някаква жена като два лъва, преследващи зебра.

— Сексуално насилие — отговори Фрост. — Даяна Стърлинг също е била изнасилена.

— И трите са били жертва на сексуално насилие — заяви Мур. — Но нито Елена Ортис, нито Даяна Стърлинг са съобщили за това в полицията. Разбрахме за изнасилването на Стърлинг само защото проверихме местните женски клиники и гинеколози, за да разберем дали не се е обърнала към някой от тях с такъв проблем. Стърлинг не е споделила за нападението си дори със своите родители. Когато им се обадохме тази сутрин, те бяха шокирани, като научиха за случилото се.

Едва беше минало десет сутринта, но лицата, които виждаше около масата в конферентната зала, изглеждаха изпити. Всички страдаха от липса на сън, а ги очакваше още цял дълъг ден.

Лейтенант Маркет каза:

— Значи единственият човек, който знае за изнасилването на Стърлинг, е гинекологът от улица „Марлборо“?

— Д-р Бони Гилеспи. Това е единственото посещение на Даяна Стърлинг. Отишла е, защото се е страхувала да не е заразена със СПИН.

— Какво знае за изнасилването д-р Гилеспи?

На въпроса отговори Фрост, който беше разговарял с лекарката. Той отвори папката, където беше заключението от лекарския преглед на Даяна Стърлинг.

— Ето какво е написала д-р Гилеспи: „Трийсетгодишна бяла жена иска да ѝ бъде направено изследване за СПИН. Секс без предпазни мерки преди пет дни, ХИВ-статусът на партньора не е известен. Когато я попитах дали партньорът е бил от някоя рискова група, пациентката се разстрои и се разплака. Разкри, че сексуалният акт не е бил по взаимно съгласие и не знае името на нападателя си. Не желае да съобщава за случилото се в полицията. Отказва да бъде изпратена в кабинет за психологическа помощ на пострадалите от изнасилване“. — Фрост вдигна поглед. — Това е цялата информация, която д-р Гилеспи получава от нея. Тя прави на пациентката гинекологичен преглед, тества я за сифилис, гонорея и ХИВ и ѝ казва да дойде отново след два месеца за повторно изследване на кръвта за ХИВ. Пациентката обаче не се появява, защото е мъртва.

— И д-р Гилеспи изобщо не се обажда в полицията? Дори след убийството?

— Не е разбрала, че пациентката ѝ е мъртва. Не е видяла новините, където е съобщено за убийството ѝ.

— Взети ли са влагалищни проби след изнасилването? За изследване на спермата?

— Не. Пациентката, тъъ... — Фрост се изчерви от смущение. Някои теми бяха трудни за обсъждане дори за женен човек като него. — Направила си промивки няколко пъти, непосредствено след нападението.

— И никой не може да я обвини за това — намеси се Ризоли. — По дяволите, аз сигурно бих си направила промивки с Лизол^[1].

— Три жертви на изнасилване — произнесе Маркет. — Това не е случайно.

— Ако откриете изнасилвача — обади се Цукер, — мисля, че ще откриете вашия извършител. Какъв е статусът на ДНК-пробата от Нина Пейтън?

— Лабораторията разполага със спермата от почти два месеца, но не е направила нищо с нея — отвърна Ризоли. — Затова им запалих огън под краката. Нека стискаме палци нашият извършител вече да е в CODIS.

CODIS или Комбинирана индекс система за ДНК^[2] беше националната база данни за ДНК-профили на ФБР. Системата беше още в зачатие и генетичните профили на половин милион осъдени извършители не бяха вкарани в нея. Вероятността да открият съответствие с известен извършител беше изключително малка. Маркет погледна към д-р Цукер.

— Нашият извършител първо изнасилва жертвата си. А после, след няколко седмици, се връща, за да я убие? Това звучи ли разумно?

— Не е нужно да звучи разумно за нас — отвърна Цукер. — Само за него. Не е необичайно за изнасилвачите да се връщат, за да атакуват жертвата си втори път. Там се намесва чувство за собственост. Установява се някаква връзка, макар и патологична.

Ризоли изпръхтя.

— И ти наричаш това „връзка“?

— Между жертва и малтретиращ. Звучи извратно, но такава връзка наистина съществува. Базира се върху властта. Първо той ѝ я отнема, превръща я в нещо под нивото на човешко същество. Тя се превръща в предмет. Той го знае и което е още по-важно — *тя* го знае.

Именно фактът, че тя е увредена, унижена, може да го възбуди достатъчно, за да го накара да се върне. Първо я белязва с изнасилването. После се връща, за да установи пълното си господство.

„Увредени“ жени — помисли си Мур. Това беше свързващото звено между тези жертви. Катрин също беше между получените трайно увреждане.

— Той не е изнасилвал Катрин Кордел — заяви Томас.

— Но тя е жертва на изнасилване.

— Нейният нападател е мъртъв от две години. Как Хирургът я е идентифицирал като жертва? Как изобщо тя се е появила на екрана на неговия радар? Тя никога не е говорила за нападението, с никого.

— Говорила е за него онлайн, нали? Онзи частен чатрум... — Цукер направи пауза. — Божичко. Възможно ли е да *намира* жертвите си чрез Интернет?

— Изследвахме тази теория — отвърна Мур. — Нина Пейтън дори няма компютър. А Кордел никога не е разкривала името си на когото и да било от въпросния чатрум. Така че отново се връщаме към въпроса: „Защо Хирургът се е фокусирал върху Кордел?“.

— Той изглежда обсебен от нея — каза Цукер. — Прави невъзможното, за да ѝ се подиграва. Рисува, само и само да ѝ изпрати по имейла снимката на Нина Пейтън. И това довежда до катастрофална за него поредица от събития. Снимката отвежда полицията право до вратата на Нина. Той е принуден да се измъкне спешно и не успява да довърши започнатото убийство, не успява да си достави търсеното удоволствие. Дори още по-лошо — оставя жив свидетел. Най-лошата от всички грешки.

— Това не е била грешка — обади се Ризоли. — Той е искал тя да остане жива.

Забележката ѝ предизвика скептични изражения по лицата на насядалите около масата.

— Как иначе ще обясните подобен провал? — продължи тя. — Снимката, която е изпратил по Интернет на Кордел, е имала за цел да ни привлече. Той я изпрати и ни изчака. Изчака да се обадим в дома на жертвата. Знаел е, че сме на път. И накрая не ѝ е прерязал както трябва гърлото, защото *искаше* да я намерим жива.

— О, да бе — изсумтя Кроу. — Всичко това стана в съответствие с неговия *план*.

— А причината да постъпи така? — попита Ризоли.

— Причината беше написана върху дясното бедро на жертвата — отвърна Джейн. — Нина Пейтън е била подарък за Кордел. Дар, предназначен да ѝ изкара акъла от ужас.

Настъпи тишина.

— Ако е така, значи е постигнал целта си — обади се Мур. — Кордел е ужасена.

Цукер се облегна назад и се замисли върху теорията на Ризоли.

— Поел е доста голям риск само за да уплашиш една жена. Това е признак за мегаломания. Би могло да означава, че така декомпенсира. Точно това се случува в крайна сметка с Джефри Дамър и Тед Бънди. Те изгубиха контрола над своите фантазии. Станаха лекомислени. И тогава допуснаха своите грешки.

Цукер стана и се доближи до графиката на стената. Там имаше три имена на жертви. Под името на Нина Пейтън написа четвърто име — Катрин Кордел.

— Тя не е една от неговите жертви... засега. Но поради някаква причина той я е идентифицирал като интересоващ го обект. Как я е избрал? — Цукер огледа присъстващите. — Разговаряхте ли с колегите ѝ? Някой от тях стана ли причина в главата ви да зазвъни тревожно звънче?

— Елиминирахме Кенет Кимбъл, лекаря в „Бърза помощ“ — каза Ризоли. — Той беше дежурен през нощта, когато беше нападната Нина Пейтън. Разговаряхме също така с повечето мъже от хирургическия екип.

— Ами партньорът на Кордел, д-р Фалко?

— Д-р Фалко не е елиминиран.

Сега вече Джейн определено привлече вниманието на Цукер и той се загледа в нея със странна светлинка в очите. „Сбърканият поглед“, както го наричаха ченгетата от отдел „Убийства“.

— Разкажи ми нещо повече по въпроса — помоли тихо той.

— На хартия всичко около д-р Фалко изглежда страхотно. Дипломира се в Масачузетския технологичен институт като инженер по аеронавтика. И като лекар — в Харвард. Специализира хирургия в „Питър Бент Бригам“. Отгледан от самотна майка, издържа се сам през цялото си следване. Пилотира собствен самолет. Освен това изглежда

добре. Не е Мел Гибсън, но може да замае главата на някоя и друга жена.

— Хей, Ризоли класифицира заподозрените според външността им. Това ли е методът на дамите ченгета?

Джейн го изглежда враждебно.

— Онова, което казвам — продължи тя, — е, че този мъж би могъл да има много жени, стига да пожелае. Но от сестрите разбрах, че единствената жена, която го интересува, е Кордел. Не е тайна, че многократно я е канил да излязат заедно. А тя неизменно му отказва. Може би започва да му писва.

— Логично е да държим под око д-р Фалко — отсъди Цукер. — Но нека не стесняваме прекалено рано списъка. Да се върнем към д-р Кордел. Има ли други причини Хирургът да я избере за жертва?

Мур преобърна въпроса му.

— Ами ако тя не е просто поредната плячка в цяла една поредица? Ами ако винаги е била обектът на неговото внимание? Всяко едно от тези нападения е било активиране на случилото се с онези жени в Джорджия. И на онова, което за малко не се е случило със самата Кордел. Изобщо не опитахме да обясним защо имитира Андрю Капра. Нито пък защо се е фокусирал върху единствената оцеляла от неговите жертви. — Посочи към списъка. — Ами ако тези жени — Стърлинг, Ортис, Пейтън — са просто заместители? Сурогати на основната жертва?

— Теорията за репресивната мишена — отсъди замислено Цукер. — Не можеш да убиеш жената, която мразиш наистина, защото е прекалено властна. Прекалено силна и плашеща. Затова убиваш заместител, жена, която олицетворява мишената.

— Искате да кажете, че реалната му мишена винаги е била Кордел? Но той се страхува от нея?

— Това е същата причина, поради която Едмънд Кемпър убива майка си едва в края на своето убийствено забавление — каза Цукер. — Именно *тя* е била реалната мишена през цялото време, жената, която е презирал. Вместо това той разрежда събрания си гняв върху главите на други жертви. С всяко нападение символично е унищожавал майка си отново и отново. В началото не бил в състояние да я убие, защото се чувствал потиснат от прекаления ѝ авторитет. На някакво ниво се страхувал от нея. Но с всяко следващо убийство добивал все

по-голяма увереност. Усещане за сила и власт. И в крайна сметка постигнал целта си. Разбил черепа на майка си, обезглавил я, изнасилил я. И като акт на финално унижение изтръгнал ларинкса ѝ и го хвърлил в кофата за боклук. Реалната мишена на неговия гняв била най-сетне мъртва. Тогава идва край на поредицата от убийства. И тогава Едмънд Кемпър се предал.

Бари Фрост, който обикновено пръв изказваше своите предположения на мястото на престъплението, изглеждаше леко отвлечен от бруталния финал на историята за Кемпър.

— Значи първите три атаки — рече той, — са може би просто загряването за главното събитие?

Цукер кимна.

— Убийството на Катрин Кордел.

Мур изпита почти физическа болка, като видя усмивката, с която Катрин влезе в чакалнята на клиниката, за да го приветства, защото знаеше, че въпросите му несъмнено щяха да разрушат радостта, с която го бе посрещнала. Докато я гледаше сега, не виждаше жертва, а една топла и красива жена, която незабавно го хвана за ръката и явно нямаше намерение скоро да го пусне.

— Надявам се, че моментът е удобен да поговорим — започна той.

— Винаги ще намеря време за теб. — Отново тази омагьосваща усмивка. — Искаш ли чаша кафе?

— Не, благодаря.

— Тогава да влезем в кабинета ми.

Тя се настани зад бюрото си и зачака да ѝ разкрие новините, които носеше. През последните няколко дни се беше научила да му се доверява и сега го погледна, без да се преструва. Погледът ѝ беше уязвим. Томас бе спечелил доверието ѝ като приятел и сега се готвеше да го разруши на хиляди парченца.

— За всички е ясно — започна той, — че Хирургът се е фокусирал върху теб.

Тя кимна.

— Това, което се питаме, е *защо*. Защо възкресява престъпленията на Андрю Капра? Защо ти си се превърнала в център

на неговото внимание? Ти знаеш ли отговора на тези въпроси?

Тя премигна объркано.

— Нямам никаква представа.

— Ние мислим, че имаш.

— И откъде бих могла да знам как мисли той?

— Катрин, той можеше да преследва всяка друга жена в Бостън. Можел е да избере някоя, която е неподготвена, която няма представа, че я преследват. Това е логичният начин на действие — да тръгне след лесната жертва. Ти си най-трудната плячка, която би могъл да избере, защото вече си нащрек срещу неговата атака. На всичкото отгоре той затруднява задачата си още повече, като те предупреждава. Като те дразни. Защо?

В очите ѝ не бе останала и следа от топлия прием. Внезапно тя изправи рамене и стисна дланите си в юмруци.

— Отново ти казвам, че *не знам*.

— Ти си единствената физическа връзка между Андрю Капра и Хирургът. Общата жертва. Все едно Капра е още жив и продължава оттам, където е приключил. А е приключил там, където си ти. Единствената, която се е измъкнала.

Младата жена гледаше надолу към бюрото си, към спретнатото подредените папки. Към медицинското заключение, което бе написала със стегнат и четлив почерк. Макар да стоеше абсолютно неподвижно, кокалчетата на ръцете ѝ бяха изпъкнали, бели като слонова кост.

— Какво не си ми казала за Андрю Капра? — попита едва чуто Томас.

— Не съм скрила нищо от теб.

— През нощта, през която те нападна, защо дойде в дома ти?

— Какво общо може да има това?

— Ти си била единствената жертва, която Капра е познавал като личност. Другите са били непознати, жени, които е избирал из баровете. Положението с теб обаче е различно. Той те е *предпочел*.

— Той беше... може би ми беше ядосан.

— Дошъл е да те види във връзка с нещо в работата. Грешка, която е допуснал. Така си казала на детектив Сингър.

Катрин кимна.

— Не ставаше въпрос само за една грешка, а за цяла поредица. Медицински грешки. Не беше проследил пациент с ненормални

резултати на кръвните изследвания. Всичко това говореше за прекалено лекомислие. Казах му го сутринта на същия ден, в болницата.

— Какво точно му каза?

— Че би трябвало да се насочи към друга специалност. Защото аз няма да го препоръчам да стажува още една година като хирург.

— Той заплаши ли те? Изрази ли гняв?

— Не. Това беше странното. Просто го прие. И... и ми се усмихна.

— Усмихна ли?

Младата жена кимна.

— Сякаш това всъщност нямаше значение за него.

Мур потръпна. Тогава не е имало как да знае, че усмивката на Капра прикрива непроницаем гняв.

— По-късно същия ден, в дома ти — попита той, — когато те нападна...

— Вече съм мислила върху случилото се. Писано е в показанията ми. Всичко е в тях.

Томас направи пауза. После, макар и неохотно, продължи:

— Има неща, които не си казала на Сингър. Неща, които си пропуснала.

Тя вдигна очи, бузите ѝ бяха почервенели от гняв.

— Не съм пропуснала нищо!

Противно му беше, че трябва да я притиска с още въпроси, но нямаше избор.

— Прегледах доклада от аутопсията на Капра — рече той. — Не потвърждава показанията, които си дала в полицията в Савана.

— Разказах на детектив Сингър точно какво се случи.

— Казала си, че си лежала просната на едната страна на леглото. Че си се пресегнала под него, за да вземеш пистолета. От тази позиция си се прицелила по Капра и си стреляла.

— И това е вярно. Кълна се.

— Според аутопсията куршумът е преминал нагоре през корема и през гръдната част на гръбнака, като по този начин го е парализирал. Тази част съвпада с твоите показания.

— Защо тогава твърдиш, че съм излъгала?

Мур направи отново пауза, плачеше му се, че трябва да продължава да я притиска. Да ѝ причинява болка.

— Проблемът е с втория куршум — поясни той. — Изстрелян е отблизо, право в лявото му око. Ти обаче си лежала на пода.

— Трябва да се е привел напред и тогава да съм стреляла...

— Трябва ли?

— Не знам. Не помня.

— Не помниш да си изстреляла втория куршум?

— Не. Да...

— Каква е истината, Катрин?

Произнесе го тихо, но не успя да смекчи язвителността на тона си.

Тя скочи на крака.

— Няма да позволя да ме разпитват по такъв начин. Аз съм жертвата.

— А аз се опитвам да те опазя жива. Трябва да знам истината.

— Казах ти истината! А сега мисля, че е време да си вървиш.

Приблужи се до вратата, отвори я със замах и ахна стреснато.

Пред нея стоеше Питър Фалко, протегнал ръка с явното намерение да почука.

— Добре ли си, Катрин? — попита той.

— Всичко е чудесно — отвърна сопнато тя.

Питър премести очи към Мур и погледът му се изостри.

— Какво е това? Полицейски тормоз?

— Задавам няколко въпроса на д-р Кордел, това е всичко.

— В коридора обаче нещата звучаха съвсем другояче. — Питър погледна към колежката си. — Искаш ли да го изпратя до изхода?

— Мога да го направя и сама.

— Не си длъжна да отговаряш на никакви въпроси.

— Много добре го знам, благодаря ти.

— Добре. Но ако имаш нужда от мен, аз съм навън.

Питър хвърли последен предупредителен поглед към полицаия, после се обърна и се запъти към кабинета си. От другия край на коридора насам гледаха Хелън и занимаващата се с медицинската документация секретарка. Смутена, Катрин затвори вратата. Остана известно време с гръб към Томас. После изправи гръбнак и се обърна

към него. Независимо дали щеше да му отговори сега или по-късно, въпросите щяха да висят между тях.

— Не съм пропуснала да ти кажа нищо — заяви тя. — Ако не съм в състояние да ти кажа всичко, което се случи през онази нощ, то е защото не си го спомням.

— Значи показанията ти пред полицията в Савана не са напълно верни.

— Бях все още хоспитализирана, когато ги дадох. Детектив Сингър ме водеше през случилото се, за да ми помогне да събера парчетата като пъзел. Казах му онова, което *мислех*, че е вярно по онова време.

— А сега вече не си сигурна, че е вярно.

Тя поклати глава.

— Трудно ми е да разбера кои спомени са реални. Доста неща не мога да си спомня заради лекарството, с което ме е дрогирал Капра. Рохипнол. От време на време ме връхлита някакъв образ. Нещо, което може да бъде или да не бъде реално.

— И връхлитат ли те все още?

— Случи ми се за последен път снощи. За първи път от месеци. Мислех, че съм приключила с тях, че вече са си отишли.

Приблужи се до прозореца и се загледа през него. Гледката се помрачаваше от издигащите се бетонни структури. Кабинетът ѝ гледаше към болницата и от него се виждаха редиците прозорци на болничните стаи. Това беше поглед към личния свят на болните и умиращите.

— Две години изглеждат доста дълъг период — додаде тя. — Достатъчно дълъг, за да забравиш. Но в действителност две години не са нищо. *Нищо*. След онази нощ не можех да се върна в къщата си. Не можех да стъпя на мястото, където се беше случило това. Наложих се баща ми да ми събере нещата и да ме премести на ново място. Уж бях хирург, свикнала с гледката на кръв и вътрешности. Но дори мисълта да тръгна по коридора и да отворя вратата към спалнята си... беше достатъчна, за да ме облее студена пот. Баща ми опита да разбере, но той е стар военен и не приема слабостта. Мисли за това като за военна рана, нещо, което нараства и после човек продължава живота си. Каза ми да порасна и да го преодоля. — Катрин поклати глава и се засмя горчиво. — *Да го преодоля*. Звучи толкова лесно. Той нямаше

представа колко трудно ми беше дори да излизам навън всяка сутрин. Да стигна до колата си. Да бъда толкова уязвима. След време просто престанах да разговарям с него, защото знаех, че е отвратен от моята слабост. Не съм му се обаждала от месеци... Бяха ми нужни две години, докато постигна контрол над страха си. Да заживея сравнително нормално, без да ми се струва, че нещо ще се хвърли отгоре ми от всеки храст. Успях да си върна живота. — Прокара длан по очите си, избърсвайки бързо и гневно сълзите. Гласът ѝ стихна до шепот. — А сега го изгубих отново...

Трепереше от усилие да не се разплаче, прегърнала ръцете си, в които бе забила нокти, опитвайки да възвърне самоконтрол. Мур стана от стола и се приближи до нея. Застана зад нея, като се питаше какво щеше да се случи, ако я докосне. Дали щеше да се дръпне? Дали допирът на мъжка ръка щеше да я отблъсне? Наблюдаваше безпомощно как тя се свива навътре в себе си, опасявайки се, че може да се разпадне всеки миг пред очите му.

Докосна нежно рамото ѝ. Тя не трепна, не се дръпна. Обърна я с лице към себе си, ръцете му я обгърнаха и я придърпаха към гърдите му. Дълбочината на мъката ѝ го шокира. Усещаше как цялото ѝ тяло вибрира от болка, по начина, по който бурята барабани по полюшващия се мост. Макар Катрин да не издаде звук, той усещаше треперливото ѝ поемане на въздух, приглушените ридания. Притисна устни към косата ѝ. Не успя да се сдържи, безпомощността ѝ засегна някаква скрита дълбоко в същността му струна. Обхвана лицето ѝ в дланите си и я целуна по челото, по веждите.

Тя замря в обятията му и той си помисли: „Пресеях границата“. Побърза да я пусне.

— Съжалявам — промълви Томас. — Това не трябваше да се случва.

— Не. Не трябваше.

— Можеш ли да го забравиш?

— А ти можеш ли? — попита тихо тя.

— Да. — Изправи се. И го каза отново, по-твърдо, сякаш за да убеди сам себе си. — Да.

Катрин сведе поглед към ръката му и той разбра в какво се беше загледала. В брачната му халка.

— Надявам се, че можеш, заради съпругата ти — рече тя.

Целта на коментара ѝ беше да го накара да се почувства виновен. И го постигна.

Мур се взря в пръстена си, в най-обикновената златна халка, която носеше от толкова отдавна, че му се струваше сраснала се със собствената му плът.

— Казваше се Мери — промълви той.

Знаеше какво си беше помислила Катрин — че предава съпругата си. И го изпълни почти отчаяното желание да обясни, да се оправдае.

— Случи се преди две години. Мозъчен кръвоизлив. Не я уби, не веднага. В продължение на шест месеца продължавах да се надявам, чаках да се събуди... — Поклати глава. — „Хронично вегетативно състояние“, така го наричаха лекарите. Боже, колко мразех тази дума — „вегетативно“. Сякаш беше растение или дърво. Пародия на жената, която беше. Малко преди да умре не можех да я позная. Беше се свършила.

Докосването ѝ го свари неподготвен и сега беше негов ред да трепне. Двамата се гледаха безмълвно на сивата светлина, влизаща през прозореца. „Никаква целувка или прегръдка не може да накара двама души да се почувстват по-близки, отколкото се чувстваме в момента ние — помисли си той. — Най-интимната емоция, която могат да споделят двама души, не е нито любовта, нито желанието, а мъката.“

Звукът от интеркома сложи край на магията. Катрин премигна, сякаш внезапно си бе припомнила къде се намира. Обърна се към бюрото си и натисна бутона.

— Да?

— Д-р Кордел, току-що се обадиха от Интензивното отделение. Имат нужда от вас.

По погледа на Катрин Томас разбра, че една и съща мисъл бе минала през ума и на двамата: „Нещо се е случило с Нина Пейтън“.

— За дванайсетото легло ли става дума? — попита младата жена.

— Да. Пациентката току-що се събуди.

---

[1] Дезинфектант, комбинация на крезолите с калиев сапун. — Бел.ред. ↑

[2] The Combined DNA Index System (ориг.). — Бел.ред. ↑

Очите на Нина Пейтън бяха широко отворени и безумни. Китките и глезените ѝ бяха привързани с ремъци към леглото и сухожилията на ръцете ѝ бяха изпъкнали като дебели въжета от усилието ѝ да се освободи.

— Дойде на себе си преди около пет минути — обясни Стефани, сестрата в Интензивното отделение. — Първо забелязах, че пулсът ѝ се ускори, после видях, че очите ѝ са отворени. Опитах да я успокоя, но тя продължава да се бори с ремъците.

Катрин погледна към монитора, следящ сърдечната дейност и видя ускорен пулс, но не и аритмия. Дишането на Нина също беше учестено, от време на време се чуваше експлозивно хриптене, което изхвърляше слуз по ендотрахеалната тръбичка.

— Заради тръбичката в трахеята ѝ е — поясни Катрин. — Тя е причина за паниката ѝ.

— Да ѝ дам ли валиум?

— Нужна ни е в съзнание — обади се застаналият до вратата Мур. — Ако бъде приспана, няма да получим никакви отговори.

— Тя така или иначе не е в състояние да разговаря с вас. Не и докато тръбичката е в трахеята ѝ. — Катрин погледна към Стефани. — Какъв е резултатът от газовия анализ на кръвта ѝ от последния тест? Можем ли да махнем тръбичката?

Стефани прелисти документацията си.

— Стойностите са гранични. P02 е шейсет и пет. PC02 е трийсет и две. Резултатите са при интубиране с 40% кислород.

Катрин се намръщи, тъй като нищо от казаното не ѝ хареса. Тя не по-малко от полицията искаше Нина да бъде в съзнание и в състояние да говори, но се налагаше да преодолее и други съображения. Усещането на вкараната в гърлото тръбичка може да предизвика паника във всеки и Нина беше толкова възбудена, че вързаните ѝ китки вече бяха ожулени. Но махането на тръбичката също беше рисковано. След операцията в белите ѝ дробове се беше събрала течност и макар

да вдишваше 40% кислород — два пъти повече, отколкото количеството кислород във въздуха в стаята — насищането на кръвта ѝ с кислород едва достигаше долната граница. Затова Катрин беше оставила тръбичката. Извадеха ли я, щяха да увеличат риска за пациентката. Ако пък я оставеха, тя щеше да продължи да се мята, обзета от паника. Ако я упояха, въпросите на Мур щяха да останат без отговори. Катрин погледна към Стефани.

— Смятам да извадя тръбичката.

— Сигурна ли сте?

— Ако състоянието се влоши, ще я интубирам отново.

„По-лесно е да се каже, отколкото да се направи“ — прочете тя в очите на сестрата. След няколкодневен престой на тръбичката в ларинкса, меките тъкани понякога се надуваха и това затрудняваше повторното интубиране. Единственият изход в такъв случай оставаше спешната трахеотомия.

Катрин заобиколи леглото, така че да застане зад главата на пациентката, и нежно обхвана в дланите си лицето ѝ.

— Нина, аз съм д-р Кордел. Ще извадя тръбичката. Това ли искаш?

Пациентката кимна, реакцията ѝ беше остра и отчаяна.

— Трябва обаче да застанеш напълно неподвижно, съгласна ли си? За да не нараним гласните ти струни. — Катрин вдигна поглед. — Маската готова ли е?

Стефани протегна пластмасовата кислородна маска.

Катрин стисна успокоително рамото на Нина. Свали лейкопласта, който държеше тръбичката на място, и пусна въздух от подобния на балон апарат за дишане.

— Поеми дълбоко въздух и издишай — каза тя.

Видя как гърдният ѝ кош се издигна и щом Нина изпусна въздуха от гърдите си, Катрин измъкна навън тръбичката.

Тя се появи сред облак от слуз, докато пациентката кашляше и хриптеше. Катрин я галеше по косата, шепнейки нежно, докато Стефани закрепваше кислородната маска на място.

— Справяш се чудесно — заяви лекарката.

Но по монитора за следене на сърдечната дейност продължаваха да пробягват точки и линияйки. Уплашеният поглед на Нина не се отделяше от лицето на Катрин, сякаш тя беше спасителният ѝ пояс и

не смееше да откъсне очи от нея. Катрин се вгледа в очите ѝ и усети смущаваща близост. „Това съм аз преди две години. Когато се събудих в болницата в Савана. Изплувайки от един кошмар, за да се озова в друг...“

Погледна към ремъците около китките и глезените на Нина и си спомни колко ужасяващо ѝ се бе сторило усещането, че е вързана. Така, както я беше завързал и Андрю Капра.

— Развържи ремъците — рече тя.

— Но тя може да извади иглата за системата.

— Просто ги *развържи*.

Стефани се изчерви от мъмренето. Без да каже дума повече развърза ремъците. Тя не разбираше. Никой не можеше да разбере, освен Катрин, която дори две години след случилото се в Савана не можеше да търпи ръкави със стегнати маншети. След като свалиха и последния ремък, тя видя как устните на пациентката се раздвижиха безмълвно.

Благодаря.

Постепенно писукането на апарата за електрокардиограмите забави скоростта си. На фона на стабилния ритъм на сърцето двете жени се спогледаха. Ако Катрин бе разпознала част от себе си в очите на Нина, Нина изглежда също разпозна себе си в лекарката. Безмълвното братство на жертвите.

Ние сме повече, отколкото някой някога ще узнае.

— Сега вече можете да влизате — каза сестрата.

Мур и Фрост влязоха в ограденото пространство и завариха Катрин, седнала до леглото, хванала ръката на Нина.

— Тя ме помоли да остана — обясни лекарката.

— Мога да се обадя да изпратят жена-полицай — каза Томас.

— Не, тя иска мен — поясни д-р Кордел. — Ще остана при нея.

Впери нетрепващия си поглед право в очите на Мур и той осъзна, че това не е същата жена, която беше държал в обятията си само преди няколко часа. Пред него стоеше друга Катрин Кордел, пламенна и покровителствена, която не бе склонна да отстъпи.

Той кимна и приседна край леглото, Фрост намести касетофона и зае възможно най-скромна позиция край краката на пациентката. Мур го беше избрал да присъства по време на този разговор именно заради кроткия му нрав и ненатрапваща се любезност. Последното, от което

се нуждаеше сега Нина Пейтън, беше някое прекалено агресивно ченге.

Кислородната ѝ маска беше махната и заместена с тръбички, през които въздухът влизаше в ноздрите ѝ. Погледът ѝ пробягваше между двамата мъже в търсене на някакви признаци за заплаха и бидейки нащрек за внезапни жестове. Мур се постара да говори максимално тихо и нежно. След като се представи пред пациентката, той прочете името, възрастта и адреса ѝ, за да получи потвърждение от нея за точността на информацията. Те вече бяха сигурни в нея, но искаха тя също да я потвърди на записа, за да бъдат наясно с менталния ѝ статус и да ѝ дадат възможност да демонстрира, че е в пълно съзнание и способна да даде показания. Тя отговаряше на въпросите му с дрезгав, равен глас, неестествено лишен от емоции. Тази дистанцираност го нервираше, струваше му се, че слуша мъртва жена.

— Не го чух да влиза в къщата ми — каза тя. — Събудих се едва когато той вече стоеше над леглото ми. Не трябваше да оставям прозорците си отворени. Не трябваше да пия хапчетата...

— Какви хапчета? — попита меко Мур.

— Имах проблеми със съня заради... — Не довърши мисълта си.

— Изнасилването ли?

Тя извърна очи, избягвайки погледа му.

— Имах кошмари. В клиниката ми дадох хапчета. За да ми помогнат да спя.

И един кошмар, един истински кошмар е влязъл в спалнята ѝ.

— Видяхте ли лицето му?

— Беше тъмно. Чувах дишането му, но не можех да помръдна. Не можех да извикам.

— Вече бяхте ли завързана?

— Нямам спомен да го е правил. Не помня как е станало.

„Хлороформ — помисли си Мур, — за да сломи съпротивата ѝ в началото. Преди да се е събудила напълно.“

— Какво се случи после, Нина?

Дишането ѝ се учести. Линията на монитора, следящ работата на сърцето ѝ, започна да играе.

— Седна на един стол до леглото ми. Виждах сянката му.

— И какво направи?

— Той... говореше ми.

— Какво каза?

— Каза... — Младата жена преглътна с усилие. — Каза, че съм мръсна. Заразена. Каза, че трябвало да бъда отвратена от собствената си мръсотия. И че той... щял да отреже частта, която ме позоряла, и да ме направи отново чиста. — Замълча, след което додаде шепнешком: — И тогава разбрах, че ще умра.

Макар лицето на Катрин да бе преbledняло, жертвата изглеждаше неестествено хладнокръвна, сякаш говореше не за своя кошмар, а за кошмара на друга жена. Вече не гледаше към Мур, а се взираше в някаква точка зад него, виждайки в далечината завързана за легло жена. А на стола до нея мъж, скрит в мрака, който описва спокойно ужасите, които възнамерява да извърши. „Това именно е подготвителният етап за Хирургът — помисли си Мур. — Това именно го възбужда. Миризмата на женския страх. Той се храни с нея. Седи до леглото на жертвата си и изпълва ума си с образи на смъртта. По кожата ѝ избива пот, пот, която излъчва киселата миризма на ужаса. Той копнее за този екзотичен парфюм. Вдишва го и той го възбужда.“

— Какво стана после? — попита Томас.

Не последва отговор.

— Нина?

— Включи лампата, като я обърна така, че да свети право в лицето ми, за да не го виждам. Виждах само ярката светлина. Той ми направи снимка.

— И после?

Тя го погледна.

— После излезе.

— Остави те сама в къщата?

— Не сама. Чувах го да се движи нагоре-надолу. И телевизора... цялата нощ чувах телевизора.

„Моделът се е променил“ — помисли си Мур и двамата с Фрост се спогледаха изумени.

Хирургът определено беше станал по-уверен. По-дързък. Вместо да извърши убийството за два-три часа, той го беше проточил. Беше оставил жертвата си завързана за леглото през цялата нощ и на следващия ден, за да размишлява върху предстоящото си изтезание.

Безчувствен към риска, целта му беше да изтръгне целия ѝ ужас. За да изпита максимално удоволствие.

Сърдечните удари на монитора отново се бяха ускорили. Макар гласът на Нина да звучеше равно и безжизнено, страхът се спотайваше под спокойната фасада.

— Какво стана тогава, Нина? — попита Томас.

— По някое време следобед трябва да съм заспала. Когато се събудих, отново беше тъмно. Бях страшно жадна. Не бях в състояние да мисля за нищо друго, освен колко ми се пие вода...

— Той излизал ли е по някое време? Оставял ли те е сама в къщата?

— Не знам. Не чувах нищо друго, освен телевизора. Когато той го изключи, аз разбрах. Разбрах, че се връща в стаята ми.

— Включи ли светлината, когато се върна?

— Да.

— Видя ли лицето му?

— Само очите. Носеше маска. Като тези, които носят лекарите.

— Но видя очите му.

— Да.

— Познаваше ли го? Беше ли го виждала преди?

Последва дълго мълчание. Мур усещаше учестените удари на собственото си сърце, докато стоеше в очакване на желаня отговор.

Тогава тя тихо промълви:

— Не.

Той се отпусна назад в стола си. Напрежението в стаята внезапно се бе сгромолясало. За тази жертва Хирургът беше непознат, човек без име, чиито причини да избере именно нея оставаха загадка.

Той каза, прикривайки разочарованието в гласа си:

— Опиши ни го, Нина.

Тя пое дълбоко въздух и затвори очи, сякаш опитвайки да извика спомена.

— Той имаше... имаше къса коса. Подстригана спретнато...

— Какъв цвят?

— Кафяв. От по-светлите нюанси на кафявото.

Също като косъма, който бяха открили в раната на Елена Ортис.

— Значи е бил кавказки тип? — попита полицаят.

— Да.

— Очи?

— Светли. Сини или сиви. Страхувах се да гледам право в тях.

— А формата на лицето? Закръглено, овално?

— Тясно. — Направи пауза. — Обикновено.

— Височина и тегло?

— Трудно е да...

— Ти как смяташ?

Младата жена въздъхна.

— Средни.

Средно. Обикновено. Чудовище, което изглеждаше като всеки друг човек.

Мур се обърна към Фрост.

— Да ѝ покажем снимките.

Фрост подаде първия албум със снимки, подредени по шест на страница. Мур постави албума на масичката с колелца до леглото и я приближи до пациентката.

През следващия половин час те наблюдаваха с постоянно смаляващата се надежда, докато тя разлистваше албумите, без да се спре на нито една от снимките. Никой не говореше, единствените звуци бяха тихото съскане на кислорода и обръщането на страниците. Това бяха снимките на известни извършители на сексуални престъпления. Докато Нина прелистваше страница след страница, на Мур му се струваше, че парадът от лица няма край, че той представяше тъмната страна на всеки мъж, импулса на влечугото, прикрито от човешка маска.

Чу почукване по стъклото на заграденото пространство около леглото. Вдигна очи и видя Джейн Ризоли, която му правеше знаци.

Излезе при нея.

— Идентифицира ли го вече? — попита тя.

— Не се надявай да го направи. Носел хирургическа маска.

Ризоли се намръщи.

— Защо пък маска?

— Възможно е да е част от ритуала му. Част от това, което го възбужда. Да играе на чичо доктор във фантазиите си. Казал ѝ, че ще отреже органа, който бил опозорен. Знаел е, че е жертва на изнасилване. И какво е изрязал? Насочил се е право към матката.

Джейн погледна към леглото от другата страна на стъклото. И додаде тихо:

— Аз се сещам за още една причина да носи маската.

— И тя е?

— Не е искал да види лицето му. Не е искал да го идентифицира.

— Но това би означавало...

— Твърдя го от самото начало. — Ризоли се обърна и го погледна. — През цялото време Хирургът е възнамерявал да остави Нина Пейтън жива.

„Колко малко виждаме всъщност от човешкото сърце“ — мислеше си Катрин, докато изучаваше рентгеновата снимка на гръдния кош на Нина Пейтън. Седнала в полумрака, тя се взираше в закрепената към светлата кутия снимка, в сенките, които образуваха костите и органите. В гръдния кош, в тремполина на диафрагмата, докато накрая се спря върху намиращото се отгоре сърце. Не седалището на душата, а просто мускулна помпа, чието предназначение не беше по-мистично, отколкото това на белите дробове или бъбреците. Но колкото и здраво да се опираше върху науката, Катрин не можеше да гледа сърцето на Нина Пейтън, без да се развълнува от неговия символизъм.

Това бе сърцето на един оцелял човек.

Чу гласове в съседната стая. Беше Питър — искаше снимките на някакъв пациент от отговарящата за документацията секретарка. Миг по-късно той влезе в помещението за разчитане на снимки и спря, като я видя, застанала пред светлата кутия.

— Още ли си тук? — попита той.

— Също като теб.

— Но тази нощ аз съм на повикване. Защо не се прибереш у вас?

Катрин се обърна отново към рентгеновата снимка на гръдния кош на Нина.

— Първо искам да се уверя, че тази пациентка се е стабилизирала.

Той се приближи и застана зад нея, толкова висок, толкова внушителен, че младата жена с мъка сдържа импулса си да отстъпи встрани. Питър се взря в снимката.

— Като се изключат ателектазите^[1] тук-там, няма кой знае каква причина за тревога. — Потърси името в ъгъла на снимката — Джейн Доу^[2]. — Това ли е жената от дванайсетото легло, около която се въртят всички онези ченгета?

— Да.

— Както виждам, си махнала тръбичката за дишане.

— Преди няколко часа — отвърна неохотно Катрин.

Нямаше желание да говори за Нина Пейтън, нямаше желание да разкрива доколко бе въвличена лично в случая. Но Питър продължаваше да задава въпроси.

— Наред ли е газовият анализ на кръвта?

— В нормалните граници.

— А иначе стабилна ли е?

— Да.

— Защо тогава не се прибереш? Аз ще се грижа за нея.

— Искам лично да държа под око тази пациентка.

Той постави длан върху рамото ѝ.

— Откога престана да имаш доверие в собствения си партньор?

Тя замръзна в мига, в който я докосна. Той го усети и отдръпна ръката си.

След кратко мълчание д-р Фалко се зае да намества своята снимка на светлата кутия, пъхайки я с резки движения на мястото ѝ. Беше донесъл поредица от снимки на коремната област и те заеха цяла редица. След като ги окачи всичките, той застана неподвижно, очите му бяха скрити от отраженията на рентгеновите снимки в очилата му.

— Аз не съм врагът, Катрин — произнесе тихо той, без да я погледне, като вместо това се фокусираше в светлата кутия. — Искан ми се да можех да те накарам да го повярваш. Все си мисля, че трябва да съм направил или казал нещо, което промени нещата между нас. — Най-сетне я погледна. — Преди разчитахме един на друг. Поне като партньори. По дяволите, та онзи ден практически се държахме за ръце в гръдния кош на онзи човек! А сега не ме оставяш дори да те замествам в грижите за една пациентка. Нима вече не ме познаваш достатъчно добре, за да ми се довериш?

— Няма друг хирург, на който да имам по-голямо доверие, отколкото на теб.

— Какво тогава става? Тази сутрин идвам на работа и разбирам, че някой е влизал в офиса ни. А ти не искаш да говориш с мен за това. Питам те за пациентката ти на дванайсето легло, но ти не желаеш да говориш и за нея.

— Полицаите ме помолиха да не го правя.

— Както изглежда тези дни животът ти се управлява от тях. Защо?

— Не съм свободна да обсъждам тази тема.

— Аз не съм ти просто партньор, Катрин. Мислех, че съм ти приятел. — Направи крачка към нея. Беше физически внушителен мъж и самото му приближаване стана причина внезапно да я обземе чувство за клаустрофобия. — Виждам, че си уплашена. Заклучваш се в офиса си. Изглеждаш така, сякаш не си спала от дни. Не мога просто да стоя отстрани и да наблюдавам.

Младата жена грабна рентгеновата снимка на Нина Пейтън от светлата кутия и я пхна в плика.

— Това няма нищо общо с теб.

— Напротив, има, след като е свързано с теб.

Отбранителната ѝ позиция моментално премина в гняв.

— Нека изясним веднага едно нещо, Питър. Да, двамата работим заедно и да, уважавам те като хирург. Харесвам те като партньор. Но всеки живее живота си отделно. И определено не споделяме тайните си.

— И защо да не го правим? — тихо попита той. — Какво се страхуваш да ми кажеш?

Тя го изгледа, изнервена от нежността в гласа му. В този миг повече от всичко ѝ се прииска да се освободи от товара си, да му разкаже всичко случило се в Савана до най-срамните подробности. Но знаеше какви ще бъдат последствията от подобна изповед. Беше наясно, че да бъдеш изнасилена, означава да бъдеш опетнена завинаги, да се превърнеш завинаги в жертва. Не можеше да понася съжалението. Не и от Питър, единственият човек, чието уважение значеше всичко за нея.

— Катрин?

Младият мъж протегна ръка напред.

Тя погледна през сълзи към протегнатата му ръка. И като удавница, предпочела черното море пред спасението, не я пое.

Вместо това се обърна и излезе от стаята.

---

[1] Ателектаза (мед.) — липса на въздух в част или в целия бял дроб, в резултат на което белодробният паренхим се свива. — Бел.ред.

↑

[2] Име, давано на жени и момиченца с неизвестна самоличност. — Бел.прев. ↑

Преместиха Джейн Доу.

Държах епруветка с кръвта ѝ в ръката си и съм разочарован, че е хладна на пипане. Стояла е прекалено дълго в лабораторията и телесната топлина, съдържала се преди в епруветката, бе преминала през стъклото и се бе разпръснала във въздуха. Студената кръв е нещо мъртво, без сила или душа и не ме вълнува, фокусирам се върху етикета, бяло правоъгълниче, закрепено за стъклената епруветка, с името на пациента, номера на стаята и болничния номер. Макар името да е „Джейн Доу“, аз знам на кого принадлежи в действителност тази кръв. Тя не е вече в Интензивното отделение на хирургията. Преместена е в стая № 538 — в Хирургическото отделение.

Върнах епруветката на лабораторната стойка, където стои с още двацетина други епруветки, затворени с гумени капачета в синьо, пурпурно, червено и зелено, като съответният цвят показва на каква процедура трябва да бъдат подложени. Пурпурното капаче е за преброяване на различните кръвни телца, синьото — за измерване времето на съсирване, червеното — за химическия състав и електролитите. В някои от епруветките с червено капаче кръвта вече е започнала да се съсирва, образувайки стълбчета тъмен желатин. Преглеждам купчината предписания за лабораторни изследвания и намирам написаното на името на Джейн Доу. Тази сутрин д-р Кордел поиска две изследвания — пълна кръвна картина и серумните електролити. Ровя по-дълбоко, сред бележките за изследванията от снощи, и намирам копието от друго предписание от д-р Кордел.

„Газ за артериална кръв, след интубиране. Два литра кислород за вкарване през ноздрите.“

Извадили са тръбичката от ларинкса на Нина Пейтън. Тя диша самостоятелно, вдишва въздуха без механична помощ, без тръбичка в гърлото.

Стоя неподвижно на работното си място, не мисля за Нина Пейтън, а за Катрин Кордел. Тя мисли, че е спечелила този рунд. Мисли, че е спасителят на Нина Пейтън. Време е да я науча къде ѝ е мястото. Време е да се научи на смирение.

Вдигам телефона и се обаждам в болничната кухня. Отговаря някаква жена, чува се тракане на подноси. Наближава часът за вечеря и тя няма време за губене в приказки.

— Обаждам се от Пет Запад — лъжа аз. — Мисля, че сме объркали хранителния план на двама пациенти. Можете ли да ми кажете каква е записаната диета за стая 538?

Последва пауза, докато тя пише по клавиатурата и се обажда в „Информация“.

— Прозрачни течности — отговаря тя. — Правилно ли е?

— Да, правилно. Благодаря.

И затварям телефона.

Тази сутрин във вестника писаха, че Нина Пейтън остава в кома и в критично състояние. Това не е вярно. Тя е будна.

Катрин Кордел ѝ е спасила живота, в което бях сигурен.

Една лаборантка идва насам и поставя върху плота таблата си с пълни с кръв епруветки. Усмивваме се вместо поздрав, както правим всеки ден, двама приятелски настроени колеги, които, поради липса на информация, предполагат най-доброто един за друг. Тя е млада, със стегнати гърди, които повдигат като пъпешки бялата ѝ престилка. Има също така хубави прави зъби. Взема нов набор лабораторни реквизити, махва ми и се отдалечава. Питам се дали кръвта ѝ има солен вкус.

Машините гъргорят и бръмчат, тананикайки неспирно приспивна песен.

Приближавам се до компютъра и извиквам списъка с пациенти за Пет Запад. Стаите в тази част са двацет и са подредени във формата на буквата „Н“, като стаята на сестрите се намира в напречната чертичка на буквата „Н“. Преглеждам списъка с пациентите, общо трийсет и трима, чета възрастта и диагнозите им. Спирам на дванайсетото име, в стая 521.

„Мистър Хърман Гвадовски, 69 години. Лекуващ лекар: д-р Катрин Кордел. Диагноза: спешна лапаротомия за множество коремни травми.“

Стая 521 се намира успоредно на стаята на Нина Пейтън. Стаята на Нина не се вижда от 521-ва.

Кликвам върху името на мистър Гвадовски и влизам в лабораторните му изследвания. Той е в болницата от две седмици и резултатите се точат екран след екран. Представям си ръцете му — вените му приличат на път от синини и дупчици от игли. От нивото на кръвната му захар разбирам, че е диабетик. Големият брой бели кръвни телца показва, че има някаква инфекция. Забелязвам също така, че са направени посежки от материя взета от раната на стъпалото му. Диабетът е увредил кръвообращението на крайниците и краката му започват да некротизират. Виждам, че са направени посежки и от секретите, взети от мястото, където е забита иглата на системата във вената.

Фокусирам се върху електролитите му. Нивото на калия му се покачва стабилно. От 4.5 преди две седмици, през 4.8 — миналата седмица и 5.1 — вчера. Той е стар и поразените му от диабета бъбреци полагат усилия да изхвърлят ежедневно образуваните токсини, които се събират в кръвта. Токсини като калий.

Не е нужно много, за да бъде преобърнат корабът му.

Не съм виждал нито веднъж мистър Хърман Гвадовски — поне не лице в лице. Приближавам се до редиците с пълните с кръв епруветки, подредени на плота, и гледам етикетите. Там са наредени пробите от Пет Изток и Запад, общо двайсет и четири епруветки. Намирам епруветка с червено капаче от стая 521. Кръвта на мистър Гвадовски.

Вземам епруветката и я изучавам, докато я въртя бавно под светлината. Не се е съсирила и течността вътре изглежда тъмна, сякаш иглата, пробела вената на мистър Гвадовски, вместо това се бе натъкнала на кладенец със застояла вода. Махам капачето и подушвам съдържанието на епруветката. Усецам мириса на пикочната киселина на старостта, сладникавата миризма на инфекцията. Помириствам тяло, което вече е започнало да се разлага, макар главният мозък да продължава да отрича, че обвинката около него умира.

Така се запознавам с мистър Гвадовски.

Приятелството ни няма да трае дълго.

Анджела Робинс беше съвестна сестра и се раздразни, че дозата антибиотици за десет часа на Хърман Гвадовски все още не беше пристигнала. Приблужи се до секретарката на Пет Запад и каза:

— Все още очаквам лекарствата за венозно приложение за Гвадовски. Дозата му „Зосин“ трябва да се сложи незабавно.

— О! Току-що се сетих. — Секретарката стана и се приближи до една кутия на другия плот. — Преди малко го донесоха от Четири Запад.

— Четири Запад ли?

— Изпратили лекарството погрешно на долния етаж. — Секретарката провери етикета. — Гвадовски, 521-А.

— Точно така — отговори Анджела и взе малкия пакет.

По обратния път към стаята прочете етикета, потвърждаващ името на пациента, лекуващия лекар и дозата „Зосин“, добавена към торбичката с физиологичен разтвор. Всичко изглеждаше както трябва. Преди осемнайсет години, когато беше започнала работа като „новоизлюпена“ сестра, можеше просто да влезе в стаята с лекарствените продукти на отделението, да вземе торбичка с течност за венозно приложение и да я добави към необходимото лекарство. Няколко грешки, допуснати от забързани сестри, няколко получили голяма известност съдебни дела, бяха променили това положение. Сега дори най-обикновената торбичка с физиологичен разтвор за венозна употреба с добавен калий трябваше да мине през болничната аптека. Това означаваше още едно административно звено, още едно колелце във вече и без това прекалено тежката машина на здравеопазването, която Анджела никак не обичаше. Именно поради това торбичката беше пристигнала с един час закъснение.

Включи новата торбичка към системата и я окачи на стойката. Мистър Гвадовски така и не помръдна. Беше в кома вече две седмици и от него започваше да се носи миризма на смърт. Анджела бе работила като сестра достатъчно дълго, за да се научи да разпознава тази напомняща кисела пот миризма, предвещаваща края. Щом я усетеше, казваше шепнешком на другите сестри: „Този тук няма да го бъде“. Точно това си помисли и сега, докато преглеждаше жизнените показатели на пациента. *Този тук няма да го бъде.* Въпреки това

вършеше работата си толкова грижливо, колкото и за всеки друг пациент.

Беше време за обтриването с гъба. Донесе леген с топла вода до леглото, натопи кесия за баня и започна да обтрива лицето на мистър Гвадовски. Той лежеше с отворена уста, със сух и набразден език. Ако само можеше да го пуснат да си върви. Ако само можеха да го освободят от този ад. Но синът никога нямаше да позволи това и в резултат на това старецът живееше, ако това изобщо можеше да се нарече „живот“, сърцето му продължаваше да бие в разлагащата се обвивка на тялото.

Свали болничната нощница и провери мястото, където иглата бе вкарана във вената. Раната ѝ се стори леко зачервена, което я разтревожи. По ръцете му вече не бяха останали места, където да намерят здрава вена. Това бе единственото място, откъдето можеха да получат достъп до кръвообращението му, и Анджела се стараше да поддържа раничката чиста и непрекъснато да сменя превръзката. След обтриването щеше да я смени отново.

Обтри надолу торса, прокарайки кесията за баня по ребрата. Виждаше се, че този човек никога не е бил мускулист, но това, което бе останало сега, бе нещо подобно на пергамент, опънато по костите.

Чу стъпки и не остана доволна, като видя, че в стаята влиза синът на мистър Гвадовски. С един поглед я накара да заеме отбранителна позиция — ето какъв тип човек беше — вечно посочваше грешките и недостатъците на другите. Както правеше често и със сестра си. Веднъж Анджела ги чу да спорят и едва се въздържа да не се намеси в защита на сестрата. Все пак не беше тук мястото да казва на този син какво мисли за агресивното му поведение. Но и не беше нужно да се държи прекалено приятелски с него. Затова просто кимна и продължи обтриването.

— Как е той? — попита Иван Гвадовски.

— Без промяна.

Тонът ѝ беше хладен и делови. Искаше ѝ се той да си тръгне, да сложи край на малката церемония, която трябваше да имитира загриженост, и да я остави да си върши работата. Беше достатъчно възприемчива, за да разбере, че любовта не е сред главните причини за присъствието на този син тук. Беше поел нещата в свои ръце, защото

беше свикнал да го прави и не искаше да остави контрола на никой друг. Дори на Смъртта.

— Лекарката идва ли да го види?

— Д-р Кордел идва всяка сутрин.

— Какво казва във връзка с факта, че той е още в кома?

Анджела пусна кесията в легена и се изправи, за да го погледне.

— Не съм сигурна какво има за казване в този случай, мистър Гвадовски.

— Колко време ще бъде в това състояние?

— Докато вие го държите в него.

— Какво означава това?

— Би било по-мило да го пуснете да си върви, не смятате ли?

Иван Гвадовски я изгледа продължително.

— Да, това ще улесни живота на всички, нали така? И ще освободи още едно болнично легло.

— Не е тази причината да го кажа.

— Знам как се плаща днес на болниците. Ако пациентът остане прекалено дълго, разходите са за тяхна сметка.

— Казвам само кое би било най-доброто за баща ви.

— Най-доброто е тази болница да си върши работата.

Преди да е казала нещо, за което после ще съжалява, Анджела се обърна и грабна кесията за баня от легена. Изстиска я с треперещи ръце. „Не спори с него. Просто си върши работата. Той е от хората, които ще отнесат случая до върха.“

Постави мократа кърпа върху корема на пациента. Едва тогава си даде сметка, че старецът не диша.

Веднага сложи ръка на врата му, опипвайки за пулса.

— Какво има? — попита синът. — Добре ли е?

Тя не отговори. Мина покрай него и изтича в коридора.

— Син код! — извика тя. — Обявете Син код, стая 521!

Катрин изскочи от стаята на Нина Пейтън и заобиколи ъгъла, водещ към следващия коридор. В стая 521 вече се бе струпал персонал, а стоящите пред вратата студенти по медицина гледаха с широко отворени очи, извили врат, за да видят какво става.

Катрин си проправи път навътре и се провикна над царящия хаос:

— Какво се е случило?

Анджела, сестрата на мистър Гвадовски, отговори:

— Току-що престана да диша! Няма пулс.

Катрин стигна до леглото и видя, че друга сестра вече беше поставила маска върху лицето на пациента и вкарваше кислород в дробовете му. Един стажант бе поставил длани върху гръдния му кош и с всеки тласък върху гръдната му кост изтласкваше кръв от сърцето и я принуждаваше да тече по артериите и вените, хранейки органите и главния мозък.

— Свързан е с електрокардиографа! — извика някой.

Катрин погледна към монитора. Графиката говореше за вентрикуларна фибрилация. Камерите на сърцето вече не се свиваха. Вместо това мускулите трепереха и сърцето се беше превърнало в отпусната торба.

— Дефибрилаторът зареден ли е? — попита тя.

— Сто джаула.

— Давай!

Сестрата постави наконечниците на дефибрилатора върху гърдите на пациента и извика:

— Дръпнете се всички!

Дефибрилаторът се разрези, изпращайки електрически заряд към сърцето. Торсът на мъжа подскочи от матрака като котка върху гореща решетка.

— Един милиграм епинефрин венозно, после отново електрошок със сто джаула — каза Катрин.

Епинефринът потече по системата.

— Назад!

Още един шок от дефибрилатора, ново подскачане на торса.

На монитора линията на електрокардиограмата се насочи право нагоре, после пропадна треперейки надолу. Последните потрепвания на едно спиращо сърце.

Катрин погледна към пациента си и помисли: „Как да съживя тази съсухрена купчина кости?“.

— Искаш ли... да продължавам? — попита задъхано стажантът, който продължаваше да помпа.

По бузата му се търкулна капчица пот.

„Изобщо не искам да използвам този код в дадения случай“ — помисли си д-р Кордел и вече беше готова да го приключи, когато Анджела пошепна в ухото ѝ:

— Синът е тук. И наблюдава.

Погледът на Катрин се насочи към застаналия на прага Иван Гвадовски. Сега вече нямаше избор. Ако не положеха максимални усилия, колкото и да беше безсмислено, синът щеше да превърне живота им в ад.

Линията на монитора наподобяваше повърхността на бушуващо море.

— Да го направим отново — каза младата жена. — Двеста джаула този път. Изпратете малко кръв за изследване на електролитите!

Чу отварянето на чекмеджето на количката с необходимите консумативи за изпълнението на дадения код. Появиха се епруветки и спринцовка за вземане на кръв.

— Не мога да намеря вена!

— Използвай абоката.

— Назад!

Всички отстъпиха назад за разреждането на дефибрилатора.

Катрин наблюдаваше монитора с надеждата ударът от причинената от електрическия шок парализа да накара сърцето да възобнови работата си. Вместо това линията се превърна в едва забележима вълничка.

Още една доза епинефрин бе вкарана в торбичката на системата.

Стажантът, почервенял и запотен, поднови масажа на гръдния кош. Нова двойка ръце се зае с торбичката за вкарване на въздух в белите дробове, но това беше като да опитваш да вдъхнеш живот в изсъхнала шушулка. Катрин вече чуваше промяната в гласовете наоколо, напрежението в тона им беше изчезнало, думите звучаха безстрастно и автоматично. Сега това се беше превърнало в упражнение, тъй като поражението беше неизбежно. Тя огледа стаята, дванайсетината човека, струпани около леглото, и видя, че решението беше очевидно за всички тях. Чакаха само нейната дума.

И тя я даде.

— Край на кода — обяви младата жена. — Единайсет и трийсет.

Всички отстъпиха назад и се загледаха в обекта на своето поражение, Хърман Гвадовски, който изстиваше, омотан в жички и тръбички. Една сестра изключи монитора за следене на сърдечната дейност и осцилографът потъмня.

— Какво ще кажете за пейсмейкър?

Катрин, която тъкмо разписваше листа за изпълнението на кода, се обърна и видя, че синът на пациента бе влязъл в стаята.

— Не е останало нищо за спасяване — каза тя. — Съжалявам. Не успяхме да накараме сърцето му да забие отново.

— Пейсмейкърите не се ли използват за тази цел?

— Направихме всичко, което бе по силите ни...

— Единственото, което направихте, бяха електрическите шокове.

„Единственото ли?“ Тя огледа стаята, доказателството за техните усилия, използваните спринцовки и шишенца от лекарства, разкъсаните и използвани пакети. Медицинските следи, оставащи след всяка битка. Присъстващите само наблюдаваха в очакване на реакцията ѝ.

Катрин остави листите, на които пишеше, в съзнанието ѝ вече се оформяха гневни слова. Но така и не успя да ги изрече. Вместо това се завъртя към вратата.

Някъде в отделението пишеше жена.

След миг д-р Кордел излетя от стаята, последвана от сестрите. Зави тичешком покрай ъгъла и видя една санитарка, която стоеше в коридора, хълцаше и сочеше към стаята на Нина. Столът пред стаята беше празен.

„Тук трябваше да седи полицай. Къде е той?“

Катрин бутна вратата и замръзна.

Кръвта бе първото, което видя — тя се стичаше на ярки ивици по стената. После погледна към пациентката си, просната по лице на пода. Нина беше паднала на половината разстояние между вратата и леглото, сякаш беше успяла да направи няколко олюляващи се стъпки, преди да се строполи. Тръбичката на системата се беше отделила от ръката ѝ и от отворения ѝ край на пода капеше физиологичен разтвор, образувайки бистра локва до значително по-голямата локва кръв.

Той е бил тук. Хирургът е бил тук.

Макар инстинктът ѝ да крещеше да се махне оттук, да избяга, тя си наложи да направи крачка напред, да падне на колене до Нина.

Панталоните на работната ѝ униформа се напоиха моментално с кръв, която беше все още топла. Катрин завъртя тялото на гръб.

Един поглед към бледото лице, към втренчените очи беше достатъчен, за да разбере, че е мъртва. „Само преди минути чух сърцето ти да бие.“

Замаяна, тя вдигна бавно поглед и видя, че е наобиколена от ужасени лица.

— Полицаят — изрече тя. — Къде е полицаят?

— Не знаем...

Изправи се на изведнъж изгубилите стабилността си крака и другите ѝ направиха път да мине. Без да осъзнава, че оставя кървави следи, тя излезе от стаята, местейки диво поглед напред-назад из коридора.

— О, боже! — изхълца някаква сестра.

В далечния край на коридора по пода лъкатушеше тъмна линия. Кръв.

13

Ризоли се взираше в лентата, ограничаваща достъпа до мястото на престъплението — болничната стая на Нина Пейтън. Артериалната кръв бе изсъхнала, образувайки призрачни шарки от разбъркани серпантини. Продължи нататък по коридора до склада с медикаментите, където беше открито тялото на ченгето. Тази врата също беше запечатана с полицейска лента. Вътре се виждаше цяла гора от стойки за системи, полици с подлоги и легени, кутии с ръкавици, всички щедро напръскани с кръв. Един от техните хора беше умрял в тази стая и за всяко ченге от бостънската полиция сега преследването на Хирургът се беше превърнало в дълбоко, болезнено личен въпрос.

Тя се обърна към стоящия наблизо патрул.

— Къде е детектив Мур?

— По-нататък, в отдел „Администрация“. Гледат записите на болничната охрана.

Джейн огледа коридора, но не забеляза осигурителни камери. Следователно нямаше откъде да имат видеозапис на този коридор.

Слезе на долния етаж и се запъти към конферентната зала, където Мур и две сестри преглеждаха записите, направени от охранителната система. Никой не погледна към влизащата, всички се бяха фокусирали върху телевизионния монитор.

Камерата беше насочена към асансьорите на петия етаж в западното крило или „Пет Запад“, както го наричаха. На записа вратата на асансьора се отвори. Мур даде на пауза.

— Ето — каза той. — Това е първата група, слязла от асансьора след пускането на кода в действие. Хората са общо единайсет и всички излизат почти тичешком.

— Това се очаква при обявяване на Синия код — обясни старшата сестра. — Той се съобщава чрез системата от високоговорители на болницата. Очаква се да реагират всички, които са в състояние да го направят в момента.

— Огледайте добре лицата — рече Томас. — Познавате ли всички? Има ли някой, който не би трябвало да бъде тук?

— Не мога да видя всички лица. Излизат от асансьора като една група.

— А ти какво ще кажеш, Шарън? — обърна се Мур към втората сестра.

Шарън се приведе към монитора.

— Тези трите тук са сестри. А двамата млади мъже до тях са студенти по медицина. Разпознавам и третия мъж тук... — Посочи към горния край на екрана. — Санитар. Другите са ми познати, но не им знам имената.

— Добре — рече Томас. В гласа му прозвуча умора. — Да продължим да гледаме нататък. После ще видим записа и на камерата на стълбището.

Ризоли се приближи, докато застана непосредствено зад старшата сестра.

Образите на екрана тръгнаха заднишком и вратата на асансьора се затвори. Мур натисна „плей“ и вратата се отвори отново. Излязоха единайсет души, движейки се като едно цяло, забързани да се включат в изпълнението на кода. Ризоли видя напрежение по лицата им и на мига почувства кризисното положение, въпреки липсата на звук. Групата изчезна вляво на екрана. Вратата на асансьора се затвори. Малко по-късно се отвори, за да изсипе нова порция от болничния персонал. Джейн преброи тринайсет пасажери. До този момент, по-малко от три минути, на етажa бяха дошли двайсет и четирима души... и то само с асансьора. Колко още бяха пристигнали по стълбите? Ризоли наблюдаваше с нарастващо изумление. Изборът на момента беше безупречен. Пускането в действие на Синия код имаше ефект на настъпване на паника. При положение, че десетки представители от персонала се събираха на Пет Запад, всеки, който носеше бяла престилка, можеше да се промъкне незабелязано. Извършителят несъмнено щеше да стои в задната част на асансьора, скрит зад останалите. Щеше да се погрижи между него и камерата винаги да стои някой друг. Имаха работа с човек, който знаеше съвсем точно как функционира една болница.

Джейн видя как втората група пасажери изчезнаха от екрана. Две от лицата останаха скрити през цялото време.

Сега Мур смени лентите и гледката се промени. Гледаха към вратата на стълбището. За момент нищо не се случи. После вратата се отвори и през нея прелетя мъж в бяла престилка.

— Познавам го. Това е Марк Нобл, един от стажантите — каза Шарън.

Ризоли извади бележника си и записа името. Вратата се отвори отново и се появиха две жени, и двете в бели униформи.

— Това е Вероника Там — обади се старшата сестра, като посочи по-ниската от новодошлите. — Тя работи на Пет Запад. Беше в почивка, когато обявиха кода.

— А другата жена?

— Не знам. Лицето ѝ не се вижда много добре.

Джейн написа:

„10:48 часа, стълбищна камера:
Вероника Там, сестра, Пет Запад.
Неизвестна жена, черна коса, лабораторна
престилка.“

Общо седем човека влязоха през вратата от стълбището. Сестрите разпознаха петима от тях. До този момент Ризоли бе преброила трийсет и един човека, дошли с асансьора или по стълбите. Когато към тях се прибавеха хората, които вече работеха на етажa, се получаваха най-малко четирийсет човека с достъп до Пет Запад.

— Сега да видим какво става, когато хората тръгват по време на кода и след това — каза Мур. — Този път не бързат. Може би ще успеете да разпознаете малко повече лица и имена.

Превъртя бързо напред. В дъното на екрана времето напредна с осем минути. Кодът продължаваше да тече, но ненужният персонал започваше вече да се оттегля от отделението. Камерата улавяше само гърбовете им, докато вървяха към вратата за стълбището. Първо двама студенти по медицина, последвани миг по-късно от трети, неидентифициран мъж, който си тръгна сам. Известно време не се появи никой и Мур даде бърз напред. После към стълбището се насочи групичка от четирима мъже. Часът беше 11:14. По това време кодът

беше официално прекратен и Хърман Гвадовски беше обявен за мъртъв.

Томас смени лентите. Сега отново наблюдаваха асансьора.

Докато прегледат записите за втори път, Джейн вече беше нахвърлила три страници с бележки, опитвайки да внесе някакъв ред сред пристигналите по време на кода. Тринайсет мъже и седемнайсет жени бяха реагирали на зова, съпътстващ спешната ситуация. Сега тя преброи колко си бяха тръгнали след прекратяването на кода.

Цифрите не си съответстваха.

Най-накрая Мур натисна стопа и екранът потъмня. Бяха наблюдавали видеозаписа в продължение на повече от час и двете сестри изглеждаха разтърсени.

Гласът на Ризоли, който наруши мълчанието, като че ли стресна и двете.

— На Пет Запад има ли служители-мъже, работещи през вашата смяна? — попита тя.

Старшата сестра се фокусира върху нея. Изглеждаше изненадана, че още едно ченге се беше промъкнало в стаята, без да го е усетила.

— Имаме медицинска сестра-мъж, който идва в три. Но в дневната смяна нямаме мъже.

— И никакви мъже не са работили на Пет Запад, когато кодът е бил активиран?

— Възможно е на етажа да е имало мъже-стажанти. Но не и сестри от мъжки пол.

— Кои стажанти? Спомняте ли си?

— Те влизат и излизат непрекъснато, правят обиколки. Не държа сметка за визитациите им. И без това си имаме предостатъчно работа. — Сестрата погледна към Мур. — Наистина се налага да се върнем по местата си.

Той кимна.

— Можете да го направите. Благодаря Ви.

Джейн изчака двете жени да излязат от стаята. После се обърна към своя колега:

— Хирургът вече е бил в отделението. Преди обявяването на кода. Нали?

Томас се изправи и се приближи към видеото. Езикът на тялото му излъчваше гняв, който стана явен от начина, по който измъкна касетата от апарата и пъкна втората касета.

— Тринайсет мъже пристигнаха на Пет Запад. А си тръгнаха четиринайсет. Един повече. Той трябва да е бил там през цялото време.

Мур натисна „плей“. Записът, направен на вратата към стълбището, се появи отново на екрана.

— По дяволите, Мур. Кроу отговаряше за уреждането на охраната. И сега загубихме единствената си свидетелка.

Той продължаваше да мълчи и да се взира в екрана, където вече станалите им познати фигури се появяваха от вратата за стълбището и изчезваха през нея.

— Този извършител минава през стени — додаде младата жена. — Разтваря се във въздуха. На етаж работят девет сестри и нито една от тях не е разбрала, че той е там. Той е бил с тях *през цялото време*.

— Това е една от възможностите.

— А как тогава се е добрал до ченгето? Защо едно ченге изобщо би се съгласило да изостави вратата на пациентката? Да влезе в склада с медицински запаси?

— Трябва да е бил някой, който му е познат. Или някой, който не е представлявал заплаха.

И във възбудата, съпровождаща активирането на Синия код, когато всички правят и невъзможното, за да спасят нечий живот, би било естествено някой от болничните служители да се обърне към единствения човек в коридора — в този случай — ченгето. Напълно естествено да го помоли да му помогне да изнесе нещо от склада.

Мур натисна „пауза“.

— Ето — промълви той. — Мисля, че това е нашият човек.

Ризоли се загледа в екрана. Беше самотният мъж, който бе минал през вратата за стълбището в самото начало на активиране на кода. Виждаха само гърба му. Беше с бяла престилка и хирургическа шапка. Под нея се виждаше тясна ивица ниско подстригана кестенява коса. Беше слаб, раменете му не бяха впечатляващи, фигурата му беше приведена напред като ходеща питанка.

— Това е единственото място, където го виждаме — додаде Мур. — Не можах да го различа на лентата, заснела асансьора. И не го виждам да влиза през вратата за стълбището. Но си тръгва оттук.

Виждаш ли как отваря вратата с хълбок, без да я докосва с ръка? Обзалагам се, че никъде не е оставил отпечатьци. Прекалено е предпазлив. И виждаш ли как се е привел напред, сякаш знае, че камерата го снима. Знае, че го търсим.

— Научихме ли нещо за самоличността му?

— Никоя от сестрите не може да го назове с име.

— По дяволите, той е бил на техния етаж.

— Както и много други хора. Всички са били фокусирани върху спасяването на Хърман Гвадовски. Всички, с изключение на *него*.

Ризоли се приближи до екрана, вперила поглед върху самотната фигура, очертаваща се на фона на белия коридор. Макар да не виждаше лицето му, се чувстваше вцепенена, сякаш гледаше право в очите на злото. „Ти ли си Хирургът?“

— Никой не си спомня да го е видял — продължи Томас. — Никой не си спомня да се е возил с него в асансьора. Но въпреки това той е тук. Призрак, който се появява и изчезва, когато пожелае.

— Напуснал е осем минути след стартирането на кода — промълви Джейн, след като погледна изписания на екрана час. — Непосредствено преди него минаха двама студенти по медицина.

— Да, говорих с тях. Имали лекция от единайсет. Затова напуснали още в началото на кода. Не забелязали, че нашият човек ги е последвал по стълбите.

— Значи нямаме никакви свидетели.

— Само камерата.

Младата жена все така не отделяше очи от часа. Осем минути от стартирането на кода. Осем минути бяха много време. Опита да влезе в ролята на хореограф в ума си. Приближаване до ченгето — десет секунди. Уговарянето му да те последва няколко метра по-нататък в коридора, до склада — трийсет секунди. Излизане от склада, затваряне на вратата, влизане в стаята на Нина Пейтън — петнайсет секунди. Разправяне с втората жертва, излизане — трийсет секунди. Това правеше две минути. Оставаха цели шест минути. За какво беше използвал допълнителното време? За да се почисти? Пролятата кръв беше много, нищо чудно да го беше опръскала.

Беше разполагал с достатъчно време, за да си свърши работата. Санитарката беше открила тялото на Нина едва десет минути след като мъжът от видеозаписа беше излязъл през вратата към стълбището.

Дотогава можеше вече да се намира на една миля от болницата, в колата си.

„Толкова съвършен избор на момента. Този извършител се движи с точността на швейцарски часовник.“

Внезапно Ризоли изправи гърба си, осъзнаването на този факт ѝ бе подействало като преминаването на електрически ток през тялото.

— Той е знаел. Боже мой, Мур, *знаел е*, че предстои Син код. — Погледна го и по спокойната му реакция разбра, че той вече сам бе стигнал до това заключение. — Мистър Гвадовски имал ли е посетители?

— Синът. Но сестрата е била в стаята през цялото време. Била е там и когато е бил активиран кодът.

— Какво се е случило непосредствено преди това?

— Сменила торбичката на системата. Изпратихме я за анализ.

Ризоли погледна назад към видеоекрана, където образът на мъжа в бяла престилка беше замръзнал в движение.

— Това не е логично. Защо би поел такъв риск?

— Това е било работа по разчистването, избавяне от свидетелката.

— Но на какво е била свидетелка в действителност Нина Пейтън? Видяла е някакво маскирано лице. Знаел е, че тя не би могла да го идентифицира. Знаел е, че тя не представлява почти никаква заплаха. Въпреки това си създаде всички тези главоболия, за да я убие. Изложи се на опасността да бъде хванат. Какво печели от това?

— Удовлетворение. Най-сетне довърши убийството на своята жертва.

— Можеше обаче да го довърши в нейната къща. Мур, той *остави* Нина Пейтън жива през онази нощ. Което означава, че е планирал нещата да се развият по този начин.

— В болницата?

— Да.

— С каква цел?

— Не знам. Струва ми се интересно обаче, че е избрал именно Хърман Гвадовски от всички пациенти в отделението за осъществяването на своето забавление. Пациент на Катрин Кордел.

Пейджърът на Мур изписука. Докато той се обаждаше, Джейн насочи отново вниманието си към монитора. Натисна „плей“ и

проследи с поглед приближаването на мъжа в бяла престилка към вратата. Той изкриви на една страна хълбок, за да бутне дръжката на вратата, и излезе на стълбището. Не позволи нито една част от лицето му да бъде заснета от камерата. Ризоли върна лентата, прегледа отново записа. Този път, когато хълбокът му се завъртя леко, тя я видя — издатината под бялата му престилка. Беше от дясната му страна, на нивото на кръста. Какво ли криеше там? Дрехи за смяна? Инструментът за убийството?

Чу Мур да казва по телефона:

— Не го пипайте! Оставете го там, където е. Тръгвам веднага.

Когато той затвори телефона, Ризоли го попита:

— Кой беше?

— Катрин — отвърна той. — Нашето момче току-що ѝ е изпратило ново послание.

— Пристигна по вътрешната поща — обясни Катрин. — Още щом видях плика, разбрах, че е от него.

Ризоли видя как Мур извади чифт ръкавици. „Излишна предпазна мярка — помисли си тя. — Хирургът никога никъде не е оставял отпечатъци.“ Това беше голям кафяв плик. Отгоре със синьо мастило беше отпечатано: „За Катрин Кордел. Поздрави за рождения ден от А. К.“

„Андрю Капра“ — помисли си Джейн.

— Не си ли го отворила? — попита Томас.

— Не. Веднага го оставих на бюрото си. И ти се обадох.

— Добро момиче.

Ризоли си помисли, че отговорът му прозвуча снизходително, но Катрин явно не го прие така и му се усмихна напрегнато. Нещо премина между Мур и Кордел. Поглед, топлина, която Джейн регистрира с болезнена ревност. „Нещата между тези двамата са стигнали по-далеч, отколкото предполагах.“

— На пипане изглежда празен — каза Томас.

Разви ластика, с който беше омотан. Джейн постави върху бюрото празен бял лист, на който да падне съдържанието на плика. Колегата ѝ вдигна капака на плика и го обърна с отвора надолу.

Паднаха копринени, червено-кафяви кичури, и образуваха лъскава купчинка върху празния лист.

По гръбнака на Ризоли пробяга ледена тръпка.

— Прилича на човешка коса.

— О, боже. О, боже...

Джейн се обърна и видя как Катрин отстъпва в ужас назад. Джейн се загледа в косата на лекарката, после свали поглед обратно към изпадалите от плика кичури. „Нейни са. От косата на Кордел.“

— Катрин — обади се тихо, успокояващо Мур. — Може изобщо да не е твоя.

Тя го погледна, обзета от паника.

— Ами ако е? Как е успял да...

— Държиш ли четка за коса в шкафчето за личните си вещи в болницата? В офиса си?

— Мур — намеси се Ризоли. — Виж тези кичури. Не са измъкнати от четка. Краищата откъм корените са отрязани. — Тя се обърна към Катрин. — Кой ви е подстригвал последен, д-р Кордел?

Лекарката се приближи бавно до бюрото и се загледа в отрязаните кичури така, сякаш виждаше пепелянка.

— Знам кога го е направил — промълви тя. — Спомням си.

— Кога?

— През онази нощ... — Погледна към Ризоли с изумено изражение. — В Савана.

Джейн затвори телефона и погледна към Мур.

— Детектив Сингър го потвърди. Бил е отрязан кичур от косата й.

— Защо го нямаше в доклада на Сингър?

— Кордел го забелязала, едва през втория ден от хоспитализацията си, когато се погледнала в огледалото. Тъй като Капра бил мъртъв и на местопрестъплението не била открита коса, Сингър предположил, че косата е отрязана от болничния персонал. Може би при оказването на спешна помощ. Лицето на Кордел било доста насинено, нали си спомняш? Напълно е възможно да се е наложило персоналят на „Бърза помощ“ да отреже част от косата, за да почисти скалпа.

— Сингър успял ли е да намери потвърждение, че някой от персонала го е направил?

Ризоли хвърли химикалката си на бюрото и въздъхна:

— Не. Изобщо не е и опитвал да го направи.

— И просто е оставил този факт така? Не го е споменал в доклада, защото не виждал никакъв смисъл?

— Е, наистина няма смисъл! Защо отрязаните кичури не са намерени на мястото на престъплението, заедно с тялото на Капра?

— Катрин не си спомня кой знае какво от тази нощ. Рохипнолът е изтрил значителна част от спомените ѝ. Капра може да е излязъл от къщата. И да се е върнал по-късно.

— Добре. Ето най-големият от всички въпроси. Капра е мъртъв. Как тогава този сувенир се е озовал у Хирургът?

На това Мур нямаше отговор. Двама убийци, единият мъртъв, другият — жив. Какво свързваше тези две чудовища? Връзката помежду им беше нещо повече от психическа енергия, тя беше придобила вече физически измерения. Нещо, което бяха в състояние да видят и докоснат.

Томас сведе поглед към двете торбички с доказателствен материал. Едната имаше етикет: „Отрязани коси с неизвестен произход“. Във втората имаше мостра от косата на Катрин за сравнение. Той лично беше отрязал медените кичури и ги беше поставил в найлоновото пликче. Такава коса наистина би могла да бъде изкустителен сувенир. Косата е нещо толкова лично. Жената я носи, спи с нея. Тя има свой аромат, цвят и консистенция. Самата същина на жената. Нищо чудно, че Катрин се ужаси толкова, като разбра, че мъж, когото не познава, притежава една толкова интимна част от нея. И че е можел да я гали, да я мирише, да се запознава като любовник с миризмата ѝ.

Сега вече Хирургът познаваше добре миризмата ѝ.

Беше почти полунощ, но осветлението ѝ не беше изгасено. През дръпнатите завеси видя как силуетът ѝ се плъзна нататък и разбра, че не спи.

Мур се приближи до паркираната полицейска кола и се наведе, за да поговори с двамата патрулиращи полицаи вътре.

— Нещо за докладване?

— Не се е показвала от сградата, откакто се прибра. Крачи напред-назад почти през цялото време. По всичко личи, че ѝ предстои безсънна нощ.

— Влизам да поговоря с нея — съобщи Томас и се обърна, за да прекоси улицата.

— Цялата нощ ли ще останеш?

Мур спря. Обърна се вдървено, за да погледне ченгето.

— Моля?

— Цяла нощ ли ще останеш? Защото в такъв случай ще предадем информацията на следващия екип. Просто за да знаят, че горе е един от нашите хора.

Мур преглътна гнева си. Въпросът на патрулиращия бе разумен, защо тогава се беше разгневил така бързо?

„Защото знам как изглежда в очите на другите влизането ми в дома ѝ посред нощ. Знам какво минава несъмнено през главите им. Същото, което минава и през моята глава.“

В мига, в който влезе в апартамента, прочете въпроса в очите ѝ и отговори с мрачно кимване.

— Страхувам се, че лабораторията го потвърди. Изпратил е кичур от твоята коса.

Те прие новината зашеметена, без да промълви.

В кухнята изсвири чайник. Катрин се обърна и излезе от дневната.

Докато заключваше вратата, погледът му попадна върху лъскавите нови резета. Колко несъстоятелна изглеждаше дори закалената стомана срещу опонент, който като че ли минаваше през стени. Томас я последва в кухнята, където тя изключи пищящия чайник. После младата жена взе кутийка с пакетчета чай и изхълца, тъй като изтърва кутийката и те се пръснаха по плота. Нещо толкова незначително придобиваше измеренията на смазващ удар. Внезапно тя се отпусна на кухненския плот, стиснала длани така, че кокалчетата им побеляха. Опитваше да не се разплаче, да не се разпадне пред очите му и беше на път да изгуби битката. Мур я видя как пое дълбоко въздух. Видя как повдигна рамене, напрегнала цялото си тяло в опитите да сподави напирещите ридания.

Томас не можеше да понася повече тази гледка. Приблужи се до нея, придърпа я в обятията си. Притискаше я към гърдите си, докато тя се тресеше в прегръдката му. Цял ден мисълта за тази прегръдка не му беше излизала от главата, бе копнял за нея. Не беше искал да стане така — Катрин да бъде тласната в обятията му от страха. Искаше да бъде нещо повече от безопасно пристанище, от мъж, на когото можеше да разчита, към когото можеше да се обърне при нужда.

Но сега тя се нуждаеше точно от това. Затова той я притисна към сърцето си, служейки като щит срещу ужасите на нощта.

— Защо това се случва отново? — прошепна младата жена.

— Не знам, Катрин.

— Това е Капра...

— Не. Той е мъртъв. — Обхвана мокрото ѝ лице в дланите си, накара я да го погледне в очите. — Андрю Капра е мъртъв.

Тя застина в ръцете му, без да откъсва погледа си от лицето му.

— Защо тогава Хирургът избра *мен*?

— Ако някой знае отговора, това си ти.

— *Не* го знам.

— На съзнателно ниво може би не. Но ти сама ми каза, че не си спомняш всичко случило се в Савана. Не си спомняш да си стреляла втори път. Не помниш кой ти е отрязал косата, нито кога. Какво още не помниш?

Катрин поклати глава. После премигна, стресната от звука на пейджъра му.

Защо не ме оставят на мира? Приблужи се до телефона на стената в кухнята, за да отговори на повикването по пейджъра.

Гласът на Ризоли го посрещна като че ли обвинително, както му се стори.

— Ти си в дома ѝ.

— Правилно си отгатнала.

— Не, номерът се изписа на дисплея на телефона. Полунощ е. Мислил ли си какво правиш?

— Защо ме повика по пейджъра? — попита раздражено Мур.

— Тя слуша ли?

Той видя как Катрин излезе от кухнята. Без нея стаята внезапно му се стори празна. Лишена от всякакъв интерес за него.

— Не — отвърна той.

— Мислих за отрязаната коса. Знаеш ли, има още едно обяснение как я е получила.

— И то е?

— Изпратила си я е сама.

— Не мога да повярвам, че чувам подобно нещо.

— А аз не мога да повярвам, че подобна възможност изобщо не ти е минала през ума.

— И какъв би бил мотивът?

— Същият, който кара хората да излязат на улицата и да се признаят виновни за убийства, които никога не са извършвали. Виж какво внимание получи така! Твоето внимание. Полунощ е, а ти си там, суетиш се около нея. Не казвам, че Хирургът *не* я преследва. Но този отрязан кичур коса ме накара да направя стъпка назад и да се огледам. Време е да обърнем внимание какво още може би се случва. Как се е сдобил с тази коса Хирургът? Капра ли му я е дал преди две години? Как е могъл да го направи, след като е лежал мъртъв на пода на спалнята ѝ? Видя несъответствията между нейните показания и доклада от аутопсията на Капра. И двамата знаем, че тя не е казала цялата истина.

— Тези показания са били измъкнати от нея чрез ласкавите увещания на детектив Сингър.

— Мислиш, че той ѝ е казал своята версия за историята?

— Помисли под какъв натиск се е намирал Сингър. Четири убийства. Всички са крещели за арест. И той имал едно чудесно решение — извършителят е мъртъв, застрелян от жената, която си е набелязал за жертва. Катрин решила случая вместо него, дори да е трябвало да сложи думите в устата ѝ. — Мур направи пауза. — Трябва да разберем какво всъщност се е случило през онази нощ в Савана.

— Тя е единствената, която е била там. И твърди, че не си спомня почти нищо.

Мур вдигна поглед, тъй като Катрин се върна в стаята.

— Засега.

— Сигурен ли сте, че д-р Кордел иска да направя това? — попита Алекс Полочек.

— Тя е тук и ви чака — отговори Мур.

— Не го ли прави под ваше давление? Защото хипнозата няма да се получи, ако човекът вътрешно се съпротивлява. Нужно ни е пълното ѝ сътрудничество, иначе само ще си изгубим времето.

„Загуба на времето“, точно така бе нарекла този сеанс Ризоли. Мнението ѝ се споделяше от повечето детективи в отдела. Според тях хипнозата беше за безделници, запазена територия за хората от шоубизнеса и магьосниците в салоните на богатите дами. Някога Мур беше съгласен с тях.

Случаят Меган Флорънс го бе накарал да промени мнението си.

На 31 октомври 1998 година десетгодишната Меган се прибирала от училище, когато една кола спряла край нея. Повече не я видели жива.

Единственият свидетел на отвличането беше едно дванайсетгодишно момче, което стояло наблизо. Колата се виждала добре и то бе видяло цвета и формата ѝ, но не можеше да си спомни регистрационния ѝ номер. Седмици по-късно, тъй като разследването на случая бе стигнало до задънена улица, родителите на Меган настояха да наемат хипнотерапевт, за да поговори с момчето. Тъй като бяха изчерпани всички други възможности, полицията се съгласи, макар и неохотно.

Мур бе присъствал на сеанса. Бе наблюдавал как Алекс Полочек внимателно потопа момчето в хипнотично състояние и чу изумено как момчето изрецитира тихо регистрационния номер на колата.

Тялото на Меган Флорънс бе открито два дни по-късно, погребано в двора на похитителя.

Мур се надяваше Полочек да успее да повтори магията, която бе извършил с момчето, и сега, с Катрин Кордел.

Двамата мъже стояха пред стаята за разпити и наблюдаваха през едноръчното огледало седящите от другата страна на прозореца Катрин и Ризоли. Лекарката изглеждаше неспокойна. Постоянно мърдаше на мястото си и поглеждаше към прозореца, сякаш усещаше, че я наблюдават. На масичката пред нея стоеше чаша с недокоснат чай.

— Става въпрос за извличането на болезнен спомен — поясни Мур. — Тя може и да иска да сътрудничи, но преживяването няма да бъде приятно за нея. По време на нападението е била все още под въздействието на рохипнола.

— Дрогиран спомен за нещо, което се е случило преди две години? Освен това, както казвате, не е чист.

— Възможно е един детектив от Савана да е посял някое и друго внушение с въпросите си.

— Знаете, че не мога да правя чудеса. И никой от фактите, които ще извлечем при този сеанс, не може да се използва като доказателство. Това ще направи невалидни бъдещите показания, които дава в съда.

— Знам.

— И въпреки това все още искате да направим хипнозата?

— Да.

Мур отвори вратата и двамата мъже влязоха в стаята.

— Катрин — каза Томас, — това е човекът, за когото ти говорих — Алекс Полочек. Той е специалистът по хипнозите на бостънската полиция.

Докато се ръкуваше с хипнотизатора, д-р Кордел нервно се засмя.

— Съжалявам — каза тя. — Вероятно не съм знаела точно какво мога да очаквам.

— Мислехте, че ще бъда с черно наметало и вълшебна пръчица — заяви Полочек.

— Може да звучи смешно, но е вярно.

— А вместо това пред вас стои закръглен плешив човечец.

Лекарката се засмя отново, видимо по-отпусната.

— Никога ли не са ви хипнотизирали? — попита той.

— Не. Честно казано не мисля, че мога да бъда хипнотизирана.

— И защо мислите така?

— Защото не вярвам в това.

— Но се съгласихте да ми позволите да опитам.

— Детектив Мур сметна, че трябва да го направя.

Полочек седна на един стол с лице към нея.

— Д-р Кордел, не е нужно да вярвате в хипнозата, за да извлечем полза от този сеанс. Но трябва да *искате* да се получи. Трябва да ми вярвате. И трябва да сте готова да се отпуснете. Да ми позволите да ви отведа към едно променено състояние на съзнанието. То е доста близко до онова, през което преминавате непосредствено преди да заспите нощем. Но няма да заспите. Обещавам, че ще осъзнавате всичко, което става около вас. Но ще бъдете толкова отпусната, че ще успеете да стигнете до тези части от вашата памет, до които обикновено нямате достъп. Това е като да отключите шкаф с документация, който се намира тук, във вашия мозък, и най-после да можете да отворите чекмеджетата и да измъкнете папките.

— Ето, точно в това не вярвам. Че хипнозата може да ме накара да си спомня.

— Не да ви накара да си спомните. А да ви позволи.

— Добре, да ми *позволи* да си спомня. Струва ми се невероятно това, да ми помогне да извадя наяве спомен, до който не мога да достигна сама.

Полочек кимна.

— Да, имате право да бъдете скептично настроена. Звучи невероятно, нали? Но ето пример как може да бъде блокирана паметта. Нарича се закон на преобърнатото следствие. Колкото по-усилено се стараете да си спомните нещо, толкова по-малко вероятно става да го направите. Сигурен съм, че сте го изпитвали. Всички сме го изпитвали. Например, виждате на екрана известна актриса, чието име *знаете*. Но не можете да се сетите. Това ви влудява. В продължение на един час се ровите из мозъка си за името ѝ. Започвате да се питате дали не сте се разболели от Алцхаймер. Кажете, случвало ли ви се е това?

— Непрекъснато.

Катрин вече се усмихваше. Очевидно Полочек ѝ бе допаднал и се чувстваше комфортно в неговата компания. Това беше добро начало.

— В крайна сметка си спомняте името на актрисата, нали?

— Да.

— И кога обикновено става това?

— Когато престана да опитвам толкова усилено. Когато се отпусна и започна да мисля за нещо друго. Или като си легна и се готвя да заспя.

— Точно така. Става, когато се отпуснете, когато умът ви престане да впива отчаяно нокти в онова чекмедже с папките. И тогава чекмеджето се отваря като по магия и папката се подава от него. Сега идеята за хипнозата струва ли ви се по-правдоподобна?

Катрин кимна.

— Е, точно това и ще направим. Ще ви помогна да се отпуснете. Ще ви позволя да се доберете до вашия шкаф с папки.

— Не съм сигурна, че мога да се отпусна достатъчно.

— Заради стаята ли? Или стола?

— Столът е супер. Просто... — Младата жена погледна смутено към видеокамерата. — Заради публиката.

— Детективите Мур и Ризоли ще излязат от стаята. Колкото до камерата, това е само един предмет. Машина. Мислете за нея по този начин.

— Предполагам...

— Други притеснения ли имате?

Последва пауза. Накрая Катрин произнесе тихо:

— Страхувам се.

— От мен.

— Не. От спомена. От изваждането му наяве.

— Никога не бих ви накарал да направите това. Детектив Мур ми обясни, че преживяването е било травмиращо и няма да ви караме да го преживявате отново. Ще подходим другояче. Така че страхът да не блокира спомените.

— А как ще разбера дали спомените са истински? А не нещо, което съм измислила?

Полочек направи пауза.

— Съществуват опасения, че спомените ви може да не са вече чисти. Минало е много време. Ще трябва просто да работим с онова, което е там. Трябва да ви кажа, че аз самият не знам почти нищо за вашия случай. Гледам да не научавам прекалено много, иначе има опасност да повлияе на спомените ви. Казаха ми само, че събитието е станало преди две години и сте била упоена с рохипнол. За всичко останало съм на тъмно. Така че, каквито и спомени да излязат, те са си

ваши. Аз съм тук единствено, за да ви помогна да отворите шкафа с папките.

Катрин въздъхна.

— Мисля, че съм готова.

Полочек погледна към двамата детективи. Мур кимна, после заедно с Ризоли излязоха от стаята.

От другата страна на прозореца наблюдаваха как Полочек извади химикалка и листи и ги сложи на масата до себе си. Зададе още няколко въпроса. Как се отпускала по принцип. Дали смятала за особено умиротворяващо някое специално място или някакъв специален спомен.

— През лятото, като дете — отвърна тя — ходех при дядо и баба в Ню Хампшир. Те имаха малка дървена къщичка край едно езеро.

— Опишете ми я. В подробности.

— Беше много тиха. Малка. С голяма веранда към водата. Наоколо имаше храсти с диви малини. Обичах да бера плодовете им. А край пътеката, водеща надолу към кея, баба садеше хемерокалис^[1].

— Значи си спомняте малините. Цветята.

— Да. И водата. Обичам водата. Редовно си правех слънчеви бани на кея.

— Хубаво е да го знам. — Той записа нещо на листа, после отново остави химикалката. — Така. Сега да започнем с трикратно дълбоко поемане на въздух. Всеки път издишвайте въздуха бавно. Точно така. Сега затворете очи и се концентрирайте върху гласа ми.

Мур наблюдаваше как клепачите на Катрин бавно се затварят.

— Включи на запис — обърна се той към Ризоли.

Джейн натисна бутона за запис на видеото и лентата започна да се върти.

В съседната стая Полочек водеше Катрин към пълно отпускане, инструктирайки я да насочи вниманието си първо към пръстите на краката, при което напрежението започна да отшумява. Краката ѝ започваха да омекват, докато усещането за отпускане бавно се разпростираше нагоре по прасците ѝ.

— Наистина ли вярваш на тази глупост? — попита Ризоли.

— Виждам съм как действа.

— Е, може и да действа. Защото започна да ми се приспива.

Мур погледна колежката си, която стоеше със скръстени ръце, издала упорито в знак на скептицизъм долната си устна.

— Само гледай — рече той.

— Кога ще започне да левитира^[2]?

Полочек насочваше фокуса на релаксацията към все по-високо разположени мускули от тялото на Катрин, премествайки го към бедрата, към гърба, към раменете. Сега ръцете ѝ висяха от двете ѝ страни. Лицето ѝ беше изпънато, без следа от притеснение. Ритъмът на дишането ѝ се бе забавил и задълбочил.

— Сега ще визуализираме място, което обичате — каза Полочек. — Къщичката на дядо ви и баба ви край езерото. Искам да се видите как стоите на онази голяма веранда. Гледате към водата. Денят е топъл и въздухът е спокоен и неподвижен. Чува се само цвърченето на птичките, нищо друго. Тук е спокойно и тихо. Слънчевата светлина блести по водата...

По лицето ѝ се изписа такова спокойствие, чак на Мур му беше трудно да повярва, че това е същата жена. Видя топлота и розовите надежди на едно малко момиче. „Виждам детето, което е била — помисли си той. — Преди загубата на невинността, преди всички разочарования на зрелостта.“ Преди Андрю Капра да остави своя белег.

— Водата е толкова подканваща, толкова красива — продължаваше Полочек. — Слизате по стъпалата на верандата и тръгвате по пътеката към езерото.

Катрин седеше неподвижно, с напълно релаксиращо лице и отпуснати в скута ръце.

— Земята е мека под краката ви. Слънцето свети във водата и топли гърба ви. Птиците чуруликат в клоните на дърветата. Абсолютно спокойна сте. С всяка следваща стъпка ви обзема все по-голямо умиротворение. Чувствате как спокойствието ви се задълбочава. От двете страни на пътеката има цветя — хемерокалис. От тях се носи приятно ухание и вие го вдишвате, докато минавате покрай тях. Това е специално, вълшебно ухание, което ви действа приспивно. Докато вървите, усещате как краката ви натежават. Уханието на цветята е като наркотик, който ви отпуска още повече. А слънчевата топлина разтопява останалото напрежение в мускулите ви.

Сега се приближавате до брега на езерото. И виждате малка лодка в края на кея. Тръгвате към нея. Водата е спокойна като огледало, като стъкло. Лодчицата върху водата е толкова неподвижна, толкова стабилна. Това е вълшебна лодка. Може сама да ви отведе на много места, където пожелаете. От вас се иска само да влезете в нея. Затова сега вдигнете дясното стъпало, за да влезете в лодката.

Мур погледна натам и видя, че дясното стъпало на Катрин действително се повдигна на десетина сантиметра от пода.

— Точно така. Стъпватے вътре с десния крак. Лодката е стабилна. В нея сте на сигурно място, в безопасност. Чувствате се изключително уверена и комфортно. Сега стъпватے вътре и с левия крак.

Лявото стъпало на Катрин се отдели от пода и бавно се повдигна нагоре.

— Божичко, не вярвам на това, което виждам — каза Ризоли.

— Ти само гледай.

— Но откъде да знам дали наистина е хипнотизирана? Че не се преструва?

— Няма откъде.

Полочек се приведе към Катрин, но без да я докосва, използвайки само гласа си, за да я води през трансa й.

— Отвързвате въжето на лодката от кея. И сега лодката е свободна и се движи по водата. Вие контролирате положението. От вас се иска само да помислите за някое място и лодката ще ви отведе там като по магия.

Полочек погледна към еднопосочното огледало и кимна.

— Сега ще я върне назад — поясни Мур.

— Добре, Катрин. — Полочек записа върху листа часа на завършване на индукцията. — Сега ще откараш лодката към друго място. Друго време. Ти все така контролираш положението. Виждаш как над водата се надига мъгла, топла и нежна мъгла, която ти е приятно да усещаш по лицето си. Лодката се плъзга сред нея. Протягаш ръка и докосваш водата. Като коприна е. Толкова топла, толкова спокойна и гладка. Сега мъглата започва да се вдига и точно отпред виждаш някаква сграда на брега. Сграда с една-единствена врата.

Томас усети как се накланя по-близо до прозореца. Ръцете му бяха напрегнати, пулсът му — ускорен.

— Лодката те отвежда до брега и ти слизаш на него. Тръгваш по пътеката към къщата и отваряш вратата. Вътре има само една стая. С хубав дебел килим. И фотьойл. Сядаш на стола и той се оказва най-удобният фотьойл, в който някога си се озовавала. Чувстваш се прекрасно. И контролираш положението.

Катрин въздъхна дълбоко, сякаш току-що се беше наместила върху дебели възглавници.

— Сега вдигаш поглед към стената пред теб и виждаш киноекран. Това е вълшебен киноекран, защото може да възпроизвежда сцени от всеки момент от живота ти. Може да те отведе толкова назад в миналото, колкото пожелаеш. Ти контролираш положението. Можеш да въртиш лентата на събитията назад и напред. Можеш да я спреш на определен момент във времето. Всичко зависи единствено от теб. Нека опитаме сега. Нека се върнем към някой щастлив момент, когато си била в къщичката край езерото на дядо си и баба си. Береш малини. Виждаш ли го на екрана?

Чакаха дълго отговора на Катрин. Когато най-сетне проговори, гласът ѝ беше толкова тих, че Мур я чуваше с усилие.

— Да. Виждам го.

— Какво правиш? На екрана? — попита Полочек.

— Държа хартиен плик. Събирам малини и ги слагам в плика.

— А ядеш ли от тях, докато ги береш?

На лицето ѝ се появи усмивка, нежна и замечтана.

— О, да. Те са сладки. И затоплени от слънцето.

Мур се намръщи. Това беше неочаквано. Тя усещаше вкуса и докосването, което означаваше, че преживява отново мига. Тя не го гледаше просто на екрана. Тя беше на сцената. Видя как Полочек погледна загрижено към прозореца. Беше избрал киноекрана, за да я разграничи от травмата на онова, което беше преживяла. Тя обаче не се беше отделила. И сега Полочек се колебаеше какво да прави по-нататък.

— Катрин — каза той, — искам да се концентрираш върху възглавницата, върху която седиш. Ти си във фотьойла, в тази стая, и гледаш киноекрана. Забележи колко мека е възглавницата. Колко удобен е фотьойлът. Чувстваш ли?

Пауза.

— Да.

— Добре. Добре, сега ще останеш седнала в този фотьойл. Няма да ставаш от него. А ние ще използваме вълшебния екран, за да наблюдаваме друга сцена от живота ти. Но ти през цялото време ще седиш в този фотьойл. През цялото време ще усещаш меката възглавница зад гърба си. А онова, което ще видиш на екрана, е просто филм. Ясно ли е?

— Да.

— Така. — Полочек си пое дълбоко въздух. — Връщаме се към нощта на петнайсети юни в Савана. Нощта, през която Андрю Капра почука на вратата ти. Кажи ми какво се случва на екрана.

Мур наблюдаваше, затаил дъх.

— Той стои на входната ми врата — започна Катрин. — Казва, че трябва да говори с мен.

— За какво?

— За грешките, които е допуснал в болницата.

Онова, което разказа нататък, не се различаваше от показанията, които бе дала пред детектив Сингър в Савана. Неохотно беше поканила Капра в дома си. Беше гореща нощ и той казва, че е жаден, затова тя му предлага бира. Отваря една бира и за себе си. Той е възбуден, тревожи се за бъдещето си. Да, допуснал е грешки. Но не ги ли допуска всеки лекар? Прекъсването на програмата му за специализация означава талантът му да бъде пропилян на вятъра. Познавал един студент по медицина в „Еймъри“, блестящ млад човек, който направил само една грешка и тя сложила край на кариерата му. Не беше редно Катрин да има властта да изгради или разруши нечия кариера. На хората трябвало да се дава втори шанс.

Макар да опитваше да му покаже логиката на ставащото, тя видя, че гневът му нараства, че ръцете му започват да треперят. Най-накрая тя отива в банята, за да му даде време да се успокои.

— Какво се случва в този филм, когато се върна от банята? — попита Полочек. — Какво виждаш?

— Андрю е по-спокоен. Не е толкова ядосан. Казва, че разбира позицията ми. Усмивва ми се, когато довършвам бирата си.

— Усмивва ли се?

— Странно. Много странна усмивка. Като онази, с която ми се усмихна в болницата...

Мур чуваше как дишането ѝ се учестява. Дори като безстрастен наблюдател на сцена във въображаем филм, младата жена не можеше да остане безучастна към приближаващия ужас.

— Какво става после?

— Заспивам.

— Виждаш ли това на киноекрана?

— Да.

— А после?

— Не виждам нищо. Екранът е черен.

„Рохипнолът. Тя няма спомени от тази част.“

— Добре — обади се Полочек. — Дай бързо напред, за да прескочиш черната част. Отиди на следващата част на филма. Към следващата картина, която виждаш на екрана.

Дишането на Катрин ставаше все по-възбудено.

— Какво виждаш?

— Аз... лежа на леглото си. В моята стая. Не мога да помръдна ръцете и краката си.

— Защо?

— Завързана съм за леглото. Дрехите ми ги няма и той лежи върху мен. Той е в мен. Движи се в мен...

— Андрю Капра ли?

— Да. Да...

Ритъмът на дишането ѝ се променяше всеки миг, в гърлото ѝ бе заседнал звукът на страха.

Мур бе свил несъзнателно юмруци, неговото дишане също се бе учестило. Бореше се с непреодолимото желание да почука на прозореца и да сложи край на процедурата. Непоносимо му беше да слуша всичко това. Не трябваше да я насилват да преживее отново изнасилването си.

Но Полочек вече си бе дал сметка за опасността и бързо я отклони от мъчителния спомен за това изпитание.

— Ти си все така във фотьойла си — напомни той. — В безопасност в тази стая с киноекран. Това е само филм, Катрин. Това се случва с друг. Ти си в безопасност. На сигурно място. Уверена.

Дишането ѝ се успокои, ритъмът му се стабилизира. Както и дишането на Мур.

— Така. Нека гледаме филма. Обърни внимание на това, което правиш ти. Не Андрю. Каж ми какво става после.

— Екранът потъмня отново. Не виждам нищо.

„Все още не се е освободила от влиянието на рохипнола.“

— Дай бърз напред, отмени черната част. До следващата картина, която виждаш. Каква е тя?

— Светлина. Виждам светлина...

Полочек направи пауза.

— Искам да смалиш образа, Катрин. Искам да се отдръпнеш назад, да видиш по-голяма част от стаята. Какво има на екрана?

— Неща. Поставени върху нощното шкафче.

— Какви неща?

— Инструменти. Скалпел. Виждам скалпел.

— Къде е Андрю?

— Не знам.

— Не е ли в стаята?

— Излязъл е. Чувам течаща вода.

— Какво става след това?

Тя дишаше ускорено, гласът ѝ звучеше развълнувано.

— Опъвам въжетата. Опитвам да се освободя. Не мога да помръдна краката си. Но дясната ми ръка... въжето около китката ми е хлабаво. Дърпам. Продължавам да дърпам. Китката ми се разкървавява.

— Андрю още ли не се е върнал в стаята?

— Не. Чувам смеха му. Чувам гласа му. Но е някъде другаде в къщата.

— Какво става с въжето?

— Измъквам се от него. Кръвта го е направила хлъзгаво и успявам да измъкна ръката си...

— Какво правиш тогава?

— Посягам към скалпела. Срязвам въжето около другата си китка. Всичко отнема толкова много време. Гади ми се. Ръцете ми не действат както трябва. Толкова са бавни, а стаята става ту тъмна, ту светла, ту отново притъмнява. Все така чувам гласа му — говори. Присягам се, срязвам въжето и освобождавам левия си глезен. Сега чувам стъпките му. Опитвам да се измъкна от леглото, но десният ми

глезен е все още завързан. Премятам се встрани от леглото и падам на пода. По лице.

— И тогава?

— Андрю е там, на вратата. Изглежда изненадан. Посягам под леглото. И напипвам пистолета.

— Под леглото ти има пистолет?

— Да. Пистолетът на баща ми. Но ръката ми е толкова непохватна, че едва успявам да го хвана. И всичко започва отново да притъмнява.

— Къде е Андрю?

— Приближава се към мен...

— И какво става, Катрин?

— Държа пистолета. И прозвучава звук. Силен звук.

— Пистолетът е стрелял?

— Да.

— Ти ли стреля с пистолета?

— Да.

— Какво прави Андрю?

— Пада. С ръце на корема. През пръстите му потича кръв.

— И какво става после?

Дълга пауза.

— Катрин? Какво виждаш на кино екрана?

— Тъмнина. Екранът стана черен.

— А когато на екрана се появява следващата сцена?

— Хора. Толкова много хора в стаята.

— Какви хора?

— Полицаи...

Мур едва не изохка от разочарование. Това беше жизненоважната празнина в спомените ѝ. Рохипнолът, съчетан с последствията от удрянето на главата, беше станал причина младата жена да загуби отново съзнание. Катрин не помнеше да е стреляла втори път. Все още не знаеха как така Андрю Капра бе свършил с куршум в главата.

Полочек гледаше към прозореца, в очите му се четеше въпрос. Бяха ли удовлетворени?

За изненада на Томас, Ризоли внезапно отвори вратата и даде знак на Полочек да дойде в съседната стая. Той остави Катрин сама и затвори вратата след себе си.

— Накарай я да се върне към момента, преди да го застреля. Докато все още лежи в леглото — каза Джейн. — Искам да я накараш да се фокусира върху онова, което чува от съседната стая. Течащата вода. Смехът на Капра. Искам да знам за всеки звук, който чува.

— Някаква специална причина?

— Просто го направи.

Полочек кимна и се върна в другото помещение. Катрин не помръдна. Седеше абсолютно неподвижно, сякаш отсъствието на хипнотизатора я беше оставило в състояние на изчакване.

— Катрин — произнесе меко той, — искам да върнеш назад филма. Връщаме се назад, преди изстрела. Преди да си освободиш ръцете и да се търкулнеш на пода. В този момент от филма, когато все още лежиш в леглото, а Андрю не е в стаята. Каза, че си чула течаща вода.

— Да.

— Каж ми какво друго чуваш.

— Вода. Чувам я в тръбите. Съскането. И чувам как гъргори надолу по канала.

— Той е пуснал водата в мивката?

— Да.

— Каза, че си чула също така смях.

— Андрю се смее.

— И говори?

Пауза.

— Да.

— Какво казва?

— Не знам. Прекалено е далеч.

— Сигурна ли си, че е Андрю? Не може ли да е телевизорът?

— Не, той е. Андрю.

— Добре. Пусни филма на бавен ход. Секунда по секунда. Каж ми какво чуваш.

— Вода, все така течаща вода. Андрю казва: „Леко“. Думата „леко“.

— Това ли е всичко?

— Казва: „Виж едно, направи едно, научи едно“.

— Виж едно, направи едно, научи едно? Това ли казва?

— Да.

— А следващите думи, които чуваш?

— Мой ред е, Капра.

Полочек направи пауза.

— Можеш ли да го повториш?

— Мой ред е, Капра.

— Андрю ли казва това?

— Не. Не Андрю.

Мур замръзна, загледан в неподвижната жена във фотьойла.

Полочек хвърли остър поглед към прозореца, на лицето му бе изписано изумление. После се обърна отново към Катрин.

— Кой казва тези думи? — попита той. — Кой казва: „Мой ред е, Капра“?

— Не знам. Не познавам гласа му.

Мур и Ризоли се спогледаха.

В онази нощ в къщата е имало още някой.

---

[1] Цвете, произхождащо от Япония, чиито цветове са във формата на звезда, но издържат само един ден. В превод от старогръцки името на цветето означава красота за един ден. — Бел.ред. ↑

[2] Левитация — явление, благодарение на което човек или тежък предмет се издигат от земята и остават да висят във въздуха. — Бел.ред. ↑

Той е с нея сега.

Ножът се движеше непохватно по дъската за рязане и парченца от накълцания лук падаха на пода. В съседната стая баща ѝ и двамата ѝ братя бяха пуснали телевизора и звукът му гърмеше. Телевизорът в тази къща винаги гърмеше, което означаваше, че хората трябваше да го надвикват, за да се чуват. Който не крещеше в дома на Франк Ризоли, нямаше да бъде чул. Джейн събра накълцания лук в една купа и се зае с чесъна. Очите ѝ пареха, умът ѝ бе все още зает със смущаващата картина, която представляваха Мур и Катрин Кордел.

След сеанса с д-р Полочек Мур бе отвел Кордел в дома ѝ. Ризоли ги проследи с поглед, докато вървяха към асансьора, бе видял как ръката му обгърна раменете на Кордел, жест, който я поразил, защото беше нещо повече от покровителствен. Правеше ѝ впечатление начинът, по който Томас гледаше Кордел, изражението, което се появяваше на лицето му, искрицата в очите му. Той не беше вече ченге, пазещо една гражданка, беше мъж, който се влюбваше.

Джейн вземаше скилидките чесън една по една, смачкваше ги с тъпото на ножа и ги обелваше. Ножът удряше силно по дъската за рязане и майка ѝ, която стоеше пред печката, я погледна, но не каза нищо.

„Той е с нея сега. В дома ѝ. Може би в леглото ѝ.“

Изливаше част от безсилието си върху скилидките, като ги удряше безмилостно. Нямаше представа защо мисълта за Мур и Кордел я смущаваше толкова. Може би защото светците на света бяха толкова малко, толкова малко хора се придържаха стриктно към правилата и тя си бе мислила, че Томас е един от тях. Той я беше изпълнил с надежда, че не цялото човечество е покварено, а сега я бе разочаровал.

Или може би защото виждаше в ставащото заплаха за разследването. Лично засегнатият човек не можеше да мисли или да действа логично.

Или може би защото ѝ завиждаш. Завиждаш на жената, която може да завърти главата на един мъж само с един поглед. Мъжете толкова си падаха по жени в беда.

В съседната стая баща ѝ и братята ѝ се провикнаха радостно на нещо, ставащо по телевизията. Ризоли копнееше да се върне в спокойното си апартаментче и започна да измисля извинения, за да си тръгне по-рано. Трябваше да остане поне до края на вечерята. Както майка ѝ не преставаше да ѝ напомня, Франк Младши не си идваше често вкъщи и не можеше Джейни да не иска да прекара малко време с брат си. Предстоеше ѝ да изтърпи една вечер, пълна с разкази на Франк за военните лагери. Колко плачевни били тази година новобранците, как младежта на Америка ставала все по-мекушава и се налагало да рита все повече задници, само и само да накара тези женчовци да пробягат разстоянието с препятствия. Майка ѝ и баща ѝ попиваха всяка негова дума. Това, което я вбесяваше, беше, че семейството не питаше почти нищо, свързано с *нейната* работа. До този момент от кариерата си мъжкарят Франки само си бе играл на война. Тя водеше битки всеки ден, срещу реални хора, реални убийци.

Франки влезе с полюшваща се походка в кухнята и извади една бира от хладилника.

— И къде е вечерята? — попита той, докато отваряше кутията.

Държеше се така, сякаш сестра му беше прислужницата.

— Още един час — отговори майка им.

— Божичко, мамо. Вече е седем и половина. Умирам от глад.

— Не псувай, Франки.

— Знаеш ли — намеси се Джейн, — ще вечеряме много по-рано, ако момчетата помогнат малко.

— Аз мога да почакам — заяви Франки и се обърна, за да се върне в стаята с телевизора. На вратата спря. — О, за малко да забравя. Имаш съобщение.

— Какво?

— Мобилният ти телефон звънна. Някакъв мъж на име Фрости.

— Бари Фрост ли имаш предвид?

— Да, това е името. Искане да му се обадиш.

— Кога беше това?

— Ти беше отвън, местеше колите.

— По дяволите, Франки! Това беше преди един час!

— Джейни — обади се майка им.

Ризоли развърза престилката си и я захвърли върху кухненския плот.

— Това е моята работа, мамо! Защо, по дяволите, никой не уважава този факт?

Грабна кухненския телефон и набра номера на мобилния телефон на Бари Фрост.

Той вдигна при първото позвъняване.

— Аз съм — каза Джейн. — Току-що ми предадоха да ти се обадя.

— Ще пропуснеш момента.

— Какво?

— Открихме аналог на ДНК от Нина Пейтън.

— Спермата ли имаш предвид? ДНК в системата CODIS?

— Отговаря на ДНК на криминално проявения Карл Пачеко. Арестуван през 1997 година, обвинен за сексуално насилие, но оправдан. Твърди, че било по взаимно съгласие. Съдебните заседатели му повярвали.

— Той ли е изнасилил Нина Пейтън?

— И разполагаме с ДНК, за да го докажем.

Ризоли размаха триумфиращо юмрук във въздуха.

— Какъв е адресът?

— „Кълъмбъс авеню“ №4578. Почти целият екип е тук.

— Тръгвам.

Вече тичаше през вратата, когато майка ѝ извика:

— Джейни! Ами вечерята?

— Трябва да вървя, мамо.

— Но това е последната нощ на Франки!

— Арестуваме заподозрян.

— Не могат ли да го направят без теб?

Ризоли спря, с ръка върху дръжката на вратата, гневът ѝ беше достигнал опасна близост с точката на избухване. И видя със смущаваща яснота, че каквото и да постигнеше и колкото и успешна кариера да имаше, нейната реалност винаги щеше да си остане същата — Джейни, тривиалната сестра. *Момичето*.

Без да каже нито дума, излезе навън и затръшна вратата.

„Кълъмбъс авеню“ беше в северния край на Роксбъри, петно в центъра на терена, в който вършеше убийствата си Хирургът. На юг беше Джамейка плейн, домът на Нина Пейтън. На югоизток се намираше жилището на Елена Ортис. На североизток беше Бак Бей и домовете на Даяна Стърлинг и Катрин Кордел. Оглеждайки шпалира от дървета по улиците, Ризоли виждаше редици от тухлени къщи, квартал, населен от студенти и персонал на намиращия се наблизо Североизточен университет. Много учащи се.

Чудесни условия за лов.

Светлината на светофара отпред стана жълта. С препускащ във вените адреналин младата жена натисна до дупка педала на газта и полетя през кръстовището. Честта да извърши този арест трябваше да се падне на нея. В продължение на седмици тя беше живяла, дишала, дори сънувала Хирургът. Той се беше промъкнал във всеки миг на живота ѝ — не само докато беше будна, а и като спеше. Никой не бе работил толкова усилено, за да го хване и сега тя бързаше, за да получи заслужената награда.

Една пресечка преди адреса на Карл Пачеко тя наби спирачки зад полицейска кола. На улицата видимо набързо бяха паркирани още четири превозни средства.

„Много късно“ — помисли си тя, като тичаше към сградата. Вече бяха влезли.

Щом влезе във входа, чу екот от тежки стъпки и мъжки викове. Тръгна по посока на звука, качи се на втория етаж и влезе в апартамента на Карл Пачеко.

Посрещна я пълен хаос. Подът беше посипан с трески от вратата. Столовете бяха преобърнати, една лампа беше разбита, сякаш из стаята бяха профучали диви биволи, оставящи след себе си разруха. Самият въздух беше отровен с тестостерон, ченгетата се бяха развилнели, защото бяха по следите на престъпник, който само преди няколко дни бе убил един от техните.

На пода по корем лежеше някакъв мъж. Чернокож... следователно не беше Хирургът. Кроу бе притиснал брутално тила на чернокожия мъж с обувката си.

— Зададох ти въпрос, свиня такава — изрева Кроу. — Къде е Пачеко?

Мъжът изскимтя и допусна грешката да опита да вдигне глава. Кроу стовари с всички сила крака си надолу и брадичката на задържания се удари в пода. Той се задави и започна да се мята.

— Остави го да се изправи! — извика Ризоли.

— Не иска да стои мирно!

— Пусни го и може би ще говори с теб!

Джейн блъсна Кроу настрани. Задържаният се завъртя по гръб, дишайки тежко като риба на сухо.

— Къде е Пачеко? — изрева Кроу.

— Не... не знам...

— Ти си в неговия апартамент!

— Напусна. Напусна...

— Кога?

Мъжът се закашля дълбоко, силно, сякаш белите му дробове щяха да се пръснат. Другите ченгета се бяха събрали около тях и гледаха с неприкрита омраза проснатия на земята човек. Приятел на убиец на ченгета.

Отвратена, Ризоли тръгна към спалнята. Вратата на стенния гардероб беше отворена, а дрехите със закачалките бяха разхвърляни по пода. Претърсването на апартамента бе брутално и из основи, нямаше неотворена врата, всяко възможно скривалище бе огледано. Младата жена сложи ръкавици и започна да рови из чекмеджетата на гардеробите, из джобовете, да търси бележник с ангажименти, тефтерче с адреси, нещо, което би могло да я ориентира за местонахождението на Пачеко.

Вдигна поглед, когато Мур влезе в стаята.

— Ти ли отговаряш за тази бъркотия? — попита тя.

Той поклати глава.

— Маркет даде сигнала. Имахме информация, че Пачеко е в сградата.

— Къде е тогава?

Затвори чекмеджето с трясък и се приближи до прозореца на спалнята. Беше затворен, но не и заключен. Пожарната стълба беше точно отпред. Ризоли отвори прозореца и подаде глава. На улицката отдолу беше паркиран полицейски автомобил, радиото бърбореше и тя видя как някакъв полицай осветява с фенерче кофата за боклук.

Тъкмо се канеше да прибере глава, когато усети как нещо лекичко я тупна по скалпа и чу звук от отскачане на чакъл по пожарната стълба. Стреснато вдигна поглед. Нощното небе беше осеяно с градски светлини и звездите почти не се забелязваха. Взира се известно време в очертанията на покрива на фона на анемичното небе, но нищо не помръдна.

Скочи от прозореца на аварийното стълбище и се заизкачва нагоре към третия етаж. На следващата площадка спря, за да надникне в прозореца над апартамента на Пачеко. Мрежата срещу комари беше закована, а прозорецът беше тъмен.

Отново вдигна очи към покрива. Макар да не виждаше нищо и да не чуваше нищо отгоре, косъмчетата на тила ѝ бяха настръхнали.

— Ризоли? — извика от прозореца Мур.

Без да отговаря, тя посочи към покрива, давайки безмълвен сигнал за намеренията си.

Избърса потните си длани в панталоните и заизкачва безшумно стълбата, водеща към покрива. На последното стъпало направи пауза, пое си дълбоко въздух и бавничко вдигна глава, за да надникне над ръба.

Под безлунното небе покривът приличаше на гора от сенки. Видя силуетите на маса и столове, на извити като арки клони. Градина върху покрив. Качи се на покрива, като се приземи леко върху залятия с асфалт чакъл, и извади оръжието си. Направи две стъпки и обувката ѝ се натъкна на препятствие, което падна и се разби. Усети тръпчивия аромат на мушката. Разбра, че е заобиколена от саксии с растения.

Някъде вляво нещо се размърда.

Напрегна поглед, за да различи човешка форма в тази плетеница от сенки. И тогава го видя, коленичил като черно джудже.

Вдигна оръжието си и изкомандва:

— Не мърдай!

Не видя онова, което той вече държеше в ръката си. И което се готвеше да метне по нея.

Част от секундата преди градинската лопата да я удари по лицето, тя усети как въздухът се устреми към нея като зъл вятър, излетял от мрака. Лопатката се стовари върху лявата ѝ буза с такава сила, че пред очите ѝ избухнаха светлини.

Джейн падна на колене, болката заля като цунами всичките ѝ нервни окончания, толкова ужасна, че не ѝ позволяваше да си поеме дъх.

— *Ризоли?*

Беше Мур. Дори не го беше чула как се бе качил на покрива.

— Добре съм. Добре съм... — Премигна натам, където преди миг беше коленичила фигурата. Беше изчезнала. — Той е тук — прошепна тя. — Искам този кучи син.

Мур изчезна в мрака. Младата жена стискаше с две ръце глава, изчакавайки световъртежът да премине, проклинайки невниманието си. Впрегнала всичките си сили, за да запази ума си бистър, тя се изправи, залитайки. Гневът беше мощно гориво. Той стабилизира краката ѝ, помогна ѝ да стисне по-здраво оръжието.

Мур беше на няколко метра вдясно от нея, успяваше само да различи силуета му, който се движеше покрай масата и столовете.

Тя тръгна наляво, обхождайки покрива в противоположната посока. Всяка пулсация в бузата ѝ, всеки пристъп на болка, подобен на промушване с ръжен, ѝ напомняше, че се беше провалила. *Не и този път.* Погледът ѝ обхождаше пернатите сенки на растящите в саксии дървета и храсти.

Внезапно изтракване я накара да се завърти рязко вдясно. Чу бягащи стъпки, видя как някаква сянка се устреми право към нея.

— Не мърдай! — извика Мур. — Полиция!

Мъжът продължи да се приближава.

Ризоли се отпусна така, че опря едното си коляно в земята, стиснала оръжието. Пулсирането в бузата ѝ преминаваше във взрив от агония. Всичкото унижение, което беше изтърпяла, всекидневните подигравки, обидите, несекващите издевателства на подобните на Дарън Кроу на този свят като че ли се сгъстиха и свиха, образувайки една-единствена точка от гняв.

Този път, копеле, си мой. Дори когато мъжът внезапно спря пред нея, дори когато вдигна ръцете си към небето, решението ѝ остана непоклатимо.

Натисна спусъка.

Мъжът трепна. Отстъпи назад.

Джейн стреля втори път, после — трети, усещайки всяко подскачане на оръжието в дланта си като носещо удовлетворение

пробождане.

— *Ризоли! Престани да стреляш!*

Викът на Мур най-сетне проникна в съзнанието ѝ през бученето в ушите ѝ. Тя замръзна, все така насочила оръжие, с до болка изпънати напред ръце.

Извършителят лежеше на земята, без да помръдва. Тя се изправи и се приближи бавно до безжизнената форма. С всяка стъпка осъзнаваше с нарастващ ужас какво бе извършила току-що.

Мур вече беше коленичил край мъжа, търсейки пулс. Вдигна очи към нея и макар да не можеше да види изражението му в мрака, знаеше, че в погледа му има обвинение.

— Мъртъв е, Ризоли.

— Държеше нещо... в ръката си...

— Няма нищо.

— Видях го. Знам, че държеше нещо!

— Ръцете му бяха вдигнати във въздуха.

— По дяволите, Мур! Той си изпроси да стрелям. Трябва да ме подкрепиш в това.

Внезапно прозвучаха други гласове, тъй като покривът се напълни с ченгета. Мур и Ризоли не си казаха нищо повече.

Кроу освети с фенерчето си мъжа. Джейн зърна за миг кошмарна гледка — широко отворени очи, почерняла от кръв риза.

— Хей, това е Пачеко! — каза Кроу. — Кой го застреля?

— Аз — отвърна безжизнено Ризоли.

Някой я тупна по гърба.

— Ченгето момиче се справя добре!

— Млъкни — каза Джейн. — Просто *млъкни*.

Отдалечи се от групичката, заслиза несигурно по аварийната стълба и се прибра безчувствено в колата си. Седна вътре, свита зад волана. Гадеше ѝ се от болка. През ума ѝ безспирно се въртеше разигралата се на покрива сцена. Какво беше направил Пачеко, какво беше направила тя самата. Виждаше го отново как тича като някаква сянка, устремена към нея. Видя го как спира. Да, да спира. Видя как я погледна.

„Оръжие. Боже, моля те, нека намерят оръжие.“

Но тя не беше видяла оръжие. Картината от последната частица от секундата, преди да стреля, бе прогорена като с нажежено клеймо в

мозъка ѝ. На картината се виждаше мъж, замръзнал неподвижно. С вдигнати ръце в знак, че се предава.

Някой почука на прозореца. Бари Фрост. Младата жена свали стъклото.

— Маркет те търси — съобщи той.

— Добре.

— Нещо не е наред ли? Ризоли, добре ли се чувстваш?

— Чувствам се така, сякаш по лицето ми е минал камион.

Фрост се приведе и се загледа в подутата ѝ буза.

— Ау. Онзи мръсник наистина си го е заслужил.

Точно това искаше да повярва и Ризоли, че Пачеко е заслужавал да умре. Да, заслужаваше го и тя се самоизтезаваше безпричинно. Нима нямаше явно доказателство върху лицето си? Той я беше нападнал. Той беше чудовище и като го бе застреляла, беше извършила бърз и евтин акт на правосъдие. Елена Ортис, Нина Пейтън и Даяна Стърлинг със сигурност щяха да аплодират. Никой не жали отрепките на този свят.

Джейн излезе от колата, чувстваше се по-добре, благодарение на проявената от Фрост симпатия. По-силна. Тръгна към сградата и видя Маркет, застанал до стъпалата пред главния вход. Разговаряше с Мур.

Двамата се обърнаха към нея. Забеляза, че Томас не срещна погледа ѝ, а го фокусира някъде другаде, избягвайки очите ѝ. Изглеждаше зле.

— Трябва ми оръжието ти, Ризоли — каза Маркет.

— Стрелях при самозащита. Извършителят ме атакува.

— Разбирам. Но си запозната с правилника.

Младата жена погледна към Мур. „Аз те харесвах. Имах ти доверие.“ Разкопча кобура си и го подаде на Маркет.

— Кой тук е врагът, по дяволите? — възкликна тя. — Понякога се питам това.

Обърна се и тръгна обратно към колата си.

* * *

Мур се взираше в стенния гардероб на Карл Пачеко и си мислеше: „Нещо тук не е наред“. На пода имаше шест-седем чифта

обувки, номер 11 — наистина големи. На полицата бяха наредени прашни пуловери, кутия от обувки със стари батерии и дребни монети и купчина броеве на списание „Пентхаус“.

Чу отваряне на чекмедже и се обърна — Фрост ровеше с ръкавици сред чорапите на Пачеко.

— Нещо? — попита Томас.

— Нито скалпели, нито хлороформ. Нито поне ролка лейкопласт.

— Дзън-дзън-дзън! — съобщи Кроу от банята и приближи бавно към тях, носейки найлонова торбичка с пластмасови шишенца с някаква кафява течност. — От слънчево Мексико, страната на фармацевтичното изобилие.

— Руфис? — попита Фрост.

Мур погледна към етикета, написан на испански.

— Гама-хидроксibuтират. Същият ефект.

Кроу разтърси торбичката.

— Тук има поне сто изнасилвания. Патката на Пачеко трябва да е била много заета.

Засмя се.

Звукът застърга като пила по нервите на Мур. Замисли се за въпросната „заета патка“ и физическата разруха и психическото унищожение, които бе причинила. Душите, които беше разсякла на две. Спомни си какво му беше казала Катрин, че животът на всяка жертва на изнасилване се разделя на две части — *преди* и *след*. Сексуалното насилие превръща живота на жената в мрачен и непознат пейзаж, в който всяка усмивка, всеки ярък миг са дамгосани от отчаянието. Само преди седмици може би изобщо нямаше да обърне внимание на смеха на Кроу. Тази нощ обаче го чу прекалено добре и разпозна цялата му грозота.

Влезе в дневната, където детектив Слийпър разпитваше чернокожия мъж.

— Казвам ви, просто минавах насам.

— Просто се шляете с шестстотин долара в джоба?

— Обичам да нося пари в брой.

— Какво дойде да купиш?

— Нищо.

— Откъде познаваш Пачеко.

— Просто го познавам.

— О, истински близък приятел. Какво продаваше той?

„Гама-хидроксibuтират — помисли си Мур. — Дрогата, използвана за изнасилването. Ето какво е дошъл да купува. Още една заета патка.“

Излезе навън в мрака и веднага се почувства дезориентиран от пулсиращите светлини на патрулните автомобили. Колата на Ризоли я нямаше. Взря се в празното място и бремето на онова, което бе направил, онова, което се чувстваше длъжен да направи, изведнъж натежа толкова върху раменете му, че не беше в състояние да помръдне. Никога досега през цялата си кариера не се беше изправял пред такъв ужасен избор и макар в сърцето си да знаеше, че е взел правилното решение, нещо не му даваше мира и го измъчваше. Опитваше да помири уважението си към Ризоли с онова, което я бе видял да прави на покрива. Не беше късно да вземе назад думите, които бе казал на Маркет. На покрива беше тъмно и човек лесно можеше да се обърка. Може би Ризоли наистина бе помислила, че Пачеко държи оръжие. Може би беше видяла някакъв жест, някакво движение, което Мур беше пропуснал. Но колкото и да опитваше, не успяваше да извади от съзнанието си спомен, който да оправдае действията ѝ. Не можеше да изтълкува онова, на което бе станал свидетел, по никакъв друг начин, освен като студенокръвна екзекуция.

Когато я видя отново, тя се беше надвесила над бюрото и притискаше торбичка лед към бузата си. Минаваше полунощ и той не беше в настроение за разговори. Но тя вдигна поглед, когато мина покрай нея, и погледът ѝ го накара да замръзне на място.

— Какво каза на Маркет? — попита тя.

— Каквото искаше да знае. По какъв начин е умрял Пачеко. Не го излъгах.

— Ти си кучи син.

— Мислиш, че исках да му кажа истината ли?

— Имал си избор.

— Както и ти, горе на покрива. И направи погрешен избор.

— А ти никога не си правил грешен избор, нали? *Никога* не си допускал грешка.

— Ако допусна, си го признавам.

— Да бе. Проклет да си, свети Томас!

Той се приближи до бюрото ѝ и я погледна право в очите.

— Ти си едно от най-добрите ченгета, с които съм работил. Но тази вечер застреля един човек най-хладнокръвно и аз го видях.

— Не трябваше да го виждаш.

— Но го видях.

— Какво виждахме всъщност там горе, Мур? Много сенки, много движения. Правилният и грешният избор отстоят ето на такова разстояние. — Тя опъна палеца и показалеца си така, че те почти се допряха. — Затова си позволяваме да имаме съмнения, позволяваме го на себе си и на другите.

— Опитах се да го направя.

— Но не достатъчно силно.

— Не бих излъгал заради друго ченге. Дори да ми е приятелка.

— Нека си спомним кои са лошите тук. Определено не *ние*.

— Ако започнем да лъжем, как ще прокараме разделителната линия между *тях* и *нас*? Къде ще свършват едните и ще започват другите?

Джейн махна торбичката с лед от лицето си и посочи бузата си. Едното око беше толкова подуто, че се беше затворило, а цялата лява половина на лицето ѝ беше подута като балон. Бруталността на раната ѝ го шокира.

— Ето какво ми направи Пачеко. Не прилича на приятелско потупване по рамото, нали? Говореше за *тях* и *нас*. На чия страна беше *той*? Направих услуга на света, като го застрелях. Хирургът няма да липсва на никого.

— Карл Пачеко не е бил Хирургът. Застреляла си не когото трябва.

Тя го изгледа, посинялото ѝ лице напомняше зловеща творба на Пикасо, полугротескна, полунормална.

— Но ДНК-пробите съвпадаха! Той е бил...

— Изнасилвачът на Нина Пейтън, да. Нищо в него обаче не отговаря на онова, което знаем за Хирургът.

Остави на бюрото ѝ доклад от изследване на лабораторията „Косми и влакна“.

— Какво е това?

— Микроскопски анализ на косъм от главата на Пачеко. Различен цвят, различна чупливост, различна плътност от косъма в раната на Елена Ортис. Няма признаци за бамбукова коса.

Джейн седеше неподвижно, загледана в лабораторния доклад.

— Не разбирам.

— Пачеко е изнасиллил Нина Пейтън. Това е всичко, което можем да кажем със сигурност за него.

— И Стърлинг, и Ортис са били изнасилени...

— Не можем да докажем, че е бил Пачеко. А сега, след като е мъртъв, никога няма и да разберем.

Ризоли вдигна поглед към него и здравата половина на лицето ѝ се изкриви от гняв.

— *Трябва да е бил той.* Избери кои да е три жени от този град. Каква е вероятността и трите да са били изнасилени? Ето това е успял да направи Хирургът. Повалил е три от три. Ако не ги е изнасиллил той, откъде е знаел кои да избере, кои да заколи? Ако не е Пачеко, тогава е някакъв приятел, съдружник. Някакъв шибан лешояд, хранец се с мършата, която Пачеко оставя след себе си. — Хвърли обратно в ръцете му лабораторния отчет. — Може и да не съм застреляла Хирургът. Но мъжът, когото *застрелях*, беше отрепка. Като че ли всички забравят този факт. *Пачеко беше отрепка.* Получавам ли медал? — Изправи се, като блъсна стола си силно назад. — Административен дълг. Маркет опитва да извлече дивиденди, като ме принася в жертва. Много благодаря.

Той я проследи мълчаливо, докато излезе. Не се сецаше какво да каже, нито как да запълни зейналата помежду им пропаст.

Приближи се до своето бюро и се отпусна тежко на стола. „Аз съм динозавър — помисли си Мур, — крачещ тежко и непохватно в свят, където презират казващите истината.“ Не можеше да мисли за Ризоли сега. Случаят Пачеко не се бе оказал това, което мислеха и сега се бяха върнали в изходна позиция, преследвайки някакъв убиец без име.

Три изнасилени жени. Всичко се въртеше все около този факт. Как ги откриваше Хирургът? Само Нина Пейтън бе съобщила в полицията, че са я изнасилили. Но не и Елена Ортис и Даяна Стърлинг. Те бяха запазили в тайна своята травма, известна единствено на изнасилвачите, на жертвите и на медицинските работници, които се бяха погрижили за тях. Но трите жени бяха потърсили медицинска помощ на различни места. Стърлинг беше отишла в кабинета на гинеколог в Бак Бей. Ортис беше отишла в „Бърза помощ“ на болница

„Пилгрим“. Нина Пейтърн се беше обърнала към женската клиника на „Форест хилс“. Нямаше съвпадение в персонала. Нито лекарите, нито сестрите, нито секретарките бяха влизали в контакт с повече от една от тези жени.

Хирургът беше разбрал някак си, че тези жени са пострадали и беше привлечен от болката им. Сексуалните убийци подбират плячката си измежду най-уязвимите членове на обществото. Те търсят жени, които могат да контролират, които могат да деградират, които не представляват заплаха за тях. А кой е по-уязвим от жена, станала жертва на насилие?

На излизане Мур спря да погледне окачените на стената снимки на Стърлинг, Ортис и Пейтърн. Три жени, три изнасилвания.

И четвърта. Катрин беше изнасилена в Савана.

Той премигна, тъй като образът ѝ внезапно се появи в ума му, образ, който нямаше как да не присъедини към галерията с жертвите на стената.

Неизвестно как всичко е свързано със случилото се през онази нощ в Савана. Всичко е свързано с Андрю Капра.

В сърцето на град Мексико човешката кръв някога течала като река. Под основите на съвременната столица лежат руините на Темпло Майор, великият храм на ацтеките, извисявал се над древния Теночтитлан. Тук десетки хиляди злочести жертви били принасяни в жертва на боговете.

В деня, в който минах по тези земи, ми стана смешно, защото наблизо се издигаше катедрала, където католиците палят свещи и шепнат молитви към милостивия Бог на небето. Те коленичат в близост до мястото, чиито камъни някога са били хлъзгави от кръв. Посетих го в неделя, без да знам, че в неделя достъпът е свободен, и музеят Темпло Майор беше пълен с деца, чиито гласове отекваха из залите. Не си падам нито по деца, нито по безредието, което внасят. Ако се върна някога по тези места, няма да забравя да избягвам музеите в неделя.

Но това беше последният ми ден в града, затова трябваше да се примиря с дразнещия шум. Искях да видя разкопките и да обиколя Втора зала. Залата на ритуалите и жертвоприношенията.

Ацтеките вярвали, че смъртта е нужна за живота. За да поддържат свещената енергия на света, да държат настрана катастрофите и да осигуряват изгриването на слънцето, боговете трябвало да бъдат хранени с човешки сърца. Стоях в Залата на ритуалите и гледах жертвения нож в стъклената витрина, който бе разрязвал човешка плът. Той си имаше име: Текпатл Иксуахуа^[1]. Ножът с широко чело. Острието беше изработено от кремък, а дръжката беше с формата на коленичил мъж.

Как е възможно да изтръгнеш човешко сърце, когато си екипиран само с един нож от кремък, чудех се аз.

Въпросът не ми даваше мира, докато по-късно същия следобед вървах по „Аламеда сентръл“, без да обръщам внимание на мръсните хлапетици, които се влачеха след мен, просейки монети. След малко разбраха, че няма да бъда изкушен от кафявите им очи и озъбените

им усмивки и ме оставиха на мира. Най-после можех да се порадвам на относително спокойствие... ако такава нещо изобщо е възможно сред какофонията, която цари в град Мексико. Намерих приятно кафене и седнах на една маса навън, отпивайки силно кафе, единственият посетител, предпочел да бъде навън в жегата. Аз копнея за горещина, тя успокоява напуканата ми кожа. Стремя се към нея така, както влечугото се стреми към топлия камък. И така, през онзи зноен ден аз пиех кафе и си мислех за гръдния кош на човека, представяйки си как най-добре може да се достигне до туптящото съкровище вътре в него.

Жертвеният ритуал на ацтеките се описва като мимолетен, с минимум мъчение за принасяните в жертва и това е истинска дилема. Знаем колко е трудно да се разреже и раздели гръдната кост, която пази сърцето като щит. Сърдечните хирурзи правят вертикален разрез надолу в центъра на гърдите и разделят гръдната кост на две с трион. Имат асистенти, които им помагат да разтворят двете половини на костта, и използват различни сложни инструменти, за да разширят разстоянието между тях, а всеки инструмент е изработен от бляскава неръждаема стомана.

Жрецьт на ацтеките, въоръжен само с нож от кремък трудно би могъл да използва такъв подход. Несъмнено му се е налагало да блъска по гръдната кост с длето, за да я раздели по средата, а това е съпроводено с доста усилия. И много писъци.

Не, сърцето трябва да е изваждано чрез друг метод.

Хоризонтален разрез отстрани, между две ребра? Това също е свързано с определени проблеми. Човешкият скелет е здрава структура и за да раздалечиш две ребра достатъчно, за да се провери човешка ръка, са нужни сила и специални инструменти. По-разумно ли звучи пъхането на ръката отдолу? Един бързо направен разрез ниско ще разтвори коремната кухина и на жреца не му остава нищо друго, освен да среже диафрагмата и да бръкне нагоре, за да хване сърцето. Да, но този вариант е свързан с много мизерия, като се имат предвид всички черва, които ще се пръснат върху олтара. Никъде по изображенията на ацтеките принасяните в жертва не са обрисувани с пръснати около тях черва.

Книгите са прекрасно нещо — те могат да ти кажат всичко, дори как да изрежеш сърце с нож от кремък с минимум суетене.

Открих търсения от мен отговор в учебник със заглавие „Човешко жертвоприношение и водене на войни“, написан от един академик (Боже, боже, днес университетите са наистина интересни местенца!) на име Шъруд Кларк, с когото много бих искал да се запозная един ден.

Мисля, че можем да научим много един от друг.

Ацтеките, както пояснява мистър Кларк, използвали напречна торакотомия^[2], започвайки между второто и третото ребро, от едната страна на гръдната кост, режейки в противоположната на нея посока. Костта се чупи косо, вероятно с остър удар и длето. В резултат се получава зейнала дупка. Изложени на въздуха, белите дробове получават моментално остра съдова недостатъчност. Жертвата бързо губи съзнание. Жрецьт достига до сърцето, докато то все още бие и прерязва артериите и вените. Грабва все още пулсиращия орган и го вдига към небето.

Ето как това е описано в „Обща история на Нова Испания“ на Бернардино де Саагун^[3]:

„Отговарящият за жертвоприношението жрец донся стъбло тръстика, поставя я в гърдите на пленника, там, където е било сърцето, оцапва я в кръв, всъщност я потапя в кръвта. После вдига кръвта, посвещавайки я на слънцето. И казва: «Това се дава на слънцето да пие». И после пленникът взема кръвта на своя пленник в зелена купа с украсени с пера ръбове. Осъществяващите жертвоприношението жреци я наливат там за него. Там отива и кухнята тръстика, също украсена с пера, и после пленникът принесения в жертва заминава, за да храни демоните.“

Храна за демоните.

Каква мощ се крие в кръвта.

Мисля за това, докато наблюдавам как се всмуква нагоре, подобна на нишка, в тънка като игла пипета. Навсякъде около мен са подредени епруветки с кръв за изследване, а във въздуха се носи

бръмченето на машините. Древните са смятали кръвта за свещено вещество, носител на живота, храна за чудовища и аз споделям прехласването им по нея, макар да съм наясно, че е просто биологична течност, суспензия от клетки в плазма. Вещество, с което работя всеки ден.

В тялото на седемдесеткилограмов човек има обикновено едва пет литра кръв. От тях 45% са клетки, а останалото е плазма, химическа супа, състояща се от 95% вода, като останалото са протеини, електролити и хранителни вещества. Някой би казал, че свеждането ѝ до биологични градивни блокове я лишава от божествената ѝ природа, но аз не съм съгласен. Именно вглеждайки се в градивните ѝ блокчета, човек си дава сметка за чудотворните ѝ качества.

Машината изписва, сигнал, че анализът е завършен и от принтера излиза бележката с резултатите. Откъсвам листа и оглеждам написаното.

Само с един поглед научавам доста неща за мисис Сюзън Кармайкъл, която никога не съм виждал. Хематокритната ѝ стойност е ниска — едва 28, вместо 40. Анемична е, няма нормално производство на червени кръвни телца, които пренасят кислород. Именно намиращият се в тези клетки с форма на дискчета протеин хемоглобин им придава червения цвят, розовината на ноктите и руменината по бузите на младите момичета. Ноктите на мисис Кармайкъл са бледи, а ако клепачите ѝ бъдат повдигнати, конюнктивата ще има съвсем блед розов цвят. Тъй като е анемична, сърцето ѝ трябва да работи много по-бързо, за да изпомпва разреждана кръв по артериите, затова ѝ се налага да спира да почине на всяка стълбищна площадка, за да си поеме дъх и да успокои ускорения си пулс. Представям си как се привежда напред с длан върху гърлото, с повдигащи се като мях гърди. Всеки, който се размине с нея по стълбището, може да види, че не ѝ е добре.

Аз обаче мога да го видя само като погледна този лист хартия.

Това не е всичко. На небцето в устата си има червени петънца, петехии, където кръвта е излязла от капилярите и е заседнала в лигавицата. Може би няма представа за тези кръвоизливета, големи колкото главичка на карфица. Може би ги е забелязала на други места по тялото си, например под ноктите или по пищялите. Може би

вижда необясними синини по ръцете или бедрата си и опитва да се сети кога може да се е ударила. Да не би да се е блъснала във вратата на колата? Или са от юмручетата на вкопченото в полите ѝ дете? Тя търси външни причини, докато истинската причина се спотайва в собствената ѝ кръв.

Тромбоцитите ѝ са 20 000, а би трябвало да бъдат десет пъти повече. Без тромбоцитите — миниатюрните клетчици, с чиято помощ се съсирва кръвта, най-лекото чукване може да предизвика посиняване.

От тънкия лист хартия може да се научи още.

Насочвам вниманието си към диференциалното броене на белите ѝ кръвни телца и виждам обяснението за неволите ѝ. Машината е установила наличието на миелобласти, примитивни прекурсори на белите кръвни телца, които нямат място в кръвообращението. Съюзн Кармайкъл има остра миелобластна левкемия.

Представям си как изглежда животът ѝ през близките месеци. Виждам я легнала на лекарската маса, затворила очи от болка, докато иглата прониква до костния мозък в бедрената ѝ кост.

Виждам как косата ѝ капе на кичури, докато тя се примирява с неизбежното и с електрическата бръсначка.

Виждам сутрините, през които стои приведена над тоалетната чиния, и дългите дни на взирание в тавана, докато светът се е смалил и побрал между четирите стени на спалнята ѝ.

Кръвта дарява живот, тя е вълшебната течност, която ни поддържа. Но кръвта на Съюзн Кармайкъл се е обърнала срещу нея самата, тя тече във вените ѝ като отрова.

Научавам всички тези интимни подробности за нея, без изобщо някога да съм я виждал.

Изпращам резултатите от кръвните ѝ изследвания по факс на нейния лекар, поставям лабораторния отчет в кошничката, за да бъде предаден по-късно и посягам към следващата проба. Още един пациент, още една епруветка.

Връзката между кръвта и животът е известна от зората на човешката история. Древните не са знаели, че тя се произвежда в костния мозък или че по-голямата част от нея е просто вода, но са ценели мощта ѝ в ритуалите и жертвоприношенията. Ацтеките са

използвали костни перфоратори и игли от агаве, за да си пробиват кожата и да извличат кръв. Пробивали дупки в езика, устните или плътта на гърдите си и пролятата по такъв начин кръв била личната им жертва за боговете. Днес подобно самонараняване би било наречено „гротескно“ и „нездраво“, белег за безумие.

Интересно ми е какво биха помислили за нас ацтеките.

Ето, аз стоя тук, сред тази стерилна обстановка, облечен в бяло, с ръкавици на ръцете, за да ги предпазя от евентуално разливане на кръв. Колко сме се отдалечили от същинската си природа.

Някои хора припадат само при вида на кръвта, ако някъде по тротоара е била пролята кръв, бързат да я измият с маркучи, за да я скрият от хорските очи, или закриват очите на децата, когато по телевизията дават сцени на насилие. Хората са загубили връзката с това, което са в действителност.

Някои от нас обаче не са я загубили.

Ние се движим сред останалите, нормални във всяко отношение, може би сме по-нормални от другите, защото не сме позволили да бъдем увити и мумифицирани в стерилните превръзки на цивилизацията. Когато видим кръв, ние не се обръщаме. Ние разпознаваме пищната ѝ красота, усещаме примитивното ѝ привличане.

Всеки, на когото му се е случвало да мине покрай пътна злополука и не е могъл да помогне, но търси с поглед кръвта, ще разбере тези думи. Под отвращението, под подтика да се обърнем, пулсира по-голяма сила. Привличане.

Всички искаме да гледаме. Но не всички го признаваме.

Човек се чувства самотен, като се движи сред живеещите като че ли под упойка. Следобед бродя из града и въздухът, който дишам, е толкова гъст, че почти го виждам. Затопля белите ми дробове като загрят сироп. Оглеждам лицата на хората по улиците и се питам кой от тях е мой скъп кръвен брат, какъвто беше някога и ти. Има ли още някой, който не е загубил връзката си с древната сила, течаща във всеки от нас? Питам се дали бихме се познали един друг, ако се срещнем, и се страхувам, че няма да се разпознаем, защото сме се прикрили така дълбоко под маските, което минава за нормално.

Затова се движа сам. И мисля за теб — единствения, който някога ме е разбирал.

---

[1] Тесратл Ихсуаһуа (ориг.). — Бел.ред. ↑

[2] Оперативно отваряне на гръдната кухня. — Бел.прев. ↑

[3] Автор на едно от първите исторически съчинения за миналото, културата и завладяването на ацтеките. — Бел.ред. ↑

Като лекар Катрин бе виждала смъртта толкова пъти, че видът ѝ беше до болка познат. Беше се взирала в лицето на един или друг пациент, гледайки как животът изтича през очите му и те стават безизразни, а погледът — стъклен. Беше виждала как кожата придобива сивкав оттенък, когато душата се оттегли, когато се процеди от тялото като кръв. Медицината е свързана колкото с живота, толкова и със смъртта и Катрин отдавна се беше запознала със смъртта над изстиващите останки на своите пациенти. И не се страхуваше от труповете.

Но когато Мур зави по улица „Олбъни“ и тя видя спретнатата тухлена постройка, където се намираше кабинетът на съдебния лекар, по дланите ѝ изби пот.

Томас паркира зад сградата, до един бял ван, на който отстрани пишеше „Комънуелт, Масачузетс, кабинет на съдебния лекар“. Не искаше да слезе от колата и едва когато той заобиколи, за да ѝ отвори вратата, най-сетне се показа навън.

— Готова ли си за това? — попита той.

— Не го очаквам с нетърпение — призна младата жена. — Но нека да свършваме с тази работа.

Макар да бе присъствала на десетки аутопсии, Катрин не беше съвсем подготвена за миризмата на кръв и разкъсани вътрешности, която нахлу в ноздрите ѝ, щом влязоха в лабораторията. За първи път в лекарската си практика си помисли, че ще повърне при вида на човешко тяло.

Някакъв възрастен господин, със защитено от пластмасова маска лице, се обърна да ги погледне. Това беше съдебният лекар, д-р Ашфорд Тиърни, с когото се беше запознала на конференция на патолозите преди шест месеца. Провалите на хирурга травматолог често се озоваваха на масата за аутопсия на д-р Тиърни и тя бе разговаряла с него само преди месец във връзка със смущаващите обстоятелства около смъртта на едно дете с разкъсан далак.

Меката усмивка на д-р Ашфорд Тиърни беше в ярък контраст с изцапаните му с кръв гумени ръкавици.

— Д-р Кордел, приятно ми е да ви видя отново. — Направи пауза, защото усети иронията в думите си. — Въпреки че бих предпочел това да стане при по-приятни обстоятелства.

— Вече сте започнали да режете — смаяно отбеляза Мур.

— Лейтенант Маркет иска незабавни отговори — отговори Тиърни. — Винаги, когато е стрелял полицаи, е подложен на огромен натиск от всички страни.

— Но аз се обадох предварително, за да уредя този оглед.

— Д-р Кордел е виждала аутопсии и преди. Това не е нещо ново за нея. Нека само приключи с този разрез и ще ѝ дадем възможност да види лицето му.

Тиърни насочи отново вниманието си към корема. Довърши срязването на тънкото черво със скалпела, извади навивките и ги пусна в един стоманен леген. После отстъпи от масата и кимна към Мур.

— Действайте.

Томас докосна ръката на Катрин. Тя се приближи неохотно към трупа. Първо се фокусира върху зейналия разрез. Отворената коремна кухина бе позната територия за нея, органите бяха като безличностни отличителни белези, буци тъкан, които биха могли да принадлежат на който и да е непознат. Органите бяха лишени от емоционално значение, не носеха печата на самоличността. Тя беше в състояние да ги изучава с хладнокръвния поглед на професионалист, както и направи. Забеляза, че стомахът, панкреасът и черният дроб бяха все още по местата си, в очакване да бъдат отделени заедно. Разрезът във формата на буквата „У“, простиращ се от врата до срамната кост, разкриваше и гръдната, и коремната кухина. Сърцето и белите дробове бяха вече изрязани, в резултат на което гръдният кош се беше превърнал в нещо като празна купа. В гръдната стена се виждаха две дупки от куршуми, единият влязъл току над лявото зърно, а другият — няколко ребра по-ниско. И двата куршума бяла влезли в гръдният кош, пробивайки сърцето или белия дроб. Отляво, в горната част на корема имаше трета рана от куршум, сочеща право натам, накъдето трябваше да се е намирал далакът. Друга катастрофална рана. Който и да бе стрелял по Карл Пачеко, явно го бе направил с намерението да го убие.

— Катрин? — обади се Мур и тя осъзна, че е мълчала прекалено дълго.

Пое си дълбоко въздух, вдишвайки миризмата на кръв и замразена плът. Вече се беше запознала добре с вътрешната патология на Карл Пачеко, време беше да погледне лицето му.

Видя черна коса. Тясно лице с нос, подобен на острие. Отпуснати челюстни мускули, зяпнала уста. Прави зъби. Най-накрая се фокусира върху очите му. Мур не ѝ беше казал почти нищо за този човек, само името му и факта, че е бил застрелян от полицията при опит да се възпротиви на ареста си. *Ти ли си Хирургът?*

Очите, с помътени от смъртта роговици, не пробудиха никакви спомени. Взря се в лицето му, опитвайки да почувства някаква следа от зло, останала в трупа на Карл Пачеко, но не усети нищо. Смъртната телесна обвивка беше празна и не бе останала и следа от някогашния ѝ обитател.

— Не познавам този човек — каза тя и излезе от стаята.

Чакаше отвън до колата му, когато Мур излезе от сградата. Белите ѝ дробове бяха омърсени от вонята в онази стая за аутопсии и тя поемаше на жадни глътки парещия въздух, за да ги пречисти от заразата. Макар сега да беше потна, студът от сградата с климатика се беше настанил в костите ѝ, дълбоко до костния мозък.

— Кой е бил Карл Пачеко? — попита тя.

Томас погледна към болницата „Пилгрим“, заслушан в засилващия се вой на сирената на някаква линейка.

— Сексуален преследвач — отвърна той. — Ловец на жени.

— Той ли е Хирургът?

Мур въздъхна.

— Както изглежда — не.

— Но сте мислели, че може да е той.

— ДНК го свързва с Нина Пейтън. Преди два месеца е извършил сексуално нападение над нея. Но не разполагаме с доказателства, които да го свързват с Елена Ортис и Даяна Стърлинг. Никаква връзка с живота им.

— Или с моя живот.

— Сигурна ли си, че никога не си го виждала?

— Сигурна съм само, че не си го спомням.

Слънцето бе превърнало колата в пещ и те стояха отвън, отворили широко вратите ѝ, за да изчакат вътре да се поразхлади. Сега, когато погледна към Томас над покрива на автомобила, младата жена видя колко е изморен. По ризата му вече имаше петна от пот. Чудесен начин за прекарване на съботния следобед — като закараш свидетел в моргата. В много отношения животът на лекарите и ченгетата си приличаше. Те работеха много часове и професията им не беше от тези, при които работният ден приключва в пет часа. Виждаха човечеството в най-тъмните му, най-болезнени часове. Ставаха свидетели на кошмари и се научаваха да живеят с тези картини.

„Какви ли образи носи той в себе си?“ — запита се тя, докато я откарваше към дома ѝ. Колко лица на жертви, колко сцени на убийства бяха складирани в главата му като снимки в папки? Тя беше само един елемент от този случай и се питаше какви ли са били другите жени, живи и мъртви, които си бяха съперничили за неговото внимание.

Той спря пред входа на жилищната ѝ сграда и изключи двигателя. Катрин вдигна поглед към прозореца на своя апартамент, не ѝ се искаше да излиза от автомобила. Да напусне компанията на Томас. През последните няколко дни бяха прекарвали толкова много време заедно, че беше започнала да разчита на неговата сила и нежност. Ако се бяха срещнали при по-щастливи обстоятелства дори само приятната му външност щеше да хване погледа ѝ. Но сега от най-голямо значение за нея не беше привлекателността му, не беше дори неговата интелигентност, а онова, което се намираще в сърцето му. Това беше човек, на когото можеше да има вяра.

Замисли се върху следващите си слова и върху онова, до което можеха да доведат. И реши, че не дава пет пари за последствията.

— Ще се качиш ли да прием по нещо? — тихо попита тя.

Той не отговори веднага и тя усети как се изчервява, тъй като мълчанието му придоби непоносим смисъл. Той опитваше да вземе решение. Той също разбираше какво се случва между тях и не беше сигурен как да постъпи.

Най-после я погледна и рече:

— Да, с удоволствие ще се кача.

В този момент и двамата бяха наясно, че мислеха за много повече от една напитка.

Тръгнаха към входната врата и ръката му я обгърна. Не беше много повече от покровителствен жест, както бе поставил непринудено дланта си върху рамото ѝ, но топлината на докосването му и нейната реакция към него станаха причина набирането на кода да ѝ отнеме доста време. Очакването правеше движенията ѝ мудни и непохватни. Когато се качиха пред апартамента ѝ, отключи вратата с треперещи ръце. Двата престопа прага и се озоваха сред прелестната прохлада на нейното жилище. Той се отклони само колкото да затвори вратата и добре да я заключи.

А после я притисна в обятията си.

Толкова време беше минало, откакто не беше позволявала да я прегърнат. Дори мисълта да усети мъжки ръце по тялото си я бе изпълвала с паника. Но сега, в обятията на Мур, паниката беше последното нещо в ума ѝ. Отвърна на целувките му с желание, което изненада и двамата. Беше лишена от любов толкова дълго, че бе престанала да усеща нужда от ласка. Едва сега, когато всяка нейна част се бе изпълнила отново с живот, тя си спомни какво представлява желанието и устните ѝ затърсиха неговите с нуждата на умираща от жажда жена. Тя беше тази, която го дръпна към спалнята, без да престава да го целува по целия път дотам. Тя беше тази, която разкопча ризата и колана му. Той знаеше, някак си знаеше, че не може да бъде в ролята на водещия, защото щеше да я уплаши. Че първия път тя трябваше да води. Но не беше в състояние да скрие възбудата си и тя я усети, когато разкопча ципа и панталоните му се плъзнаха надолу.

Той посегна към копчетата на блузата ѝ и спря, търсейки погледа ѝ. Начинът, по който го погледна и учестеното ѝ дишане не оставиха съмнение, че и тя искаше това. Блузата се разтвори бавно и се плъзна по раменете ѝ. Сутиенът падна с шепот на пода. Томас го направи с безкрайна нежност. Това не беше лишаване от защитните ѝ механизми, а желано освобождение. Катрин затвори очи и въздъхна от удоволствие, когато той се наведе да я целуне по гърдите. Това не беше шурмуване, а благоговеен акт.

За първи път от две години Катрин позволи на мъж да я люби. Нито веднъж мисълта за Андрю Капра не нахлу в съзнанието ѝ, докато лежеше с Мур на леглото. Пристъпите на паника и ужасяващите спомени не се върнаха, когато се освободиха от последните си дрехи, когато тежестта му я притисна към дюшека. Онова, което другият мъж

й бе причинил, беше толкова брутално, че нямаше абсолютно никаква връзка с този момент. Насилието не е секс, а сексът не е любов. А тя изпитваше именно любов, когато Мур проникна в нея, обхванал с длани лицето й, слял погледа си с нейния. Беше забравила каква наслада може да дари мъжът и тя се потопи в мига, изпитвайки радост сякаш за първи път.

Беше тъмно, когато се събуди в обятията му. Усети го как се размърда.

— Колко е часът? — попита той.

— Осем и петнайсет.

— Ау. — Засмя се сънено и се обърна по гръб. — Не мога да повярвам, че сме спали цял следобед. Явно сънят ме е покосил.

— Ти също не си спал много напоследък.

— Кой се нуждае от сън?

— Говориш като лекар.

— Нещо общо между нас — отговори Мур и ръката му запълзя бавно по тялото й. — Били сме лишени прекалено дълго...

Лежаха неподвижно известно време. После той тихо попита:

— Как беше?

— Колко добър си като любовник ли ме питаш?

— Не. Имах предвид как беше за теб. Докосванията ми.

Тя се усмихна.

— Беше хубаво.

— Да не би да направих нещо не както трябва? Да не те уплаших с нещо?

— Накара ме да се чувствам в безопасност. А аз се нуждая преди всичко от това. Да се чувствам в безопасност. Мисля, че ти си единственият мъж, който го е разбрал. Единственият мъж, на когото съм в състояние да се доверя.

— Някои мъже заслужават доверие.

— Да. Проблемът е — кои. Никога не знам.

— Никога няма да разбереш, преди да възникне по-деликатна ситуация. Той ще бъде този, който ще застане зад теб.

— В такъв случай явно никога не съм го намирала. Чувала съм другите жени да казват, че щом кажеш на някой мъж какво се е случило с теб, щом използваш думата „изнасилване“, мъжът дава заден ход. Сякаш ние сме повредена стока. Мъжете не искат и да чуят за

това. Предпочитат мълчанието пред изповедта. Но мълчанието се разпространява. Завзема все по-голяма територия, докато накрая не си в състояние да разговаряш за нищо. Целият живот се превръща в тематобу.

— Никой не може да живее по този начин.

— Това е единственият начин другите да понесат да бъдат край нас. Ако мълчим. Но дори когато не говорим за това, то *присъства*.

Томас я целуна и този простиച്ък жест беше по-интимен, отколкото би могъл да бъде който и да е любовен акт, защото беше предшестван от признание.

— Ще останеш ли при мен тази нощ? — прошепна тя.

Усети топлия му дъх в косите си.

— Ако ми позволиш да те заведа някъде на вечеря.

— О. Напълно забравих за яденето.

— В това е разликата между мъжете и жените. Мъжът никога не забравя да яде.

Катрин се усмихна и седна в леглото.

— В такъв случай ти ще приготвиш нещо за пиене. За храненето отговарям аз.

Той направи две мартинита и двамата отпиха от питиетата си, докато тя приготвяше салатата, след което сложи на скарата няколко стека. „Мъжка храна“ — помисли си развеселено младата жена. Червено месо за новия мъж в живота ѝ. Процесът на готвене никога не ѝ се беше струвал толкова приятен, колкото тази вечер. Мур се усмихваше, като ѝ подаваше солта или пипера, главата ѝ се беше замаяла от джина. Не си спомняше кога за последен път храната ѝ се беше струвала толкова вкусна. Сякаш току-що беше излязла от запечатана до този момент бутилка и усещаше цялата гама от вкусове и аромати за първи път.

Хранеха се на кухненската маса и отпиваха вино. Кухнята ѝ, с белите си плочки и шкафчета, изведнъж като че ли оживя в ярки цветове. Рубиненочервеното вино, хрупкавата зелена маруля, салфетките на сини карета. И седналия срещу нея Мур. А някога ѝ се беше сторил безцветен, като всички други безлики мъже, с които се разминаваш по градските улици, мъгливи очертания върху опънато платно. Едва сега го беше видяла напълно — топлата грубост на

кожата му, паяжината от бръчици на смеха около очите. И чаровните несъвършенства на едно добре поживяло си лице.

„Имаме цяла нощ пред себе си“ — помисли си тя и мисълта за онова, което предстоеше, извика усмивка на устните ѝ. Стана и протегна ръка към него.

* * *

Д-р Цукер спря видеозаписа на сеанса с д-р Полочек и се обърна към Мур и Маркет.

— Може да е фалшив спомен. Кордел е извикала в съзнанието си втори глас, който не е съществувал. Както виждате, това е проблемът с хипнозата. Паметта е нещо неуловимо. Спомените могат да бъдат променени, пренаписани така, че да отговорят на очакванията. Тя е започнала този сеанс, *вярвайки*, че Капра е имал съдружник. И ето, споменът е налице! Втори глас. Втори мъж в къщата. — Цукер поклати глава. — Това не е информация, на която може да се разчита.

— Не само нейните спомени потвърждават наличието на втори извършител — каза Мур. — Търсеният сега извършител е изпратил кичур от косата на Катрин, с който може да се е сдобил само в Савана.

— Тя *казва*, че косата е била взета в Савана — отбеляза Маркет.

— И на нея ли не вярвате?

— Лейтенантът направи основателна забележка — заяви Цукер. — Имаме работа с емоционално крехка жена. Нищо чудно дори две години след нападението все още да не е напълно стабилна.

— Тя е хирург-травматолог.

— Да, и функционира чудесно на работното си място. Но е увредена. Знаете го много добре. Нападението е оставило своя белег.

Томас замълча, мислейки за деня, в който бе срещнал Катрин за първи път. Колко точни и контролирани бяха движенията ѝ. Съвсем различен човек от безгрижното момиче, което се бе появило по време на хипнотичния сеанс, от малката Катрин, припичаща се на слънце на кея на баба си и дядо си. А снощи същата тази жизнерадостна млада Катрин се бе появила отново в обятията му. Тя не беше изчезвала нито за миг, но беше хваната като в капан в бодливата обвивка, в очакване да бъде освободена.

— И какво излиза от въпросния хипнотичен сеанс? — попита Маркет.

— Не казвам, че тя не го вярва — отвърна Цукер. — Не си го спомня живо. Все едно да кажеш на някое дете, че в двора има слон. След време детето ще повярва толкова силно, че ще бъде в състояние да опише хобота на слона, сламките на гърба му. Счупеният бивник. Споменът се превръща в реалност. Дори когато е за нещо, което никога не се е случвало.

— Не можем да пренебрегнем напълно спомена — обади се Мур. — Може да не смяташ Катрин за надеждна, но тя определено е фокусът на интереса на нашия извършител. Започнатото от Капра — преследването, убийството — не е прекратено. То я преследва тук.

— Имитатор? — попита Маркет.

— Или съдружник — допълни Мур. — Има такива случаи.

Цукер кимна.

— Съдружията между убийци не са чак толкова голяма рядкост. Ние смятаме серийните убийци за вълци-единаци, но може би до една четвърт от серийните убийства се извършват от съдружници. Хенри Лий Лукас имаше партньор. Кенет Бианки имаше партньор. Това улеснява безкрайно всичко за тях. Отвлечане, контрол. Преследват съвместно, за да подсигурят успеха.

— Вълците ловуват заедно — рече Томас. — Може би Капра също го е правил.

Маркет взе дистанционното на видеото, върна лентата назад и натисна „плей“. На телевизионния екран се появи Катрин, седнала със затворени очи, с отпуснати ръце.

„Кой казва тези думи, Катрин? Кой казва: «Мой ред е, Капра?».“

„Не знам. Не познавам гласа му.“

Маркет натисна „пауза“ и лицето на младата жена замръзна на екрана. После погледна към Мур.

— Минали са повече от две години, откакто е била нападната в Савана. Ако е бил наистина съдружник на Капра, защо е чакал толкова дълго, преди да тръгне след нея? Защо това се случва сега?

Мур кимна.

— И аз съм се питал същото. И мисля, че знам отговора. — Отвори папката, с която беше дошъл на срещата, и извади отвътре лист, откъснат от „Бостън глоуб“. — Това се е появило седемнайсет

дни преди убийството на Елена Ортис. Статия за жени-хирурзи в Бостън. Една трета от нея е посветена на д-р Кордел. На нейния успех. На постиженията ѝ. Освен това е отпечатана нейна цветна снимка.

Подаде листа на Цукер.

— Става интересно — отсъди той. — Какво виждаш, като погледнеш тази снимка, детектив Мур?

— Една привлекателна жена.

— Освен това? Какво ти говорят позата ѝ, изражението ѝ?

— Увереност. — Томас направи пауза. — Дистанцираност.

— И аз виждам това. Жена на върха в своята област. Недостъпна. С кръстосани ръце, с високо вдигната брадичка. Недосегаема за повечето простосмъртни.

— Накъде биеш? — попита Маркет.

— Помисли какво се върти в главата на нашия извършител. Увредени жени, инфектирани от изнасилване. Символично унищожени жени. А тук седи Катрин Кордел, жената, убила неговия съдружник Андрю Капра. И не изглежда увредена. Не прилича на жертва. Не, на тази снимка изглежда като победител. Какво според теб е почувствал, когато е видял това?

Цукер погледна към Мур.

— Гняв.

— Не само гняв, детектив. Абсолютна, неконтролируема ярост. След като тя напуска Савана, той я последва, но не може да се добере до нея, защото тя се пази. Затова той изчаква, междувременно убивайки други мишени. Вероятно си представя Катрин като травмирана жена. Низше същество, което само очаква да бъде обрано като жертва. Докато един ден не отваря вестника и не се озовава лице в лице не с жертва, а с тази кучка-победител. — Цукер подаде статията обратно на Мур. — Нашето момче опитва да я повали отново. И използва всяването на ужас за тази цел.

— Каква ли е крайната му цел? — осведоми се Маркет.

— Да я накара да падне до нивото, с което ще бъде в състояние да се справи отново. Той напада само жени, които се държат като жертви. Жени, които са толкова увредени и унижени, че дори не се чувства заплашен от тях. А ако Андрю Капра действително е бил негов съдружник, тогава нашият извършител има още една мотивация. Отмъщение за онова, което тя е унищожила.

— И къде ни води в такъв случай тази теория за скрития партньор? — попита Маркет.

— Ако Капра е имал партньор — рече Мур, — това ни отвежда право в Савана. Тук ще останем с празни ръце. Досега сме провели почти хиляда разпита и не сме се натъкнали на правдоподобни заподозрени. Мисля, че е време да насочим поглед към всички, които са били свързани по един или друг начин с Андрю Капра. Да видим дали някое от тези имена не се е озовало тук, в Бостън. Фрост вече разговаря по телефона с детектив Сингър, водещата фигура в разследването в Савана. Може да отпътува там и да прегледа доказателствения материал.

— Защо Фрост?

— Защо не?

Маркет погледна към Цукер.

— Това е като лов на диви гъски.

— Понякога *хващат* дива гъска.

Маркет кимна.

— Добре. Да се заемем със Савана.

Мур стана с намерението да излезе, но спря, когато Маркет каза:

— Можеш ли да останеш за минутка? Налага се да говоря с теб.

— Изчакаха Цукер да излезе от офиса, после лейтенантът затвори вратата и рече: — Не искам да ходи детектив Фрост.

— Може ли да попитам защо?

— Защото искам ти да отидеш в Савана.

— Фрост е готов да тръгне. Вече се е приготвил.

— Не става дума за Фрост. А за теб. Имаш нужда да се отделиш от този случай.

Мур замълча, усетил накъде върви разговорът.

— Прекарваш много време с Катрин Кордел — додаде Маркет.

— Тя е ключът към това разследване.

— Прекалено много вечери в нейната компания. Беше с нея в полунощ във вторник.

Ризоли. Ризоли знаеше това.

— А в събота остана цяла нощ при нея. Какво точно става?

Томас не отговори. Какво можеше да каже? „Да, пресякох границата. Не можах да се удържа.“

Маркет се отпусна на стола си дълбоко разочарован.

— Не мога да повярвам, че говоря с теб за това. Точно с теб. — Въздъхна. — Време е да се отдръпнеш. Ще определя някой друг да действа с нея.

— Но тя ми има доверие.

— Само за това ли става дума между вас — за *доверие*? Онова, което чух, като че ли отива доста по-нататък. Не е необходимо да ти казвам доколко не е на място това. Слушай, и двамата сме виждали преди как се случва това с едно или друго ченге. Никога не излиза нищо. Няма да излезе и този път. Точно сега тя се нуждае от теб и по една случайност ти си й под ръка. Ще ви бъде интересно заедно още няколко седмици, един месец. А после някоя сутрин ще се събудите и ще установите, че не е останало нищо между вас. Или тя ще се почувства наранена, или ти. И всички ще съжалявате, че изобщо се е случило. — Маркет направи пауза в очакване на реакция. Мур не каза нищо. — Но дори да оставим настрана личните въпроси — продължи лейтенантът, — това усложнява разследването. И е дяволски смущаващо за целия екип. — Махна рязко към вратата. — Върви в Савана. И стой далеч от Кордел.

— Трябва да й обясня...

— Даже не й се обаждай. Ние ще се погрижим да получи съобщението. На твое място назначавам Кроу.

— *Не* Кроу — възпротиви се остро Мур.

— Кой тогава?

— Фрост. — Томас въздъхна. — Нека бъде Фрост.

— Добре, Фрост. Сега тичай да хванеш самолета. Да се махнеш от града — ето какво ти трябва, за да се охлади положението. Вероятно в момента си ми сърдит. Но знаеш, че те моля да направиш това, което е правилно.

Мур действително го знаеше и му беше болезнено да гледа вдигнатото срещу собственото му поведение огледало. В това огледало виждаше падналия свети Томас, низвергнат от собствените си желания. И истината го вбесяваше, защото не можеше да роптае срещу нея. Не можеше да я отрече. Успя да запази мълчание, докато излезе от офиса на Маркет, но когато видя седналата на бюрото Ризоли, не можа да удържа повече гнева си.

— Поздравления — започна той. — Върна си го. Приятно е да пуснеш кръвчица на другия, нали?

— Така ли съм направила?

— Казала си на Маркет.

— Да, така де, казах му. Определено не съм първото ченге, което издънва партньора си.

Това бе парещ отведен удар и постигна желания ефект. Той се обърна мълчаливо и студено напусна стаята.

Щом излезе от сградата, спря отпред, отчаян при мисълта, че няма да види Катрин тази нощ. Маркет обаче беше прав — така трябваше да бъде. Така *трябваше* да бъде от самото начало — да бъдат разделени, пренебрегвайки силите на привличане. Но тя беше уязвима, а той, колкото и да беше глупаво, се почувства привлечен от този факт. След като години наред бе вървял по тесния прав път, сега се беше озовал на непозната територия, на някакво смущаващо място, което не се управляваше от логиката, а от страстта.

Не се чувстваше комфортно в този нов свят. И не знаеше как да намери пътя за излизане от него.

Катрин седеше в колата си, събирайки смелост да излезе на „Шрьодер плаза“ 1. Цял следобед, по време на поредицата клинични прегледи, бе изричала обичайните шеги, докато преглеждаше пациентите, консултираше колегите и се справяше с дребните досадни спънки, които неизменно се появяваха в рамките на работния й ден. Но усмивките й бяха кухи, а под сърдечното изражение се спотайваше смазващо отчаяние. Мур не отговаряше на обажданията й и тя нямаше представа защо. Само една нощ заедно и вече нещо между тях не беше както трябва.

Най-накрая излезе от колата и влезе в сградата на бостънската полиция.

Макар вече да беше идвала тук, за сеанса с д-р Полочек, постройката пак й се стори заплашителна крепост, където тя нямаше място. Това впечатление се подсили от униформения служител, който я огледа иззад стъклото пред бюрото си.

— Мога ли да ви помогна? — попита той.

Нито приятелски, нито неприятелски.

— Търся детектив Томас Мур от отдел „Убийства“.

— Почакайте да се обадя горе. Името ви, ако обичате?

— Катрин Кордел.

Докато той се обаждаше, тя чакаше във фойето, чувствайки се смазана от лъскавия гранит, от всички тези мъже, както униформени, така и цивилни, които минаваха напред-назад, хвърляйки към нея любопитни погледи. Това беше светът на Мур и тук тя беше чужденка, проникнала неправомерно в място, където корави мъже те гледат втренчено и пистолети проблясват в кобурите. Внезапно осъзна, че е допуснала грешка, че изобщо не е трябвало да идва тук и тръгна към изхода. Точно когато стигна вратата, до слуха ѝ достигна глас:

— Д-р Кордел?

Обърна се и позна русия мъж с мекото приятно лице, който току-що бе излязъл от асансьора. Това беше детектив Фрост.

— Защо не се качим горе? — предложи той.

— Дойдох да се видя с Мур.

— Да, знам. Слязох за вас. — Направи знак към асансьора. — Качваме ли се?

На втория етаж я поведе по коридора, към отдел „Убийства“. Не беше идвала преди тук и остана изненадана от приликата на това място с който и да било друг бизнес, с групирани по определен начин бюра и компютри по тях. Полицаят я заведе до един стол и я покани да седне. Погледът му беше мил. Виждаше, че се чувства неловко на това чуждо място и се опитваше да ѝ помогне да се отпусне.

— Чаша кафе? — попита той.

— Не, благодаря.

— Какво мога да ви предложа? Чаша безалкохолно? Чаша вода?

— Добре съм.

Той седна насреща ѝ.

— Така. За какво имате нужда да говорите, д-р Кордел?

— Надявах се да видя детектив Мур. Прекарах цялата сутрин в операционната и си помислих, че може да е направил опит да се свърже с мен...

— Всъщност... — Фрост направи пауза, а в очите му се изписа неудобство. — Аз оставих съобщение на работещите във вашия офис около обяд. От сега нататък би трябвало да се обаждате на мен за всяка своя тревога. Не на детектив Мур.

— Да, получих това съобщение. Просто исках да знам... — Преглътна с мъка сълзите си. — Исках да знам защо нещата се

промениха.

— Ами, за да... тъъ, да се ускори ходът на разследването.

— Какво означава това?

— Налага се Мур да се фокусира върху други аспекти на случая.

— Кой го реши?

Фрост придобиваше все по-злочест вид.

— Не знам, д-р Кордел.

— Мур ли?

Последва нова пауза.

— Не.

— Значи причината не е нежеланието му да ме вижда?

— Сигурен съм, че не е.

Катрин не знаеше дали ѝ казва истината, или просто се опитва да я успокои. Забеляза, че двама детективи от съседното оградено със стъкла отделение я гледат и тя се изчерви от внезапно обзел я гняв. Нима всички, освен нея самата знаеха истината? Съжаление ли виждаше в очите им? Цяла сутрин бе живяла със спомените от снощи. Беше чакала Томас да ѝ се обади, беше копняла да чуе гласа му и да разбере, че мисли за нея. Но той не се беше обадил.

А по обяд ѝ бяха предали съобщението на Фрост от сега нататък да се обръща с всички свои притеснения към него.

И сега трябваше да събере всички сили, за да вдигне глава и сдържайки сълзите си, да попита:

— Има ли причина да не мога да говоря с него?

— Страхувам се, че точно сега той не е в града. Замина днес следобед.

— Ясно.

Без повече обяснения тя разбра, че няма да разбере нищо повече. Не попита къде е заминал Мур, нито как да се свърже с него. Вече се бе поставила в неудобна позиция, идвайки тук, и сега гордостта ѝ надделя. През последните две години гордостта се бе превърнала в единствения източник, от който черпеше сили. Тя я беше крепила да продължава напред, ден след ден, отказвайки да носи мантията на жертва. Хората, които я гледаха, виждаха само хладна компетентност и емоционална дистанцираност, защото това бе единственото, което им позволяваше да видят.

Само Мур ме видя такава, каквато съм всъщност. Наранена и уязвима. И ето го резултатът. Ето защо никога повече няма да бъда слаба.

Когато се надигна да си ходи, гръбнакът ѝ беше изправен, погледът — устремен. На излизане мина покрай бюрото на Мур. Видя плочката с името му. Спря колкото да погледне снимката на него — усмихната жена със слънце в косите.

Излезе, оставяйки зад гърба си света на Томас, и се върна с болка към своя свят.

Мур мислеше, че горещината в Бостън е непоносима, но изобщо не беше подготвен за жегата в Савана. Когато излезе от летището късно следобед помисли, че се е потопил в гореща баня. Почувства се така, сякаш крачеше в течност, крайниците му се движеха мудно, докато вървеше към паркинга за даване на коли под наем, където воднистият въздух образуваше вълнички над асфалта. Когато влезе в хотелската си стая, ризата му беше мокра от пот. Съблече се, легна на леглото само за няколко минути и заспа.

Събуди се по тъмно и треперещ в прекалено изстудената от климатика стая. Седна в единия край на леглото, а в главата му забиха чукове.

Дори през нощта въздухът беше като пара, но той шофираше с отворен прозорец, вдишвайки влажните миризми на Юга. Макар никога досега да не беше идвал в Савана, беше чувал за чара на това място, за прекрасните стари домове и пейки от ковано желязо и „Нощем в градината на Доброто и Злото“^[1]. Но тази вечер не търсеше някой от любимите на туристите обекти. Движеше се към точно определен адрес в североизточния край на града. Това беше приятен квартал от малки, но спретнати къщи с веранди отпред и дървета с широко разперени клони. Намери пътя към улица „Ронда“ и спря пред къщата.

Вътре светлините бяха запалени, виждаше се синкавото сияние от телевизор.

Мур се запита кой ли живееше там и дали сегашните обитатели бяха запознати с историята на своята къща. Когато нощем изгасяха лампите и си легнеха, сещаха ли се за случилото се в същата тази стая? Докато лежаха в мрака, ослушваха ли се за ехото на ужаса, който продължаваше да отеква сред тези стени?

Край прозореца премина силует — на жена, слаба и с дълги коси. Силно навяващ спомен за Катрин.

Видя го сега, в съзнанието си. Младият мъж на входната веранда, който чука на вратата. Отварянето на вратата, разливането на златна светлина в мрака. Застаналата на прага Катрин, обвита в сиянието на тази светлина, която кани младия колега, когото познава от болницата, без да подозира какъв ужас е замислил за нея.

А вторият глас, вторият мъж... къде е неговото място?

Мур се застоя, изучавайки къщата и си отбелязваше къде има по-гъста растителност. Излезе от колата и тръгна по тротоара, оглеждайки къщата от страни. Храстите бяха едри и гъсти и не можеше да види задния двор през тях.

От другата страна на улицата се запали лампата на входната веранда.

Обърна се и видя някаква яка жена, която го наблюдаваше от прозореца си. До ухото си държеше телефон.

Томас се върна в колата си и потегли. Искеше да види още един адрес. Беше в близост до Стейт колидж, няколко мили по на юг. Питаше се колко ли пъти Катрин беше шофирала по същия този път, дали беше посещавала често малката пицария вляво или химическото чистене вдясно. Накъдето и да погледнеше, му се струваше, че вижда нейното лице и това го смущаваше. То означаваше, че беше позволил емоциите му да се оплетат в това разследване, а това не можеше да доведе до нищо добро.

Пристигна на търсената улица. След няколко пресечки спря там, където трябваше да се намира адресът. Откри само някакво празно пространство, обрасло с бурени. Беше очаквал да види сграда, притежавана от мисис Стела Пул, петдесет и осем годишна вдовица. Преди три години мисис Пул беше дала под наем апартамента на горния си етаж на специализанта по хирургия Андрю Капра, тих млад човек, който плащаше наема си винаги навреме.

Излезе от автомобила и застана на тротоара, където Андрю Капра несъмнено се беше разхождал. Огледа улицата, на която бе живял. Мястото отстоеше само на няколко пресечки от Стейт колидж и вероятно много от къщите на тази улица се даваха под наем на студенти — тъй като те не оставаха дълго в една квартира, сигурно нямаше да знаят историята на своя позорен съсед.

Ветрец раздвижи гъстия като супа въздух и миризмата, която се надигна, не му допадна. Това бе влажният мирис на гнило. Вдигна

поглед към едно от дърветата в някогашния двор на Андрю Капра и видя увисналия от клона му испански мъх. Потръпна и си помисли: „Странен плод“. Спомни си един абсурден Хелюин от детството, когато някакъв съсед, измислил чудесен начин да плаши обикалящите по къщите деца, бе завързал въже около врата на едно плашило и го беше „обесил“ на едно дърво. Бащата на Мур бе посинял от гняв, като го бе видял. Незабавно бе излетял навън и без да обръща внимание на протестите на съседа, бе прерязал въжето на плашилото.

Мур усети същия импулс сега — да се качи на дървото и да среже полюшващия се мъх.

Вместо това се върна при колата си и подкара към хотела.

Детектив Марк Сингър постави някаква картонена кутия на масата и изтръска прахта от дланите си.

— Това е последната. Беше ни нужен цял уикенд, докато ги изнамерим, но важното е, че сега са налице.

Мур огледа десетината кутии с доказателствен материал, подредени в редица върху масата, и рече:

— Както гледам, най-добре ще бъде да си донеса спален чувал и да се преселя тук.

Сингър се засмя.

— Може да се наложи, ако смяташ да прегледаш всеки лист в тези кутии. Нищо не трябва да напуска сградата, ясно? Ксероксът е малко по-нататък по коридора — само попълни името и агенцията си. Тоалетната е оттук. В повечето случаи в стаята за почивка има кафе и понички. Ако си вземеш понички, момчетата определено биха оценили жеста ти, като пуснеш няколко монети в буркана.

Макар всичко това да бе казано с усмивка, Мур дочу неизреченото послание в мекото южняшко произношение на събеседника си: „Тук имаме някои основни правила, които дори вие, големите момчета от Бостън, трябва да следвате“.

Катрин не беше харесала това ченге и сега Томас разбра защо. Сингър се оказа по-млад, отколкото бе очаквал, още нямаше четирийсет, мускулест кариерист, който не би приел меко критиката. В глутницата може да има само едно куче-водач и засега Мур щеше да позволи на Сингър да бъде това куче.

— Тези четири кутии тук съдържат контролните папки от разследването — поясни Сингър. — Би могъл да започнеш с тях. Папките с индексите са в тази кутия, а с отчетите за действията — в тази. — Той вървеше покрай масата и удряше кутиите, за които говореше. — А това са папките от Атланта за Дора Чиконе. Само ксерокопия.

— Оригиналите в полицията в Атланта ли са?

Сингър кимна.

— Първата жертва, единствената, която е убил там.

— След като са ксерокопия, може ли да изнеса кутията? Да прегледам документацията в хотела?

— Стига да я върнеш. — Сингър въздъхна, огледа кутиите. — Знаеш ли, не съм сигурен какво смяташ, че търсиш. Никога не съм имал по-ясен и по-категорично приключен случай. Разполагаме с ДНК на Капра. И със съответстващи си влакна. Времето също съвпада. Капра е живял в Атланта, Дора Чиконе е била убита в Атланта. Той се преселва в Савана, нашите дами тук започват да измират. Той винаги се е намирал на подходящото място в подходящия момент.

— Не поставям и за момент под съмнение факта, че Капра е бил вашият човек.

— Защо тогава се ровиш в тази история сега? Някои от тези неща са на по три-четири години.

Томас чу отбранителните нотки в гласа на своя колега и разбра, че тук ключът беше дипломацията. Всеки намек, че Сингър бе допуснал грешки по време на разследването на Капра, че бе пропуснал изключително важната подробност за наличието на съучастник на Капра, и всяка надежда за съдействие от страна на полицията в Савана щеше да се изпари.

Затова подбра внимателно отговора си, така че да не съдържа и сянка от обвинение.

— Имаме дублираща теория — поясни той. — Нашият извършител в Бостън като че ли е изпълнен с възхищение към Капра. И възпроизвежда престъпленията му в най-малки подробности.

— И откъде ще знае подробностите?

— Може да са си кореспондирали, докато Капра е бил още жив.

Сингър явно се поотпусна. Дори се засмя.

— Клуб на смахнатите фенове, а? Супер.

— След като нашият извършител е така отблизо запознат с работата на Капра, аз също трябва да се запозная с нея.

Сингър махна към масата.

— В такъв случай действай.

След като остана сам, Мур зачете етикетите по кутиите с доказателствения материал. Отвори тази, на която пишеше: КП № 1: Контролни папки по разследването № 1. Вътре имаше три папки тип хармоника, като всеки джоб беше запълнен до максимум. И това беше само една от четирите КП кутии. Първата папка съдържаше докладите за трите нападения в Савана, показания на свидетели и изпълнени заповеди за обиск. Втората папка-хармоника беше с личните дела на заподозрените, криминалната документация от проверки и от лабораторни резултати. Само в тази кутия имаше достатъчно информация, за да има какво да четете цял ден.

Но освен нея имаше още цели единайсет кутии.

Започна от финалното заключение на Сингър. Отново го поразиха колко категорични бяха доказателствата срещу Андрю Капра. От общо петте регистрирани атаки, четири бяха фатални. Първата жертва беше Дора Чиконе, убита в Атланта. Една година по-късно започват убийствата в Савана. Три жени за една година: Лиза Фокс, Рут Вурхийс и Дженифър Торрегроса.

Убийствата спират, след като Андрю Капра е застрелян в спалнята на Катрин Кордел.

При всеки случай във влагалището на жертвата е открита сперма и ДНК-анализът сочи неопровержимо, че произхожда от Капра. Космите, намерени на местопрестъплението при случаите с Фокс и Торрегроса, също са на Капра. Първата жертва, Чиконе, е убита в Атланта през същата година, когато Капра завърша следването си по медицина в университета на Атланта „Еймъри“.

Убийствата бяха последвали Капра в Савана.

Всяко доказателство съвпаднаше точно с всичко останало и получената по такъв начин цялостна картина изглеждаше непохватима. Но Мур си даваше сметка, че всъщност четете обобщението на случая, което събираше отделните елементи в подкрепа на заключенията на Сингър. Противоречащите си детайли може би не бяха включени. А той се надяваше да изкопчи от тези кутии с доказателствен материал именно тези детайли, дребните, но значителни несъответствия. „Ето,

някъде тук — помисли си той — Хирургът е оставил своите отпечатъци.“

Отвори първата папка-хармоника и се зачете.

Когато най-сетне стана от стола си три часа по-късно и се протегна, за да раздвижи вдървения си гръб, беше почти дванайсет на обяд, а едва бе наченал планината от хартия. И все още не беше доловил дори намек за присъствието на Хирургът. Тръгна покрай масата, оглеждайки етикетите на кутиите, които засега не бяха отворени, и спря пред тази с надпис: „№12 Фокс/Торрегроса/Вурхийс/Кордел. Изрезки от пресата/Видеозаписи/ Други“.

Отвори я и намери шест видеокасети върху купчина дебели папки. Извади видеокасетата с надпис: „Жилището на Капра“. Датата беше 16 юни. Денят след нападението на Катрин.

Откри Сингър на бюрото му да яде сандвич с огромно количество ростбиф. Работното място на детектива говореше много за личността му. Беше подреден до крайна степен, купчините хартия стояха в редици с плътно съвпадащи ръбове. Ченге, което беше страхотно в детайлите, но с което вероятно беше ужасно да се работи.

— Има ли видео, което мога да използвам? — попита Мур.

— Държим го под ключ.

Томас зачака, следващата му молба беше толкова очевидна, че не си направи труда да я изговори. С драматична въздишка Сингър бръкна в бюрото си за ключовете и се изправи.

— Предполагам, че го искаш веднага, нали?

Сингър изкара от склада количката с видеото и телевизионния монитор и я закара в стаята, където работеше Мур. Включи кабела в мрежата, натисна бутоните за захранването и изсумтя доволно, когато и видеото, и мониторът оживяха.

— Благодаря — каза Мур. — Вероятно ще ми бъде нужно за няколко дни.

— Явно досега все още не си направил някакво голямо разкритие?

Сарказмът в гласа му не можеше да бъде пропуснат.

— Едва започвам.

— Виждам, че си взел записа за Капра. — Сингър поклати глава. — Мале, какви странни гадости имаше само в тази къща.

— Снощи минах с колата покрай адреса. Сега там има само празен парцел.

— Сградата изгоря преди около година. След Капра собственичката не успя да намери наематели за апартамента на горния етаж. Затова започна да пуска с билети желаещите да го видят и, колкото и да е невероятно, имаше доста кандидати. Нали се сецаш, болната до мозъка на костите тълпа в стил Ан Райс, дошла да се поклони в бърлогата на чудовището. По дяволите, самата хазайка понякога беше странна.

— Трябва да говоря с нея.

— Не можеш, освен ако не умееш да разговаряш с мъртвите.

— Пожарът ли?

— Беше овъглена. „Пушенето вреди на здравето ви.“ — Сингър се засмя. — Тя със сигурност го доказва.

Мур изчака колегата му да излезе. После пхна касетата „Жилището на Капра“ във видеото.

Първите картини бяха на екстериора, на дневна светлина, изглед към лицевата страна на къщата, където бе живял Капра. Мур позна дървото в предния двор с испанския мъх. Самата къща беше лишена от всякакъв чар двуетажна кутия, нуждаеща се от боядисване. Гласът на снимащия обяви датата, часа и местонахождението. Представи се като Спиро Патаки, детектив в полицията на Савана. Съдейки по отсенката на дневната светлина, Томас предположи, че материалът е заснет рано сутринта. Камерата обходи улицата и той видя минаващия човек, излязъл за сутрешния си джогинг, който любопитно обърна лице към обектива. Движението беше натоварено (вероятно пиковият час?), а на тротоара се бяха събрали неколцина съседи и зяпаха към снимащия.

Сега камерата се насочи обратно към къщата и се приближи до главния вход с подскачането на образа, характерно при носенето на ръка. Щом влезе вътре, детектив Патаки насочи обектива за малко към първия етаж, където живееше собственичката, мисис Пул. Мур зърна избелели килими, тъмни мебели, препълнен с цигари пепелник, фаталният навик на човек, чиято съдба беше да загине в пожар. Снимащият се заизкачва по тясно стълбище и мина през вратата с допълнително поставени тежки резета в намиращия се на горния етаж апартамент на Андрю Капра.

Мур усети пристъп на клаустрофобия само като хвърли поглед към него. Вторият етаж беше разделен на малки помещения и направилият тази „реновация“ трябва да бе получил специална оферта от доставчиците на дървен фурнир. Всяка стена беше скрита под тъмен фурнир. Сега камерата се движеше по неестествено тесен коридор, който напомняше по-скоро на тунел.

— Спалнята е вдясно — прозвуча гласът на Патаки, който завъртя камерата към вратата, за да се видят двете еднакви легла, спретнато оправени, нощната масичка, скринът. Все мебели, които си подхождаха напълно с тази слабо осветена пещера. — Движим се към намиращата се отзад обитаема част — додаде Патаки, когато камерата подскочи пак и отново се появи тунелът.

После се озова в по-голяма стая, пълна с хора с мрачен вид. Мур видя Сингър до вратата на стенен гардероб. Ето къде се развиваше действието.

Камерата се фокусира върху Сингър.

— Вратата беше заключена с катинар — обяви Сингър и посочи счупената ключалка. — Трябваше да я избием от пантите. Вътре намерихме това.

Отвори вратата на стенния гардероб и включи осветлението.

Камерата се разфокусира за момент, после образът се изясни отново и картината, която запълни екрана, беше изключително ясна. Виждаше се черно-бяла снимка на женско лице, с широко отворени очи и безжизнен поглед, с толкова дълбок разрез на врата, че хрущялът на трахеята беше срязан.

— Мисля, че това е Дора Чиконе — обади се Сингър. — Добре, сега дай фокус на тази тук.

Камерата се премести вдясно. Друга снимка, друга жена.

— Това изглежда са снимки, направени на четири различни жени след смъртта им. Мисля, че гледаме заснетите след смъртта образи на Дора Чиконе, Лиза Фокс, Рут Вурхийс и Дженифър Торрегроса.

Това беше частната галерия от снимки на Андрю Капра. Място за усамотяване, където да преживява отново и отново удоволствието от извършените от него убийства. Онова, което смути Мур дори повече от самите снимки, беше оставеното по стените празно място и пакетчето кабарчета върху полицата. Предостатъчно място за още снимки.

Камерата излезе от стенния гардероб с предизвикващо световъртеж движение и се озова отново в по-голямата стая. Патаки се завъртя бавно и на екрана преминаха подред диван, телевизор, бюро, телефон. Полицы, пълни с учебници по медицина. Камерата продължи да се върти, докато стигна до кухнята. И се фокусира върху хладилника.

Мур се приведе по-близо, усетил гърлото си внезапно пресъхнало. Вече знаеше какво има в този хладилник, но въпреки това усети, че пулсът му се ускори, а стомахът му се сви от ужас, когато видя как Сингър се приближава до хладилника. А после направи пауза и погледна към камерата.

— Ето какво намерихме вътре — каза той и отвори вратата.

---

[1] Американски игрален филм, базиран на световен бестселър, реж. Клинт Истууд. — Бел.ред. ↑

19

Обиколи карето от сгради и този път почти не забеляза горещината, толкова вледенен беше от картините, заснети на видеокасетата. Испита облекчение само от факта, че не е в конферентната зала, която за него вече бе тясно свързана с ужаса. Самата Савана, с гъстия си като сироп въздух и нежна зелена светлина, го караше да се чувства неспокоен. Град Бостън имаше остри ръбове и дразнещи гласове и всяка сграда, всяко намръщено лице бяха остро фокусирани. В Бостън човек знаеше, че е жив, дори само защото се чувстваше раздразнен. Тук нищо не изглеждаше на фокус. Виждаше Савана сякаш през лека мъгла, град на мили усмивки и сънени гласове, и се питаше какъв мрак се криеше от погледа зад всичко това.

Когато се върна в стаята на отдела, завари там Сингър да пише на лаптоп.

— Задръж така — каза Сингър и натисна програмата за проверка на правописа. — Да пази Господ да има правописни грешки в някой от *неговите* доклади. — След това, доволен, се усмихна на Томас. — Да?

— Открихте ли тетрадката с адреси на Капра?

— Каква тетрадка с адреси?

— Повечето хора държат до телефона си тетрадка или бележник с телефонни номера. Не видях такава на видеозаписа на апартамента му, нито я открих в списъка с имуществото.

— Говорим за неща, станали преди повече от две години. Ако я няма в списъка, значи изобщо не сме намирали такава неща.

— Или е била изнесена от апартамента, преди да отидете там.

— За какво намекваш? Мислех, че си дошъл да изучаваш техниката на Капра, а не да решаваш отново случая.

— Интересуват ме приятелите на Капра. Всеки, който го е познавал добре.

— По дяволите, никой не го е познавал добре. Разпитахме лекарите и сестрите, с които е работил. Хазайката му, съседите.

Отидох в Атланта, за да говоря с леля му. Единствената му жива роднина.

— Да, четох докладите за разпитите.

— Тогава си наясно, че ги е заблудил всичките. Чувах все едни и същи коментари: „Състрадателен лекар! Толкова любезен млад човек!“. — Сингър изпръхтя. — Нямали са представа кой всъщност е Капра.

Сингър се обърна отново към лаптопа си.

— Дяволите да го вземат, никой никога няма да разбере кои са чудовищата.

Време беше да изгледа последния видеозапис. Беше го оставил за накрая, защото не беше готов да се справи с картините, които го очакваха. Беше съумял да изгледа другите записи безстрастно, като си водеше бележки, докато изследваше спалните на Лиза Фокс, Рут Вурхийс и Дженифър Торрегроса. Беше връщал записа отново и отново, за да види добре кървавите шарки по стените и пода, възлите на найлоновото въже около китките на жертвите, оцъклените им в смъртта очи. Успяваше да гледа записите с минимум емоции, защото не познаваше тези жени и не чуваше в паметта си ехото на гласовете им. Фокусът му падаше не върху жертвата, а върху злокобното присъствие, преминало през стаята ѝ. Извади касетата с документираната сцена на престъплението на случая „Вурхийс“ и я остави на масата. Неохотно взе последната касета. На етикета ѝ бяха написани датата, номерът на случая и думите: „Жилището на Катрин Кордел“.

Помисли дали да не я отложи за другия ден сутринта, когато щеше да бъде със свеж ум. Вече беше девет часа и бе прекарал в тази стая целия ден. Държеше касетата, обмисляйки как да постъпи.

Миг по-късно осъзна, че Сингър стои на прага и го наблюдава.

— Боже. Още си тук — възкликна той.

— Документацията е огромна.

— Всички записи ли изгледа?

— С изключение на този.

Сингър погледна етикета.

— Кордел.

— Да.

— Давай, пусни я. Може би ще бъда в състояние да ти кажа някои подробности.

Мур пхна касетата във видеото и натисна „плей“.

Гледаха предната страна на къщата на Катрин. През нощта. Верандата беше осветена, вътре също светеше. Гласът на записващия каза часа и датата — беше два часа през нощта, и името си. Отново беше Спиро Патаки, който изглежда беше любимият оператор на всички. Мур чу доста шумове на втори план — гласове, отдалечаващият се вой на сирена. Патаки направи рутинния обход на околността и Мур видя мрачна групичка съседи, гледащи иззад лентата, която ги делеше от сцената на престъплението, лицата им бяха осветени от фаровете на няколко полицейски коли, паркирани на улицата. Това го изненада, имайки предвид късния час. Събитията трябва да бяха протекли доста смущаващо, за да събудят толкова много съседи.

Патаки се извъртя отново към къщата и се приближи към главния вход.

— Изстрели — заяви Патаки. — Това е първоначалният сигнал, който получихме. Жената от другата страна на улицата чула първия изстрел, после — дълга пауза, и накрая — втори изстрел. Обадила се на 911. Първият полицай пристигнал на мястото на престъплението за седем минути. Две минути по-късно била извикана линейка.

Мур си спомни жената от отсрещната къща, която го гледаше през прозореца.

— Прочетох показанията на съседката — каза той. — Не видяла никой да излиза през главния вход на къщата.

— Било е тъмно. Чула само двата изстрела. Станала от леглото след първия, погледнала през прозореца. После, може би след пет минути, чула втория изстрел.

„Пет минути — помисли си Томас. — Какво се е случило в паузата?“

Камерата мина през главния вход и Мур видя стенен гардероб, през чиято отворена врата зърна няколко палта на закачалки, чадър, прахосмукачка. Картината се размърда и на екрана се появи дневната. На масичката за кафе до дивана имаше две стъклени чаши и в едната все още имаше течност, приличаща на бира.

— Кордел го е поканила вътре — обади се Сингър. — Изпили по една-две чаши. После отишла в банята, върнала се, довършила бирата си. Преди да е минал час рохипнолът си казал думата.

Диванът беше с прасковен цвят с изящна цветна шарка, втъкана в плата. Мур не предполагаше, че Катрин би избрала дамаски с цветен мотив, но той беше навсякъде. Цветя имаше по пердетата, по възглавниците във фотьойлите. Цветове. В Савана е била заобиколена от много цвят. Представи си я седнала на този диван с Андрю Капра как слуша съчувствено свързаните с работата му притеснения, докато рохипнолът бавно преминава от стомаха в кръвта ѝ. Докато молекулите на наркотика проникнат до главния ѝ мозък. Докато гласът на Капра започне да избледнява.

Новото раздвижване ги отведе в кухнята, камерата обходи къщата, документирайки всяка от стаите така, както я бяха намерили в два часа сутринта през това съботно утро. В кухненската мивка се виждаше самотна водна чаша.

Внезапно Мур се приведе напред.

— Тази чаша... направихте ли ДНК-анализ на слюнката?

— Защо да го правим?

— Не знаете кой е пил от нея?

— В къщата е имало само двама души, когато е пристигнал първият полицай. Капра и Кордел.

— На масичката за кафе е имало две чаши. Кой е пил от третата?

— По дяволите, може да е престояла в тази мивка цял ден. Тя нямаше отношение към ситуацията, която заварихме.

Операторът приключи огледа на кухнята и насочи вниманието си към коридора.

Томас грабна дистанционното и върна назад лентата до началото на сегмента с кухнята.

— Какво? — попита Сингър.

Мур не отговори. Приведе се по-близо, докато картините се редуваха повторно на екрана. Хладилникът, по който бяха залепени ярки магнитчета във формата на плодове. Бурканите за брашно и захар върху кухненския плот. Мивката със самотната водна чаша. Тогава обективът мина покрай кухненската врата към коридора.

Мур върна отново лентата.

— Какво гледаш? — попита Сингър.

Записът тръгна от момента с водната чаша. Камерата започна да се извърта към коридора. Мур натисна „пауза“.

— Това — рече той — Кухненската врата. Къде води?

— Тъъ... задния двор. Отваря се към една поляна.

— А какво има зад задния двор?

— Друг двор. Друга редица къщи.

— Разговаря ли със собственика на съседния двор? Дали е чул изстрелите?

— Какво променя това?

Томас се изправи и се приближи до монитора.

— Кухненската врата — рече той, като почука по екрана. — Тя е с верига, която не е закачена.

Сингър направи кратка пауза.

— Но вратата е заключена. Виждаш ли позицията на копчето на дръжката й?

— Виждам. Това са бравите, чието копче човек може да натисне при излизане и така да заключи вратата след себе си.

— И според теб това означава?

— Защо тя би натиснала бутона, но не би сложила веригата? Когато заключват дома си за през нощта, хората правят това едновременно. Натискат бутона и пускат веригата. Тя е пропуснала втората стъпка.

— Може просто да е забравила.

— В Савана са били убити три жени. Тревожела се е достатъчно, за да държи пистолет под леглото си. Не мисля, че е забравила. — Погледна събеседника си. — Може би някой е излязъл през тази кухненска врата.

— В къщата е имало само двама души. Кордел и Капра.

Мур помисли върху следващите си думи. Дали щеше да спечели, или да загуби повече, ако бъдеше съвършено прям.

Но сега Сингър разбра накъде отива разговорът.

— Казваш, че Капра е имал съдружник.

— Да.

— Доста сериозно заключение само от една не пусната верига.

Мур си пое въздух.

— Това не е всичко. През нощта на нападението Катрин Кордел е чула още един глас в къщата. Мъж, който говорел с Капра.

— Никога не ми е казвала подобно нещо.

— Информацията излезе по време на хипнотичен сеанс.

Сингър избухна в смях.

— Не прибягна ли до услугите на ясновидец, за да я потвърди?
Защото тогава щеше да ме убедиш наистина.

— Това обяснява защо Хирургът знае толкова много за техниката на Капра. Двата мъже са били партньори. И Хирургът продължава традицията дотам, че преследва единствената им оцеляла жертва.

— Светът е пълен с жени. Защо се е фокусирал върху нея?

— Недовършена работа.

— Е, аз пък имам по-добра теория. — Сингър стана от стола си. — Кордел е забравила да пусне веригата на кухненската си врата. Вашето момче в Бостън копира онова, което е прочело във вестниците. А вашият хипнотизатор е извадил лъжлив спомен. — Тръгна към вратата, клатейки глава. И на раздяла додаде саркастично: — Уведомете ме, когато хванете *истинския* убиец.

Мур не позволи тази размяна на любезности да го измъчва дълго. Знаеше, че Сингър защитава собствената си работа по този случай и не можеше да го вини за скептицизма. Той самият започваше да се съмнява в онова, което му казваше инстинктът. Беше дошъл чак в Савана, за да докаже или опровергае теорията за партньора и засега не беше открил нищо в нейна подкрепа.

Насочи вниманието си към телевизионния екран и натисна „плей“.

Камерата напусна кухнята и тръгна към коридора. Малко отклонение към банята — розови хавлии, перденце с многоцветни рибки на душа. Ръцете на Мур бяха потни. Страхуваше се от онова, което следваше, но не можеше да откъсне поглед от екрана. Камерата излезе от банята и продължи нататък по коридора, мина покрай закачения в рамка на стената акварел с розови божури. По дървения под се виждаха кървави следи от обувки, размазани от първите дошли на местопрестъплението полицаи и по-късно — от припрените санитарии. Резултатът беше объркваща абстрактна драсканица в червено. Отпред се появи врата, гледката подскачаше пред държаната от нестабилна ръка камера.

Влязоха в спалнята.

Томас усети как стомахът му се преобърна, не защото онова, което виждаше, беше по-шокиращо от другите сцени на престъпление, на които беше станал свидетел. Не, изживяваният от него ужас беше вътре в самата му същност, защото познаваше и обичаше жената, която бе страдала тук. Беше изучавал снимките на тази стая, но те нямаша същото зловещо въздействие като видеозаписа. Макар Катрин да я нямаше в тези картини — по това време тя вече беше закарана в болницата — доказателството за нейното изпитание крещеше към него от телевизионния екран. Той видя найлоновото въже, с което са били завързани китките и глезените ѝ, то все още не беше срязано от леглото. Видя хирургически инструменти — скалпел и ретрактори — оставени на нощното шкафче. Видя всичко това и въздействието беше толкова мощно, че се олюля назад на стола си, сякаш беше блъснат с юмрук.

Когато обективът най-сетне се премести към трупа на Андрю Капра върху пода, Томас не изпита почти никаква емоция, вече беше вцепенен от видяното преди секунди. От коремната рана на Капра бе изтекла много кръв и под торса му се беше образувала голяма локва. Вторият куршум, улучил окото му, беше причинил фаталната рана. Спомни си петминутната пауза между двата изстрела. Картината, която видя, я потвърди. Ако се съдеше по количеството изтекла кръв, Капра бе лежал жив и кървящ в продължение поне на няколко минути.

Видеозаписът свърши.

Мур продължи да се вира в тъмния екран още известно време, преди да излезе от парализата си и да се размърда, за да изключи видеото. Чувстваше се прекалено изтощен, за да помръдне от стола си. Когато най-сетне го направи, получи сили единствено от желанието си да се измъкне от това място. Взе кутията с пресниманите документи от разследването в Атланта. Тъй като това не бяха оригинали, а копия от документи, съхранявани в Атланта, можеше да ги прегледа другаде.

Щом се върна в хотела, взе душ и хапна хамбургер с пържени картофи, които поръча на румсървис. Даде си един час пред телевизора, за да се освободи малко от напрежението. Но през цялото време, докато превърташе каналите, единственото му истинско желание беше да се обади на Катрин. След като изгледа последния видеозапис, направен на мястото на престъплението, той доби

представа точно що за чудовище я преследваше сега и тази мисъл не му даваше покой.

На два пъти взе телефона и после пак го остави. Взе го пак и този път пръстите му сами набраха номера, който знаеше прекалено добре. След четвъртото позвъняване му отговори телефонният секретар на Катрин.

Затвори, без да остави съобщение.

Взира се дълго в телефона, засрамен от лекотата, с която бе рухнало решението му. Беше си обещал да се държи здраво в ръце, беше приел молбата на Маркет да стои на разстояние от Катрин, докато трае разследването. „Когато всичко свърши, все някак си ще оправя нещата между нас.“

Погледна към купчината документи от Атланта върху бюрото. Беше полунощ, а още не беше започнал. С въздишка отвори първата папка от кутията.

Случаят „Дора Чиконе“, първата жертва на Андрю Капра, определено не беше привлекателно четиво. Вече знаеше основните подробности, бяха обобщени във финалния доклад на Сингър. Но Мур не беше чел докладите от Атланта, въз основа на които беше направен финалният, затова сега се върна назад във времето, изучавайки най-ранния доказан случай на Андрю Капра. Ето къде започваше всичко. В Атланта.

Прочете първоначалния доклад за престъплението, после прегледа разпитите. Прочете показания на съседите на Чиконе, на бармана в местната кръчма, където я бяха видели жива за последен път, и на приятелката, която беше открила тялото. Имаше също така папка със списък от заподозрени и техните снимки, Капра не беше сред тях.

Дора Чиконе беше дващест и две годишна студентка в „Еймъри“. В нощта на смъртта ѝ я бяха видели около полунощ да пие „Маргарита“ в „Ла Кантина“. Четирийсет часа по-късно тялото ѝ било открито в дома ѝ, голо и завързано за леглото с найлоново въже. Матката ѝ била отстранена, а шията — прерязана.

Намери предполагаемото развитие във времето, определено от полицията. Беше просто приблизителен план, написан с твърде нечетлив почерк, сякаш детективът от Атланта го беше направил само за да задоволи нечие изискване. Почти подуши провала в тези

страници, прочете го в депресиращо клюмналия почерк на детектива. Той самият беше усетил в гърдите си тежестта, която се натрупва там, когато минеш двайсет и четири часовата граница, после след изтичането на една седмица, после — на месец, а все още не разполагаш с насоки, към които да насочиш разследването. Ето с това разполагаше детективът от Атланта — с нищо. Убиецът на Дора Чиконе не беше намерен.

Мур отвори доклада от аутопсията.

Касапницата, на която беше подложена Дора Чиконе, не беше нито толкова бърза, нито толкова умела като по-късните убийства на Капра. Назъбената линия показваше, че Капра не е имал увереността да направи един чист разрез в долната част на корема. Беше се колебал, беше връщал острието назад, разкъсвайки кожата. След срязването на кожния слой, процедурата бе деградирала до аматорско сечене, острието беше засегнало сериозно пикочния мехур и червата при изваждането на трофея. При първата си жертва не беше направил шевове, за да завърже артериите. Кървенето било обилно и Капра явно беше работил на сляпо, тъй като анатомичните му ориентири били потопени под постоянно увеличаващата се алена локва.

Единствено милостивото срязване на шията бе извършено щогоде умело. Беше изпълнено само с един разрез, сякаш след като вече беше задоволил глада си и действията му не бяха толкова трескави, най-сетне бе в състояние да се контролира и да довърши започнатото с хладна експедитивност.

Мур остави доклада от аутопсията и насочи внимание към остатъците от вечерята си върху подноса пред себе си. Тъй като внезапно му се догади, занесе подноса до вратата и го остави в коридора. После се върна до бюрото и отвори следващата папка, която съдържаше лабораторните отчети по престъплението.

Първият лист беше от микроскопските анализи: „Идентифицирани са сперматозоиди в секретa, взет от влагалището на жертвата“.

Знаеше, че ДНК-анализът по-късно потвърждава, че въпросната сперма е на Капра. Преди да убие Дора Чиконе, той я беше изнасилил.

По-нататък Мур откри наръч доклади от отдел „Косми и влакна“. Окосмената срамна част на жертвата бе внимателно огледана и там бе намерен червеникавокафяв косъм, който по-късно се оказва от

срамната област на Капра. Прегледа другите доклади за анализи на различни косми, открити на мястото на престъплението. Повечето бяха от жертвата — от срамната ѝ област или от главата. От килима бе изваден също така къс рус косъм, за който по-късно, поради сложния строеж на сърцевината, се установява, че не е човешки. Поставената по-късно добавка, написана на ръка, гласеше: „Майката на жертвата притежава голдън ретрийвър. Подобни косми са открити на задната седалка на колата на жертвата“.

Стигна до последната страница от доклада на отдел „Косми и влакна“ и спря. Тя беше отчет за анализа на друг косъм, който беше човешки, но така и не беше идентифициран. Беше открит върху възглавницата. Във всеки дом могат да бъдат открити косми с различен произход. Всеки човек отделя всекидневно десетки косми и в зависимост доколко усърден домакин е и колко често използва прахосмукачка, килимите, мокетите и диваните съдържат микроскопична информация за всеки посетител, прекарал известно време в къщата. Този косъм, открит върху възглавницата, можеше да бъде на любовник, гост, роднина. Сигурно беше, че не е на Андрю Капра.

„Единствен човешки косъм от главата, светлокафяв, А0 (къдрав), дължина: 5 см. Телогенна фаза. *Trichorrhexis invaginata*. Неидентифициран произход.“

Trichorrhexis invaginata. Бамбуков косъм.

Хирургът е бил там.

Мур се облегна назад, зашеметен. По-рано същия ден беше прочел лабораторните доклади за Фокс, Вурхийс, Торрегроса и Кордел. На нито една от сцените на тези престъпления не беше открит косъм с *Trichorrhexis invaginata*.

Но съучастникът на Капра беше присъствал на всички тях. Беше останал невидим, не беше оставял след себе си нито сперма, нито ДНК. Единственото доказателство за неговото присъствие беше косъмът и погребаният спомен на Катрин за неговия глас.

Партньорството им е започнало още от първото убийство. В Атланта.

Питър Фалко беше изцапан с кръв до лактите. Вдигна поглед от масата, когато Катрин влезе в операционната на травматологията. Каквото и напрежение да бе възникнало помежду им, колкото и смутена да се чувстваше в присъствието на Питър, всичко това отстъпи моментално на заден план. Бяха влезли отново в ролята на двама професионалисти, работещи рамо до рамо в разгорещената битка.

— Пристига още един! — каза Питър. — Така стават четирима. Все още се борят, за да го отделят от колата.

От разреза бликна кръв. Той грабна щипци от тавичката и ги пъкна в отворената коремна кухина.

— Аз ще асистирам — заяви Катрин и разкъса запечатващата лента на една стерилна престилка.

— Не, аз мога да се справя с това. Кимбъл се нуждае от теб във втора зала.

Сякаш за да акцентира върху думите му, сирената на линейка заглуши глъчката в помещението.

— Този е твой — додаде Фалко. — Приятно прекарване.

Д-р Кордел изтича към мястото за паркиране на линейките. Д-р Кимбъл и две медицински сестри вече чакаха отвън, докато светещото превозно средство даваше заден ход. Кимбъл още не беше успял да отвори вратата на линейката, когато чуха виковете на пациента.

Беше млад човек с татуировки по ръцете и раменете. Той се мяташе и псуваше, докато екипът буташе носилката му. Катрин хвърли поглед към окървавения чаршаф, покрил долните му крайници и разбра причината за писъците му.

— Дадохме му един тон морфин още на мястото на катастрофата — обясни санитарят, докато го откарваха към втора травматологична зала. — Като че ли изобщо не му е подействал!

— Колко? — попита тя.

— Четирийсет — четирийсет и пет милиграма венозно. Спряхме, когато кръвното му започна да пада.

— Преместваме, когато кажа „три“! — обяви едната сестра. — Едно, две, три!

— Шибана работа. *Боже! Боли!*

— Знам, миличък. Знам.

— Не знаеш *абсолютно нищо!*

— Ще се почувстваш по-добре след минутка. Как се казваш, синко?

— Рик... О, боже, кракът ми...

— Рик кой?

— Роланд!

— Алергичен ли си към нещо, Рик?

— Ама какво ви има, бе, *проклети хора?*

— Разполагаме ли с жизнените показатели? — намеси се Катрин, докато си слагаше ръкавиците.

— Кръвно сто и две на шейсет. Пулс сто и трийсет.

— Десет милиграма морфин — каза Кимбъл.

— *По дяволите! Дайте ми сто!*

Докато останалата част от персонала тичаше напред-назад, вземайки кръв за изследване, включвайки пациента към системата, Катрин махна окървавения чаршаф и дъхът ѝ секна, когато видя турникета за спешни случаи, завързан около нещо, което трудно можеше да бъде определено като крайник.

— Дайте му трийсет — добави тя.

Долната част на десния крак се държеше само на няколко късчета кожа. Почти откъснатият крайник представляваше пихтиеста червена маса, а стъпалото беше извито почти назад.

Докосна пръстите — бяха студени като камък. Разбира се, нямаше никакъв пулс.

— Казаха, че артерията изтласква кръв — обясни санитарят. — Първото ченге, пристигнало на мястото, сложило турникета.

— Това ченге му е спасило живота.

— Морфинът е бит!

Катрин насочи светлината към раната.

— Както изглежда са прекъснати подколенният нерв и артерия. Притокът на кръв към този крак е преустановен. — Погледна към

Кимбъл и двамата разбраха какво трябва да се направи. — Да го закараме в операционната — добави Катрин. — Достатъчно е стабилен, за да бъде пренесен. Така ще освободим тази травматологична зала.

— Точно навреме — заяви Кимбъл, тъй като в този момент чува сирената на друга приближаваща линейка.

Обърна се, за да излезе.

— Хей. Хей! — Пациентът го сграбчи за ръката. — Вие не сте ли лекар? Дяволски боли. Кажете на тези кучки да направят нещо.

Кимбъл хвърли кос поглед към Катрин и каза:

— Бъди мил с тях, момко. Тези кучки ръководят шоуто.

Ампутацията никога не беше лесен избор за Катрин. Ако беше възможно крайникът да бъде спасен, тя правеше всичко, което зависи от нея, за да го закрепил отново към тялото. Но когато половин час покъсно се изправи в операционната със скалпел в ръка и погледна към онова, което бе останало от десния крак на нейния пациент, изборът беше очевиден. Прасецът беше премазан, както и тибията, и фибулата бяха натрошени на парченца. Ако се съдеше по левия крак, десният крайник някога е бил мускулест, добре оформен и силно загорял на слънцето. Босото стъпало, странно запазено въпреки шокиращия ъгъл, който образуваше, беше на по-светли и по-тъмни ивици, резултат от каишките на сандалите, а под ноктите на пръстите му имаше пясък. Този пациент определено не ѝ допадна, не ѝ се понравиха и обидите, с които беше обсипал в болката си нея и другите жени от болничния персонал, но докато скалпелът ѝ правеше разрези в плътта му, докато режеше с трион остриите ръбове на счупените кости, тя работеше, обзета от тъга.

Операционната сестра отстрани отрязания крак от масата и го уви в чаршаф. Стъпалото, което до неотдавна се беше наслаждавало на топлината на плажа, скоро щеше да се превърне в пепел, кремирано заедно с останалите жертвени органи и крайници, стигнали до патологичното отделение на болницата.

Операцията депресира и изтощи Катрин. Когато най-сетне свали ръкавиците и престилката и излезе от залата, не беше в настроение да разговаря с Джейн Ризоли, която я чакаше.

Отиде до мивката, за да отмие миризмата на талк и каучук от ръцете си.

— Полунощ е, детектив. Вие никога ли не спите?

— Вероятно колкото спите и вие. Имам няколко въпроса към вас.

— Мислех, че вече не работите по този случай.

— Никога няма да изляза от случая. Независимо кой какво казва. Лекарката избърса ръце и се обърна към своята посетителка.

— Не ме харесвате особено, нали?

— Не е важно дали ви харесвам, или не.

— Да не би заради нещо, което съм ви казала? Или съм направила?

— Вижте, приключихте ли тук за тази нощ?

— Заради Мур е, нали? Затова сте ми сърдита.

Джейн стисна челюсти.

— Личният живот на детектив Мур си е негова работа.

— Но вие не одобрявате.

— Никога не ме е питал за мнението ми.

— То е достатъчно ясно.

Ризоли я изгледа с неприкрито презрение.

— Някога се възхищавах на Мур. Мислех, че е уникален по рода си. Ченге, което никога не пресича разделителната линия. Показа се, че с нищо не е по-добър от другите. Но онова, което не мога да повярвам, е, че причината да оплете конците се оказа жена.

Катрин свали хирургическата шапка и я пусна в кошчето за боклук.

— Той знае, че това е било грешка — отговори тя и отвори вратата, водеща към коридора.

Ризоли я последва.

— От кога?

— Откакто напусна града, без да каже дума. Предполагам съм била само временна грешка в преценката му.

— Това ли беше той за вас? Грешка в преценката?

Катрин спря на място в коридора, премигвайки, за да задържи напиралните сълзи. „Не знам. Не знам какво да мисля.“

— Изглежда вие сте в центъра на всичко, д-р Кордел. Стоите като централна фигура на сцената, фокусирайки вниманието на всички. На Мур. На Хирургът.

Катрин се обърна разгневена към своята събеседница.

— Да не мислите, че искам всичко това? Никога не съм молила да бъда превръщана в жертва!

— Но то ви се случва отново и отново, нали? Между вас и Хирургът съществува някаква свръхестествена връзка. В началото не я забелязах. Мислех, че е убил другите си жертви, за да изживява найве болните си фантазии. Сега мисля, че всичко е заради вас. Той е като котка, която убива мишки и ги носи на своята господарка, за да докаже, че я бива като ловец. Тези жертви са били жертвоприношение, предназначено да ви впечатли. Колкото по-силен страх ви обзема, толкова по-успял се чувства той. Затова изчака с убийството на Нина Пейтън — докато бъде приета в тази болница, под вашите грижи. Вие сте неговата идея фикс. Искам да знам защо.

— Той единствен може да отговори на този въпрос.

— Вие нямате ли представа?

— Откъде да имам? Не знам дори кой е той.

— Бил е във вашата къща с Андрю Капра. Ако това, което казахте под хипноза, е вярно.

— Андрю е единственият, когото видях през онази нощ. Андрю е единственият... — Тя спря. — Може би истинската му идея фикс не съм аз, детектив. Мислили ли сте за това? Може би е Андрю.

Джейн се намръщи, поразена от казаното. Катрин внезапно осъзна, че е улучила истината. Центърът на света на Хирургът не беше тя самата, а Андрю Капра. Човекът, когото опитваше да надмине или може би дори боготвореше. Съдружникът, когото Катрин му беше отнела.

Вдигна очи, тъй като в този момент повикаха името ѝ по болничната система за предаване на съобщение.

— Д-р Кордел, Спешно отделение. Д-р Кордел, Спешно отделение.

„Божичко, няма ли да ме оставят на мира?“

Натисна бутона на асансьора.

— Д-р Кордел?

— Нямам време за въпросите ви. Имам пациенти, за които да се грижа.

— Кога ще имате време?

Вратата се отвори и Катрин влезе в асансьора — уморен войник, когото викаха обратно на фронтовата линия.

— Ангажиментите ми за през нощта тепърва започват.

По кръвта им ще ги позная.

Оглеждам редиците от епруветки с кръв за изследване така, както човек гледа лакомо шоколадовите бонбони в кутията, питайки се кой ли е най-вкусният. Кръвта ни е уникална като нас самите и с невъоръжено око различавам различните нюанси на червения цвят, от ярко кардиналовочервено до цвета на черна череша. Знам какво ни дава тази широка гама от цветови нюанси. Знам, че червеното се дължи на хемоглобина, в различна степен на окисляване. Това е химия, нищо повече, но подобна химия е толкова мощна, че шокира, ужасява. Всички се вълнуваме при вида на кръв.

Макар да я виждам всеки ден, тя не престава да ме наелектризира.

Оглеждам редиците с гладен поглед. Епруветките пристигат от цял Бостън и областта около него, изпращат ги от лекарски кабинети и клиници, и от съседната болница. Ние сме най-голямата диагностична лаборатория в града. Независимо къде в Бостън ви вземат кръв за изследване, има голяма вероятност тя да стигне тук. При мен.

Зареждам първата редица с проби. На всяка епруветка има етикет с името на пациента, името на лекаря и датата. До редицата е поставено тестето от придружаващи бележки. Посягам именно към тях и ги прелиствам, преглеждайки имената.

Спирам някъде по средата на купчинката. Бележката е издадена на името на Карън Соубъл, двайсет и пет годишна, която живее на „Сларк роуд“ № 7536 в Бруклайн. Тя е бяла и неомъжена. Всичко това научавам от формуляра, заедно с номера на социалната осигуровка, името на работодателя и на застрахователя.

Лекарят иска две изследвания на кръвта: за ХИВ и за сифилис.

На реда за диагнозата лекарят е написал: „Сексуално насилие“.

Намирам в редицата епруветката с кръвта на Карън Соубъл. Тя е тъмночервена, кръв на ранен звяр. Докато държа епруветката в ръката си, тя се затопля и аз виждам, усещам жената на име Карън. Смазана и объркана. Чакаща към нея да бъдат предявени претенции.

Тогава чувам глас, който ме стряска, и вдигам поглед.

Катрин Кордел току-що е влязла в моята лаборатория.

Стои толкова близо, че ако се пресегна, сигурно ще я докосна. Изумен съм да я видя тук, особено в този час между здрача и зората. Лекарите рядко дръзват да слязат в нашия подземен свят и да я видя за мен е неочаквано вълнение, тя приковава вниманието ми също както го е направила Персефона, слизайки в царството на Хадес.

Какво ли я е довело тук? Тогава виждам да подава няколко епруветки със сламеножълта течност на лаборантката на съседния плот, чувам думите „плеврална ефузия“ и разбирам защо е благоволила да ни посети. Като много лекари и тя не доверява на болничните куриери някои особено ценни телесни течности и е отнесла лично епруветките до тунела, който свързва болница „Пилgrim“ със сградата на „Интерпат лабс“.

Проследявам я с поглед, докато се отдалечава. Минава покрай моя плот. Раменете ѝ са увиснали и тя се полюлява, краката като че ли не я държат, сякаш се движи с усилие през дълбока кал. От умората и флуоресцентното осветление кожата ѝ изглежда съвсем тънка, като лек слой крем върху фините кости на лицето ѝ. Тя изчезва зад вратата, без да знае, че съм я наблюдавал.

Свеждам поглед отново към епруветката на Карън Соубъл, която продължавам да държа и внезапно кръвта ми се струва безжизнена и безинтересна. Плячка, за която дори не си заслужава да излизаш на лов. Не и в сравнение с онова, което беше минало току-що покрай мен.

Все още усещам миризмата на Катрин.

В компютъра, в графа „име на лекаря“, вписвам „К. Кордел“. На екрана се появяват всички лабораторни изследвания, които е поръчала през последните двацет и четири часа. Виждам, че е в болницата от десет вечерта. Сега е пет и трийсет сутринта, петък. Предстои ѝ цял ден клинична работа.

Моят работен ден е вече към края си.

Когато излизам от сградата, часовникът показва точно седем и утринното слънце свети право в очите ми. Денят вече е топъл. Отивам до паркинга на медицинския център и вземам асансьора до пето ниво, до място №541, където е паркирана колата ѝ. Това е един лимоненожълт „Мерцедес“, тазгодишен модел. Тя го поддържа блестящ от чистота.

Изваждам връзката ключове от джоба си, която е в мен вече от две седмици, и пъхам единия от тях в ключалката на багажника ѝ.

Багажникът се отваря. Поглеждам вътре и забелязвам лоста за освобождаване на багажника, превъзходно предпазно средство срещу опасността някое дете да остане заключено вътре по някакво стечение на обстоятелствата.

Покрай рампата на гаража с ръмжене минава автомобил. Бързо затварям багажника на мерцедеса и се отдалечавам.

Троянската война продължава десет години, изпълнени с брутални действия. Девическата кръв на Ифигения, пролята на олтара в Авлида, осигурява силен попътен вятър за хилядата гръцки кораба, тръгнали към Троя, но там не ги чака бърза победа, защото боговете на Олимп са се разделили. На страната на Троя са Афродита и Арес, Аполон и Артемида. На страната на гърците са Хера, Атина и Посейдон. Победата преминава в ръцете ту на едните, ту на другите, непостоянна като променливия бриз. Героите убиват и биват убивани, а поетът Вергилий казва, че по земята течали кървави ручей.

В крайна сметка не силата, а хитростта поваля Троя на колене. Призори на последния ден на Троя, като се събуждат, нейните войници виждат голям дървен кон, изоставен пред портите на града.

Когато се сетя за Троянския кон, винаги се изумявам от глупостта на войниците на Троя. Как не са разбрали, че в огромното дървено съоръжение, което изтеглили вътре в града, се крие врагът? Защо са го вкарали зад стените на града? Защо пируват през тази нощ, замъглявайки умовете си в пиянското отпразнуване на победата? Искане ми се да мисля, че аз не бих постъпил така.

Може би това самодоволство е било породено от осъзнаването на непроницаемостта на стените. Веднъж щом портите са затворени и барикадите — пуснати, как би могъл врагът да атакува? Той е изолиран отвъд стените.

Никой не спира да помисли върху вероятността, че врагът може би е вътре, между стените. Че е тук до тях.

Мисля за дървения кон, докато разбърквам сметаната и захарта в кафето си. Вдигам телефона.

— Хирургически кабинет. На телефона е Хелън — отговаря секретарката.

— Може ли да бъда приет днес следобед от д-р Кордел?

— Случаят спешен ли е?

— Не точно. Имам една мека бучка на гърба. Не боли, но искам тя да я види.

— Мога да ви запиша в графика ѝ след около две седмици.

— Няма ли да може да ме приеме днес следобед? След последния записан преглед?

— Съжالياва, мистър... как ви е името, моля?

— Мистър Трой.

— Мистър Трой. Всички часове на д-р Кордел са заети чак до пет часа и след това тя се прибира веднага вкъщи. След две седмици е първата възможност, това мога да направя.

— В такъв случай оставете. Ще опитам при друг лекар.

Затварям. Вече знам, че по някое време след пет часа тя ще излезе от кабинета си. Уморена е, сигурно ще кара право за вкъщи.

Сега е девет сутринта. Денят ще бъде изпълнен с чакане, с нетърпеливо предвкушване на това, което предстои.

В продължение на десет кървави години гърците обсаждат Троя. В продължение на десет години те постоянстват, хвърлят се срещу неприятелските стени, докато късметът им ту расте, ту намалява, в зависимост от благоволенieto на боговете.

Аз чаках само две години, за да предявя претенции за моята плячка.

Това беше достатъчно дълго.

Секретарката на отдел „Студенти“ на медицинското училище към университета „Еймъри“ приличаше на Дорис Дей, слънчева блондинка, съзряла в блага южняшка матрона. Уини Блис държеше на бюрото си, до кутията с адресите на студентите, кафеварка и кристална купа с маслени сладки. Мур можеше да си представи колко гостоприемно изглеждаше това кътче за един стресиран студент по медицина. Уини беше работила в този офис двайсет години и тъй като нямаше деца, беше насочила майчинските си импулси към студентите, които посещаваха тази стая всеки ден, за да си вземат пощата. Хранеше ги със сладки, като не пропускаше да им даде мимоходом информация за предлаганите в момента квартири, да ги посъветва във връзка с неудачните им любовни връзки и провала на последния тест. И всяка година при дипломирането ронеше сълзи, защото я напускаха 110 от децата ѝ. Тя разказа всичко това на Мур с мекия си южняшки акцент, докато трупаше пред него сладки и му наливаше кафе. И той ѝ повярва. Уини Блис беше изтъкана от сърдечност и в нея нямаше и следа от стомана.

— Не можах да повярвам, когато ми се обадиха от полицията в Савана преди две години — каза тя, като седна грациозно на стола си. — Отговорих им, че трябва да е станала грешка. Виждах как Андрю влиза в този офис всеки ден за пощата си. Това беше може би най-доброто момче, което съществува. Изключително учтиво — никога не съм чула от устата му да излезе и една лоша дума. Специално гледам хората в очите, детектив Мур, просто за да им дам да разберат, че наистина ги *виждам*. И в очите на Андрю виждах добро момче.

„Доказателство колко лесно можем да бъдем измамени от злото“ — помисли си Томас.

— Спомняте ли си Андрю да е бил особено близък с някого през четирите години на следването си тук? — попита той.

— Приятелка ли имате предвид?

— Повече ме интересуват приятелите му от мъжки пол. Говорих с бившата му хазайка тук, в Атланта. Тя каза, че някакъв млад мъж посещавал от време на време Капра. Мислела, че той също е студент по медицина.

Уини се изправи и се приближи до кантонерката, откъдето извади отпечатан на принтер лист.

— Това е списъкът на студентите от курса на Андрю. Общият брой беше сто и десет човека, като около половината от тях бяха мъже.

— Той имаше ли близки приятели сред тях?

Секретарката прегледа трите страници с имена и поклати глава.

— Съжалявам. Не си спомням някой от този списък да е бил особено близък с него.

— Да не искате да кажете, че не е имал приятели?

— Казах, че аз *не познавам* никой от приятелите му.

— Може ли да видя списъка?

Тя му го подаде. Мур прегледа списъка, но никое друго име, освен Капра не му се стори познато.

— Знаете ли къде живеят сега всички тези студенти?

— Да. Непрестанно нанасям промените в адресите им заради бюлетина, който изпращаме на бившите си студенти.

— Сред тях има ли живеещи в района на Бостън?

— Чакайте да проверя. — Завъртя се с лице към компютъра си и лакираните ѝ розови нокти затракаха по клавиатурата. Невинността ѝ придаваше вид на излязла от друга, по-стара и благочестива епоха, затова му се стори странна пъргавината, с която боравеше с компютъра. — Да, в Нютън, Масачузетс. Това близко ли е до Бостън?

— Да. — Мур се приведе напред, усещайки внезапното ускоряване на пулса си. — Как му е името?

— Това е тя. Латиша Грийн. Много добро момиче. Носеше ми от големите торбички с пекан^[1]. Това всъщност беше наистина гадно от нейна страна, защото знаеше, че се грижа за фигурата си, но мисля, че ѝ беше приятно да храни другите. Просто си беше такава.

— Беше ли омъжена? Имаше ли си приятел?

— О, има *прекрасен* съпруг! Най-високият мъж, когото съм виждала! Метър и деветдесет и три, с красива черна кожа.

— Чернокож — повторих аз.

— Да. Много красив.

Томас въздъхна и се загледа отново в списъка.

— И доколкото знаете никой друг от курса на Капра не живее край Бостън, така ли?

— Не и според моя списък. — Уини Блис се обърна към своя посетител. — О! Изглеждате разочарован.

Каза го с нотка на тъга, сякаш се чувстваше лично отговорна, че не бе оправдала очакванията му.

— Днес на няколко пъти удрям на камък — призна той.

— Вземете си бонбон.

— Благодаря ви, но не искам.

— Вие също ли следите теглото си?

— Не си падам по сладкото.

— В такъв случай определено *не* сте южняк, господин детектив.

Невъзможно беше да не се разсмее. Уини Блис, с големите си очи и мекия си глас, го беше пленила, както несъмнено очароваше всеки студент, който влезе в офиса ѝ, независимо от пола му. Погледът му се насочи към стената зад нея, на която беше окачена поредица от групови снимки.

— Това курсовете на студентите по медицина ли са?

Секретарката се обърна, за да погледне към стената.

— Карам съпруга си да прави по една снимка на всяко дипломиране. Не е лесно да събереш студентите. Все едно да опитваш да водиш стадо котки, както обича да казва съпругът ми. Но аз искам тази снимка и *ги карам* да позират. Не са ли това най-чудесните млади хора?

— Кой е курсът от дипломирането на Андрю Капра?

— Ще ви покажа албума за съответната година. Там са написани също така и имената. — Уини стана и се приближи до шкаф със стъклени вратички. С благоговение измъкна тънък албум от полицата и прокара длан по корицата му, за да избърше прахта от нея. — Това е годината, в която се дипломира Андрю. Тук са снимките на всичките му състуденти, заедно с информацията къде са били приети като стажанти. — Направи пауза, после му подаде албума. — Това е единственият ми екземпляр. Затова бихте ли го разгледали тук, без да го изнасяте навън?

— Ще седна ето там в ъгъла, за да не ви преча. Така ще можете да ме държите под око. Какво ще кажете?

— О, не съм казала, че ви нямам доверие!

— Е, и не би трябвало — отвърна Мур и намигна.

Секретарката се изчерви като ученичка.

Томас отиде с албума в ъгъла на стаята, където имаше място за сядане и където стояха кафеварката и съд с бисквитки. Отпусна се в един фотьойл със захабена дамаска и отвори албума на Медицинското училище „Еймъри“ за интересуващата го година. Междувременно стана дванайсет по обяд и през помещението започна да преминава истински парад от студенти в бели престилки, дошли да си вземат пощата. „Откога децата стават лекари?“ — помисли си Мур, толкова млади му се сториха те. Не можеше да си представи, че ще повери своето тяло на средна възраст на грижите на тези младоци. Видя любопитните им погледи, чу поясняващия шепот на Уини:

— Той е детектив от *отдел „Убийства“* в Бостън.

Да бе, онова грохнало старче в ъгъла.

Мур се сви още повече във фотьойла и насочи вниманието си върху снимките. До всяка една от тях беше написано името на студента и здравното заведение, в което беше приет на работа. Когато стигна до фотографията на Капра, спря. Капра гледаше право в обектива — усмихнат млад човек с искрен поглед, който не криеше нищо. Ето това беше най-смразяващото за Томас — хищниците се движеха сред своята плячка, без да можеха да бъдат разпознати.

До името на Капра бе изписана информацията за стажантската му програма. „Хирургия, Медицински център «Ривърленд», Савана, Джорджия“.

Запита се кой друг от курса на Капра бе отишъл да стажува в Савана, кой друг беше живял в този град, докато Капра беше колил жени. Прелистваше страниците, четеше надписите и установи, че още трима студенти по медицина са били приети по програмата в областта на Савана. Двама от тях бяха жени, третият беше мъж с азиатско потекло.

Поредният неуспешен опит.

Приведе се обезсърчено напред и се подпря на лакти. Албумът се разтвори в скута му и видя снимката на декана на медицинското училище, който се усмихваше насреща му. Под нея бе изписано посланието на дипломирането: „Да изцелим света“.

„Днес 108 прекрасни младежи полагат тържествено клетвата, която допълва едно дълго и сложно пътуване. Тази клетва като лекар и целител не се полага току-така, защото трябва да ѝ останем верни цял живот...“

Мур изправи гръбнак и препрочете думите на декана: „Днес 108 прекрасни млади хора...“.

Стана и се приближи до бюрото на Уини.

— Мисис Блис?

— Да, господин детектив?

— Казахте, че в първи курс групата на Андрю се е състояла от сто и десет човека.

— Всяка година приемаме сто и десет студенти.

— Тук, в речта си, деканът казва, че се дипломират сто и осем. Какво е станало с другите двама?

Уини поклати тъжно глава.

— Все още не съм го преживяла, онова, което се случи с бедното момиче.

— Кое момиче?

— Лора Хъчинсън. Работеше в една клиника в Хаити. Това е един от нашите курсове по избор. Казват, че пътищата там били направо ужасни. Камионът се килнал в една канавка и се обърнал право отгоре ѝ.

— Значи е било злополука.

— Возила се отзад в камиона. Не могли да я извадят десет часа.

— А другият студент? Още един не се е дипломирал с курса си.

Уини сведе поглед към бюрото и полицаят видя, че не желае особено да говори на тази тема.

— Мисис Блис?

— И това се случва, от време на време — отвърна тя. — Някой студент отпада. Опитваме да им помогнем да останат, но някои от тях имат проблеми с материала, нали разбирате.

— И този студент... как се казва?

— Уорън Хойт.

— Той отпадна?

— Да, може да се каже.

— Това академичен проблем ли беше?

— Ами... — Секретарката се огледа, сякаш търсеше помощ, но не я намери. — Може би е по-добре да попитате един от нашите професори, д-р Кан. Той ще бъде в състояние да отговори на въпросите ви.

— Вие не знаете ли отговора?

— Това е нещо от личен характер. Д-р Кан би трябвало да ви го каже.

Мур погледна часовника си. Беше се надявал да хване самолета обратно за Савана тази вечер, но явно нямаше да успее.

— Къде да намеря д-р Кан?

— В лабораторията по анатомия.

Подуши формалина от коридора. Спря пред вратата с табелка „АНАТОМИЯ“, събирайки сили за онова, което предстоеше. Макар да мислеше, че се е подготвил, когато пристъпи прага, моментално беше смразен от гледката. Двайсет и осем маси в четири редици заемаха дължината на стаята. Върху тях лежаха трупове в напреднал етап на дисекция. За разлика от труповете, които Мур беше свикнал да вижда в лабораторията на съдебния лекар, тези тела му се сториха изкуствени, кожата им беше твърда като винил, оголените кръвоносни съдове изпъкваха в яркосин или червен цвят. Днес студентите се бяха фокусирали върху главите и отделяха мускулите на лицето. Около всеки труп стояха четирима студенти и в помещението звучаха гласове, четящи тихичко текстове от учебници, задаващи въпроси, даващи съвет. Ако не бяха зловещите обекти върху масите, тези студенти можеха да бъдат взети за работници, които се трудеха над механични части в някой завод.

Една млада жена вдигна любопитно поглед към новодошлия непознат в бизнес костюм.

— Търсите ли някого? — попита тя, приготвила скалпела за разрез на бузата на трупа пред себе си.

— Д-р Кан.

— Той е в другия край на стаята. Виждате ли високия мъж с бялата брада?

— Виждам го, благодаря.

Мур продължи да върви между редиците от маси, като всеки от трупове, покрай които минаваше, неизменно привличаше като магнит погледа му. Жената с остатъци от крайници, напомнящи съсухрени пръчки върху стоманената маса. Негърът, чиято кожа на бедрото беше обелена и дебелите мускули под нея ясно се виждаха. В края на редицата групичка студенти слушаха внимателно един наподобяващ Дядо Коледа човек, който сочеше към деликатните влакна на лицевия нерв.

— Д-р Кан? — обади се Томас.

Преподавателят вдигна поглед и всяка прилика с Дядо Коледа изчезна. Мъжът имаше тъмни, напрегнати очи без следа от веселие. Скалпелът изглеждаше несъвместимо деликатен в огромната му лапа. Остави го, свали си ръкавиците. Когато се обърна, за да се измие в мивката, Мур видя, че бялата му коса е вързана на опашка.

— И за какво е всичко това? — попита Кан, като посегна към една хартиена кърпа.

— Имам няколко въпроса във връзка с един първокурсник, на когото сте преподавали тук преди седем години. Уорън Хойт.

Макар професорът да беше обърнат с гръб, Мур видя как масивната му ръка замръзна над мивката, докато от нея капеше вода. После Кан издърпа хартиената кърпа от ролката и избърса мълчливо длани.

— Помните ли го? — додаде Томас.

— Да.

— Добре ли си го спомняте?

— Той беше от студентите, които се помнят.

— Бихте ли ми казали нещо повече?

— Нямам особено желание.

Преподавателят изхвърли смачканата хартиена кърпа в кошчето за боклук.

— Това е криминално разследване, д-р Кан.

Неколцина от студентите погледнаха към тях. Думата „криминално“ бе привлякла вниманието им.

— Нека отидем в моя кабинет.

Мур го последва в съседното помещение. През стъклената преграда се виждаше лабораторията с всичките дващест и осем маси. Село на трупове.

Кан затвори вратата и се обърна към него.

— Защо питате за Уорън? Какво е направил?

— Нищо, за което знаем. Просто искам да разбера каква е била връзката му с Андрю Капра.

— Андрю Капра ли? — Кан изсумтя. — Нашият най-печално известен студент. Ето, това е нещо, с което иска да се прочуе всяко медицинско училище. Че учи психопати как да режат.

— Вие мислехте ли, че Капра е луд?

— Не съм сигурен, че съществува медицинска диагноза за хора като Капра.

— Какво беше вашето впечатление за него в такъв случай?

— Не виждах нищо необичайно. На мен ми се струваше напълно нормален.

Описание, което вледеняваше Мур всеки път, когато го чуеше.

— А какво ще кажете за Уорън Хойт?

— Защо питате за Уорън?

— Трябва да знам дали е бил приятел с Капра?

Кан помисли, преди да отговори.

— Не знам. Не мога да ви кажа какво става извън тази лаборатория. Виждам само онова, което става вътре в това помещение. Как студентите полагат усилия да натъпчат огромно количество информация в преуморените си мозъци. Но не всички успяват да се справят със стреса.

— Това ли се случи с Уорън? Заради това ли напусна медицинското училище?

Кан се обърна към стъклената преграда и се загледа към лабораторията по анатомия.

— Питали ли сте се някога откъде идват трупите?

— Моля?

— Как си ги осигуряват медицинските училища? Как се озовават върху тези маси, за да им правят дисекция?

— Предполагам, че хората завещават тялото си на учебното заведение.

— Точно така. Всеки един от тези трупове е бил човешко същество, направило изключително благородно решение. Те завещават тялото си на нас. Вместо да прекарат вечността в дървен ковчег, те решават да направят нещо полезно с тленните си останки. Дават своя

принос за обучението на следващото поколение от лечители. Това обучение е невъзможно без истински трупове. Студентите трябва да виждат триизмерно всички вариации на човешкото тяло. Необходимо е да изследват със скалпел разклоненията на сънната артерия, мускулите на лицето. Да, някои от тези неща могат да се научат с помощта на компютър, но пак не е същото като да режеш наистина кожата. Да отделяш деликатен нерв. За тази цел е нужно човешко същество. Нужни са хора с такова великодушие и благодост, че да предадат в чужди ръце най-съкровената си част — своето тяло. За мен всеки един от тези трупове на масите в другата стая някога е приютявал невероятна личност. И се отнасям към тях като към такива, като очаквам от студентите си същото отношение. В това помещение шегите или грубостите са недопустими. Студентите трябва да се отнасят към телата и всяка тяхна част с уважение. След приключване на дисекцията останките се кремират и се погребват достойно. — Обърна се и погледна своя събеседник. — Така стоят нещата в моята лаборатория.

— Какво общо има всичко това с Уорън Хойт?

— Всичко възможно.

— Причината да се оттегли ли?

— Да.

Д-р Кан се обърна отново към прозореца.

Мур зачака, вперил очи в широкия гръб на професора, давайки му време да избере правилните слова.

— Дисекцията — започна Кан — е продължителен процес. Някои студенти не успяват да изпълнят поставените им задачи по време на определените часове. Някои се нуждаят от допълнително време, за да огледат добре сложната човешка анатомия. Затова им давам достъп до лабораторията по всяко време. Всеки един от тях има ключ за тази сграда и може да дойде и да работи посред нощ, ако е необходимо. Някои го правят.

— И Уорън ли?

Пауза.

— Да.

Косъмчетата на тила на Томас настръхнаха от ужасяващо предчувствие.

Професорът се приближи до шкафа, отвори едно пълно догоре чекмедже и започна да търси нещо в него.

— Беше неделя. Прекарах уикенда извън града и трябваше да дойда през нощта, за да подготвя един труп за часовете в понеделник. Много от тези деца са още доста несръчни в дисекцията и накълцват труповете. Затова се старая да им демонстрирам една качествена дисекция, за да им покажа анатомията, която биха могли да разрушат, като работят върху поверения им труп. Работехме върху възпроизводителната система и вече бяха започнали да изрязват тези органи. Помня, че когато пристигнах в студентското градче, вече беше късно, минаваше полунощ. Видях светлина в прозорците на лабораторията и реших, че е някой амбициозен студент, дошъл, за да има предимство пред своите колеги. Влязох в сградата. Тръгнах по коридора. Отворих вратата.

— Уорън Хойт беше тук — предположи Мур.

— Да. — Кан откри онова, което търсеше в чекмеджето на кантонерката. Извади папката и се обърна към полицая. — Когато видях какво прави... ами, изгубих самоконтрол. Сграбчих го за ризата и го блъснах в мивката. Не бях мил, признавам, но толкова се ядосах, че не успях да се сдържа. И сега се ядосвам само като се сетя. — Изпусна бавно събрания в гърдите си въздух, но дори сега, седем години по-късно, не можеше да се успокои. — След като... след като му се накрещях, го замъкнах тук, в офиса си. Накарах го да седне и да подпише заявление, че ще се оттегли от това учебно заведение от осем часа сутринта на следващата сутрин. Нямах да изисквам да дава обяснения, но трябваше да се оттегли, иначе щях да дам писмен доклад за това, което видях в тази лаборатория. Той се съгласи, разбира се. Нямах избор. Нито пък изглеждаше особено смутен от всичко станало. Ето, това ме порази особено при него — нищо не беше в състояние да го смути. Съумя да приеме всичко спокойно и рационално. Но такъв беше Уорън. Изключително рационален. Никога не се разстройваше от нищо. Беше почти... — Кан направи пауза — механичен.

— А вие какво видяхте? Какво правеше той в лабораторията?

Лекарят му подаде папката.

— Всичко е написано там. Пазих го през всички тези години за всеки случай, ако Уорън реши да предприеме някакви правни стъпки. Нали знаете, днес студентите могат да съдят преподавателите си горе-

долу за всичко. Ако решише някога да постъпи отново в това учебно заведение, исках да бъда подготвен.

Мур пое папката. Надписът върху нея гласеше простичко: „Уорън Хойт“. Вътре имаше три печатни страници.

— На Уорън беше даден женски труп — додаде Кан. — Заедно със своите лабораторни партньори той беше започнал дисекцията на малкия таз, оголвайки пикочния мехур и матката. Органите не трябваше да се отделят, само да се оголят. През въпросната неделна нощ Уорън беше дошъл, за да довърши работата. Но онова, което трябваше да бъде грижлива дисекция, се беше превърнало в касапница. Сякаш, вземайки скалпела, беше изгубил самоконтрол. Не само беше оголил органите. Беше ги изрязал от трупа. Първо беше отстранил пикочния мехур и го беше поставил между краката на трупа. После беше отсякъл по най-касапски начин матката. Беше го направил, без да сложи ръкавици, сякаш искаше да усети органите с кожата си. Така го заварих. В едната ръка държеше капещия орган. А с другата...

Не довърши мисълта си, задавен от отвращение.

Онова, което Кан не беше в състояние да изрече, беше написано върху страницата, която Мур четеше. И довърши изречението вместо него:

— С другата мастурбираше.

Кан се приближи до бюрото и се отпусна тежко на стола си.

— Ето защо не можех да го оставя да се дипломира. Боже, що за лекар щеше да излезе от него? Ако правеше това с труп, какво ли щеше да направи с жива пациентка?

„Аз знам какво. Виждал съм с очите си резултатите от труда му.“

Мур отгърна третата страница на доклада и прочете последния абзац, написан от д-р Кан:

„Мистър Хойт е съгласен да се оттегли доброволно от учебното заведение от осем часа на следващата сутрин. В замяна на доброволното оттегляне аз няма да разгласявам случая. Заради осакатяването на трупа, неговите лабораторни партньори от маса № 19 ще бъдат разпределени между другите екипи за този етап от дисекцията.“

Лабораторни партньори.

Мур погледна събеседника си.

— Колко лабораторни партньори имаше Уорън?

— На маса са по четирима студенти.

— Кои бяха другите трима?

Професорът се намръщи.

— Не си спомням. Беше преди седем години.

— Не пазите ли документацията за тези групички?

— Не. — Кан направи пауза, за да помисли. — Но си спомням една от неговите партньорки. — Завъртя се със стола, така че да застане с лице пред компютъра си. На екрана се появиха файловете със списъците на студентите му по медицина. След като влезе във файла с имената на курса на Уорън Хойт, лекарят прегледа набързо списъка и каза:

— Ето я. Емили Джонсън. Помня я.

— Защо?

— Ами, първо, защото беше наистина готина. Приличаше на Мег Райън. Второ, защото след като Уорън се оттегли, тя поиска да знае причината. Не пожелах да ѝ я кажа. Тогава тя излезе напред и се поинтересува дали има нещо общо с жените. Изглежда Уорън ѝ беше досаждал из студентското градче и тя беше започнала да се притеснява. Не е нужно да казвам, че напускането му ѝ донесе облекчение.

— Мислите ли, че ще си спомни кои са били другите ѝ двама лабораторни партньори?

— Напълно е възможно. — Кан вдигна телефона и се обади в отдел „Студенти“. — Хей, Уини? Имаш ли настоящия телефон за контакти на Емили Джонсън? — Взе химикалка и надраска номера, после затвори. — Тя практикува частно в Хюстън — поясни той, докато набираше отново. — Сега при нея е единайсет часа, така че би трябвало да е на линия... Ало, Емили?... Това е един глас от твоето минало. Д-р Кан от „Еймъри“... Точно така, лабораторията по анатомия. Древна история, нали?

Мур се приведе напред, усещайки ускоряването на пулса си.

Когато професорът най-после затвори телефона и го погледна, полицаят видя отговора в очите му.

— Тя наистина си спомня другите двама лабораторни партньори
— каза Кан. — Единият бил жена на име Барб Лапман. А другият...

— Капра?

Кан кимна.

— Четвъртият партньор е бил Андрю Капра.

---

[1] Американски орех. — Бел.ред. ↑

Катрин спря на прага пред кабинета на Питър. Той седеше пред бюрото си, без да усеща, че тя го гледа, и пишеше нещо в някаква таблица. Никога досега не беше отделяла време да го наблюдава истински и онова, което видя сега, предизвика усмивка на лицето ѝ. Той работеше с изключителна концентрация, олицетворение на всеотдайния лекар, с едно-единствено изключение — хартиеното самолетче на пода. Питър и глупавите му летящи машинки.

Младата жена почука на рамката на вратата. Той вдигна поглед над очилата си и почти се стресна, като я видя там.

— Може ли да поговорим? — попита тя.

— Разбира се. Влизай.

Катрин седна на стола срещу бюрото. Д-р Фалко не каза нищо, просто застана спокойно в очакване на думите ѝ. Стори ѝ се, че колкото и време да ѝ беше нужно, той щеше да си остане на мястото, чакайки я да заговори.

— Нещата между нас... бяха обтегнати — започна тя.

Той кимна.

— Знам, че това те притеснява не по-малко, отколкото притеснява мен. А мен ме притеснява много. Защото винаги съм те харесвала, Питър. Може и да не изглежда така, но е така. — Пое дълбоко въздух, старайки се да използва верните думи. — Проблемите между нас нямат нищо общо с теб. Всичко е заради мен. Точно сега в живота ми се случват толкова неща. Трудно ми е да обясня.

— Не си длъжна да го правиш.

— Просто виждам как отношенията ни се разпадат. Не само партньорството, но и приятелството. Странно как никога не съм си давала сметка, че то е тук, между нас. Осъзнах колко много означава за мен, едва когато започна да се изплъзва. — Изправи се. — Във всеки случай, извинявай. Ето това дойдох да ти кажа.

И се запъти към вратата.

— Катрин — каза тихо Питър, — знам за Савана.

Младата жена се обърна и го изгледа. Погледът му не трепна.

— Детектив Кроу ми каза — додаде той.

— Кога?

— Преди няколко дни, когато говорих с него за проникването тук, в офиса ни. Той мислеше, че вече знам.

— Ти не каза нищо.

— Не е моя работа да повдигам тази тема. Исках ти да се почувстваш готова да ми кажеш. Знаех, че имаш нужда от време и бях готов да чакам толкова, колкото ти е нужно, за да ми се довериш.

Тя изпусна рязко несъзнателно задържания в дробовете си въздух.

— Е, в такъв случай вече знаеш най-лошото за мен.

— Не, Катрин. — Д-р Фалко се изправи, за да бъде очи в очи с нея. — Знам най-доброто за теб! Знам колко си силна, колко си смела. През цялото това време нямах представа с какво е трябвало да се справяш. Можеше да ми кажеш. Можеше да ми се довериш.

— Мислех, че това ще промени всичко между нас.

— Как би могло?

— Не искам да изпитваш съжаление към мен. Не искам никога да ме съжالياват.

— За какво да те съжالياват? Че се бориш ли? Че си излязла от всичко това жива, колкото и невероятно да е? Защо, по дяволите, бих те съжالياвал?

Тя премигна, опитвайки да задържи сълзите си.

— Другите мъже биха го направили.

— В такъв случай те не те познават истински. Не така, както те познавам аз. — Питър заобиколи бюрото си, което ги делеше. — Помниш ли деня, в който се запознахме?

— Когато дойдох за интервюто.

— Какво си спомняш за него?

Младата жена поклати объркано глава.

— Говорихме за практиката. За това какво ще бъде моето място в нея.

— Значи си го спомняш само като бизнес среща.

— Тя беше точно такава.

— Странно. Моето мнение е доста различно. Почти не помня въпросите, които съм ти задавал, нито какво си ме питала ти. Помня само как вдигнах поглед над бюрото си и те видях да влизаш в моя кабинет. И останах зашеметен. Не се сещах да кажа нищо, което не би изглеждало банално, глупаво или ужасно обикновено. Не исках да бъда обикновен, не и за теб. „Ето една жена, която има всичко — помислих си аз. — Умна е, красива. И стои право срещу мен.“

— О, боже, колко си се лъгал. Съвсем нямах всичко. — Премигна отново, опитвайки да задържи сълзите си. — Никога не съм имала. Едвам се сдържам да не се разпадна...

Без да промълви дума, той я притисна в обятията си. Всичко стана толкова естествено, с такава лекота, без неловкостта на първата прегръдка. Питър просто я държеше в ръцете си, без да предявява никакви претенции. Един приятел, даващ утеха на другия.

— Кажы какво мога да направя, за да помогна — попита той. — Каквото и да е то.

Катрин въздъхна.

— Толкова съм уморена, Питър. Можеш ли просто да ме заведеш до колата ми?

— Това ли е всичко?

— Това е всичко, от което се нуждая в момента. Някой, на когото мога да се доверя достатъчно, за да вървя с него.

Той се отдръпна назад и й се усмихна.

— В такъв случай аз определено съм твоят човек.

Петият етаж на паркинга на болницата беше пуст и стъпките им отекваха по бетона, сякаш по него се движеха призраци. Ако беше сама, щеше да поглежда през цялото време назад през рамото си. Но Питър беше до нея и тя не усещаше страх. Той я заведе до мерцедеса й. Стоя до него, докато тя се намести зад волана. После затвори вратата и посочи ключалката.

Тя кимна, натисна бутона за заключване и чу успокояващото щракване, съпровождащо заключването на всички врати на автомобила.

— Ще ти се обадя по-късно — увери я д-р Фалко.

Докато потегляше бавно, виждаше отражението му в огледалото за обратно виждане, беше вдигнал ръка и й махаше. Когато мерцедесът зави надолу по полегатия път, той се изгуби от полезрението й.

Докато караше към Бак Бей, усети, че се усмихва.

„Някои мъже заслужават доверие“ — беше й казал Мур.

„Да. Проблемът е — кои. Никога не знам.“

„Никога няма да разбереш, преди да възникне по-деликатна ситуация. Той ще бъде този, който остане до теб.“

Питър беше един от тези мъже, независимо дали беше приятел, или любим.

Намали скоростта на „Комънуелт авеню“, зави по улицата към своя дом и натисна дистанционното за отваряне на гаража. Бронираната врата се отвори тежко и тя мина през нея. В огледалото видя как портата се затваря след нея. Едва тогава паркира на определеното за автомобила си място. Предпазливостта беше станала втората ѝ природа и тя никога не пропускаше да изпълни тези ритуали. Провери асансьора, преди да влезе вътре. Огледа коридора, преди да излезе от асансьора. Заклучи всички ключалки, след като влезе в апартамента си. Той беше подсигурен като крепост. Едва тогава можеше да си позволи да се освободи от остатъците от напрежение.

Застана пред прозореца, като отпиваше от ледения чай и се наслаждаваше на прохладата в апартамента, докато наблюдаваше движещите се долу по улицата хора, с лъщящи от пот чела. През последните трийсет и шест часа беше спала само три часа. „Заслужила съм този миг на комфорт — помисли си тя, притискайки ледената чаша към бузата си. — Заслужила съм да си легна рано и цял уикенд да не правя абсолютно нищо.“ Нямахше да мисли за Мур. Нямахше да си позволи да изпитва мъка. Не още.

Пресуши чашата си и точно я остави върху кухненския плот, когато пейджърът ѝ писна. Съобщение от болницата беше последното, с което ѝ се занимаваше. Когато позвъни на оператора на болница „Пилгрим“, не успя да сдържи раздражението в гласа си.

— Обажда се д-р Кордел. Знам, че току-що ми се обадохте по пейджъра, но тази вечер не съм дежурна на повикване. Всъщност смятам да си изключа пейджъра.

— Съжалявам, че ви притеснявам, д-р Кордел, но се обади синът на някой си Хърман Гвадовски. Настоява да се срещне с вас днес следобед.

— Невъзможно. Вече съм си вкъщи.

— Да, казах му, че сте си тръгнали за уикенда. Но той каза, че това е последният му ден в града. Искал да ви види, преди да посети адвокатата си.

„Адвокат ли?“

Катрин се подпря на кухненския плот. Боже, нямаше сили да се справи с това. Не и сега. Не и когато беше толкова уморена, че не можеше дори да мисли както трябва.

— Д-р Кордел?

— Мистър Гвадовски каза ли кога иска да се срещнем?

— Каза, че ще чака в болничния ресторант на самообслужване до шест.

— Благодаря.

Младата жена затвори и се загледа вцепенена в лъскавите кухненски плочки. Как добросъвестно чистеше тези плочки! Но колкото и здраво да търкаше или колкото и щателно да организираше всеки аспект от живота си, не можеше да предвижда ходовете на хора като Иван Гвадовски.

Взе дамската си чанта и ключовете за колата и отново напусна сигурността на апартамента си.

В асансьора погледна часовника си и видя притеснено, че вече беше шест без петнайсет. Нямаше да стигне навреме до болницата и мистър Гвадовски щеше да реши, че е застанала срещу него.

Щом седна в мерцедеса, вдигна телефона на колата и позвъни на оператора на „Пилгрим“.

— Отново е д-р Кордел. Налага се да се свържа с мистър Гвадовски, за да го уведомя, че ще закъснея. Знаете ли от кой вътрешен номер се обади?

— Чакайте да проверя... Ето го. Не беше от вътрешен номер на болницата.

— В такъв случай от мобилен телефон ли? Последва пауза.

— Ами, странно е.

— Кое?

— Обадил се е от номера, който използвате вие сега.

Катрин замръзна, страхът профуча като леден вятър нагоре по гръбнака ѝ. „Моята кола. Обаждането е направено от моята кола.“

— Д-р Кордел?

Тогава го видя как се надига и се отразява в огледалото за обратно виждане. Пое си въздух, за да изпищи и гърлото ѝ започна да гори от изпаренията на хлороформа.

Слушалката падна от ръката ѝ.

Джери Слийпър го чакаше на площадката пред службата за получаване на багажа на летището. Мур пусна раницата си на задната седалка, влезе в колата и затръшна вратата.

— Откри ли я? — беше първият му въпрос.

— Не още — отвърна Слийпър, докато потегляше. — Мерцедесът ѝ е изчезнал, а в апартамента ѝ няма и следа от чужда намеса. Каквото и да се е случило, станало е бързо, в близост до колата ѝ или направо в нея. Питър Фалко я е видял последен, около пет и петнайсет на паркинга на болницата. Около половин час по-късно операторът на „Пилгрим“ ѝ изпратил съобщение по пейджъра и говорил с нея по телефона. Кордел му се обадила отново от автомобила си. Този разговор бил внезапно прекъснат. Операторът твърди, че причината да я повика по пейджъра било обаждане на сина на Хърман Гвадовски.

— Имаме ли потвърждение?

— Иван Гвадовски се е качил на самолет за Калифорния в дванайсет по обяд. Въпросното обаждане не е негово.

Не беше нужно да се уточнява кой се беше обадил. И двамата го знаеха. Мур се взираше напрегнато в редицата задни светлини, подредени като яркочервени мъниста на огърлица.

„Тя е в ръцете му от шест вечерта. Какво ли ѝ е причинил през тези четири часа?“

— Искам да видя къде живее Уорън Хойт — заяви той.

— Точно натам сме се запътили. Знаем, че си е тръгнал от нощната смяна в лабораторията „Интерпат лабс“ в седем тази сутрин. В десет се обадил на прекия си началник да съобщи, че поради семейни причини няма да може да се яви на работа в продължение на една седмица. Никой не го е виждал оттогава. Нито в апартамента му, нито в лабораторията.

— А семейната причина?

— Той няма семейство. Единствената му леля починала през февруари.

Нанизът от мъниста се сля в червена ивица. Мур премигна и извърна глава, така че Слийпър да не види сълзите му.

Уорън Хойт живееше в Норт енд, чудат лабиринт от тесни улици и червени тухлени постройките, образуващ най-стария квартал на Бостън. Смяташе се, че това е една от безопасните части на града благодарение на бдителността на местното италианско население, което движеше голяма част от бизнеса на тази територия. Тук, на една улица, където и жители, и туристи ходеха без страх от престъпления, беше живяло едно чудовище.

Апартаментът на Хойт се намираше на третия етаж на стара тухлена сграда. Преди часове екипът беше преровил жилището в търсене на някакви доказателства и когато влезе вътре и видя оскъдната мебелировка, почти голите полици, Томас усети, че се намира в стая, която вече беше лишена от душа. Че няма да намери нищо, останало от онова, което е представлявал Уорън Хойт, каквото и да беше това... каквото и да беше.

Д-р Цукер се появи от спалнята и каза:

— Тук нещо не е наред.

— Хойт ли е нашият извършител или не?

— Не знам.

— С какво разполагаме?

Мур погледна към Кроу, който ги беше посрещнал на вратата.

— Размерите на обувките съвпадат. Осем и половина, също като отпечатъците от стъпки, намерени на мястото на престъплението на случая „Ортис“. Намерихме няколко косъма на възглавницата — къси, светлокафяви. Също като че ли съвпадат с онзи косъм. На пода на банята открихме също така черен косъм дълъг до раменете.

Томас се намръщи.

— Тук жена ли е идвала?

— Може би приятелка.

— Или друга жертва — намеси се Цукер. — Някоя, за която още не знаем.

— Говорих с хазайката, която живее на долния етаж — продължи Кроу. — За последен път е видяла Хойт тази сутрин, като се прибирал от работа. Няма представа къде е сега. Но можеш да се досетиш какво

казва за него. „Добър наемател. Спокоен човек, никога не е създавал неприятности.“

Мур погледна към Цукер.

— Какво имаше предвид, като каза, че нещо не е наред?

— Няма комплект за убиване. Няма инструменти. Колата му е паркирана отпред и в нея също няма комплект с инструменти. — Цукер посочи почти празната дневна. — Този апартамент изглежда така, сякаш в него не се живее. В хладилника има само няколко неща. В банята има сапун, четка за зъби и самобръсначка. Прилича на хотелска стая — място за спане, нищо повече. Това не е мястото, където поддържа живи фантазиите си.

— Той живее тук — каза Кроу. — Тук пристига пощата му. Дрехите му са тук.

— Но липсва най-важното от всичко — отвърна Цукер. — Трофеите му. Тук няма трофеи.

Мур се вледени от ужас до мозъка на костите. Цукер беше прав. Хирургът беше изрязал анатомичен трофей от всяка една от своите жертви и трябваше да ги съхранява някъде, за да му напомнят за извършените от него убийства. За да го поддържат между тях.

— Не виждаме цялата картина — продължи Цукер. После се обърна към Томас. — Трябва да видя къде е работил Уорън Хойт. Трябва да видя лабораторията.

Бари Фрост седна пред компютъра и вкара името на пациента: Нина Пейтън. Появи се нов екран, изпълнен с информация.

— Ето това е неговата дупка, в която лови рибата — рече той. — Тук намира жертвите си.

Мур се взираше в монитора, изумен от това, което вижда. Навсякъде в лабораторията бръмчаха машини, звъняха телефони, а лаборантите местеха тракащите епруветки с кръв. Тук, в този антисептичен свят на неръждаема стомана и бели престилки, свят, посветен на лечебната наука, Хирургът бе дебнал спокойно и неуловимо плячката си. На този компютърен терминал е можел да извика името на всяка жена, чиято кръв или други телесни течности са били изследвани в „Интерпат лабс“.

— Това е главната диагностична лаборатория в града — поясни Фрост. — Ако ти вземат кръв, в който и да е лекарски кабинет или клиника в Бостън, най-вероятно е кръвта да пристигне тук, за да бъде изследвана.

„Право тук, при Уорън Хойт.“

— Имал е домашния ѝ адрес — каза Мур, преглеждайки информацията за Нина Пейтън. — Името на работодателя. Възрастта и семейното положение...

— И диагнозата ѝ — допълни Цукер. Посочи две от думите на екрана: „сексуално насилие“. — Точно това, което търси Хирургът. Това, което го възбужда. Емоционално пострадали жени. Жени, белязани от сексуално насилие.

Мур долови възбудата в гласа на Цукер. Това бе играта, която омагьосваше Цукер, състезанието на умовете. Най-сетне беше в състояние да види ходовете на своя опонент, да оцени гения зад тях.

— Той просто си стои тук — додаде Цукер. — Борави с кръвта им. Знае най-срамните им тайни. — Изправи гръб и огледа лабораторията, сякаш я виждаше за първи път. — Замисляли ли сте се някога какво знае за вас една медицинска лаборатория? За всичката лична информация, която им давате, като си протегнете ръката и им позволите да вкарат игла във вената ви? Кръвта разкрива най-интимните тайни. Дали човек умира от СПИН, или от левкемия. Дали е изпушил цигара, или е изпил чаша вино през последните няколко часа. Дали взема „Прозак“, защото страда от депресия, или „Виагра“, защото иначе не може да го вдигне. Той е държал в ръцете си самата *същина* на тези жени. Можел е да изследва кръвта им, да я докосва, да я мирише. А те така и не са го знаели. Не са знаели, че един непознат пипа част от тялото им.

— Жертвите не са го познавали — рече Мур. — Никога не са го срещали.

— Но Хирургът *ги* е познавал. И то по най-интимен начин. — Очите на Цукер блестяха трескаво. — Хирургът не ловува жертвите си като никой от серийните убийци, на които съм се натъквал някога. Той е уникален. Стои скрит от погледа, защото избира плячката си, без да я вижда. — Загледа се с учудване в една от редиичките епруветки на тезгяха. — Тази лаборатория е неговата ловна територия. Ето така ги открива. Чрез кръвта им. Чрез болката им.

Когато Мур излезе от медицинския център, нощният въздух му се стори много по-студен от седмици насам. В град Бостън по-малко прозорци щяха да останат отворени, по-малко жени щяха да лежат, уязвими да бъдат нападнати.

„Но тази нощ Хирургът няма да ловува. Тази нощ ще се развлича с последния си улов.“

Томас спря внезапно до своята кола и остана така, парализиран от отчаяние. Може би точно в този момент Уорън посягаше към скалпела. Може би точно в този момент...

Чу приближаващи стъпки. Събра смелост да вдигне глава, да погледне застаналия на два-три метра по-нататък в мрака човек.

— Тя е при него, нали? — попита Питър Фалко.

Мур кимна.

— Боже! О, боже! — Фалко погледна тревожно към нощното небе. — Аз я придружих до колата ѝ. Беше с мен и аз я оставих да се прибере вкъщи. Оставих я да потегли...

— Правим всичко, което можем, за да я намерим.

Дежурната фраза. Още докато я изричаше, Томас усети празнотата на думите си. Това се казваше, когато положението стане особено мрачно, когато знаеш, че е малко вероятно дори най-големите усилия да доведат до нещо.

— Какво правите?

— Знаем кой е той.

— Но не знаете къде я е отвел.

— Ще бъде нужно време, докато го открием.

— Кажете какво мога да направя. Каквото и да е.

Мур се стараеше да поддържа гласа си спокоен, да прикрие собствените си страхове, собствените си опасения.

— Знам колко е трудно да стоиш отстрани и да оставиш другите да вършат работата. Но това е нещо, което сме обучени да вършим.

— О, да, професионалистите *сте вие!* Какво тогава не е наред, дяволите да го вземат?

Мур нямаше отговор.

Неспособен да се овладее, Фалко се приближи към полицаия и застана под лампата, осветяваща паркинга. Светлината падаше върху

лицето му, пребледняло от тревога.

— Не знам какво се е случило между вас двамата — рече той. — Но знам, че тя ви имаше доверие. Моля се това да означава нещо за вас. Надявам се тя да е нещо повече от поредния случай. От поредното име в списъка.

— Несравнимо повече е — увери го Томас.

Двамата се изгледаха, признавайки безмълвно онова, което знаеха. И което чувстваха.

— Тя ми е по-скъпа, отколкото предполагате — произнесе Мур.

— И на мен — едва чуто промълви Фалко.

— Той ще я държи жива известно време — каза д-р Цукер. — Както държа Нина Пейтън жива цял ден. Сега той напълно контролира положението. Може да се бави колкото иска.

Тръпка прониза Ризоли, когато се замисли над думите му. „Може да се бави колкото иска.“ Замисли се колко нервни окончания има човешкото тяло и колко болка би могло да преживее преди смъртта да се смили. Погледна към другия край на конферентната зала и видя как Мур отпусна глава в дланите си. Изглеждаше изтощен, имаше болнав вид. Минаваше полунощ и лицата около масата бяха прежълтели и обезсърчени. Ризоли стоеше извън този кръг, облегнала гръб на стената. Невидимата жена, която никой не признаваше и на която позволяваха да слуша, но не и да участва. Задълженията ѝ бяха ограничени до административната сфера, беше лишена от оръжието си и сега не беше нищо повече от наблюдател в случай, който познаваше по-добре от който и да било от насядалите около масата.

Погледът на Мур се премести в нейна посока, но мина право през нея. Сякаш не искаше да я гледа.

Д-р Цукер обобщи онова, което знаеха за Уорън Хойт. Хирургът.

— Той работи за осъществяването на тази цел от много време. И сега, като я постигна, ще удължи удоволствието възможно най-дълго.

— Значи Кордел винаги е била неговата цел? — попита Фрост. — Другите жертви... те са били просто за упражнение?

— Не, те също са му доставяли удоволствие. Помагали са му да се освобождава от сексуалното напрежение, докато е работел за крайната цел. При всеки лов възбудата на хищника е най-силна, когато преследва най-трудната плячка. А Кордел вероятно е била жената, до която не е имало как да се добере лесно. Била е винаги нащрек, винаги е вземала нужните предохранителни мерки. Барикадирала се е зад ключалки и алармени системи. Избягвала е близките взаимоотношения. Рядко е излизала вечер, освен когато е била дежурна в болницата. Тя е била най-предизвикателната плячка, която е

можел да преследва, и тази, която е искал най-силно. Но той усложнява задачата си дори още повече, като ѝ дава да *разбере*, че е плячка. Използвал е ужасът и сплашването като част от играта. Искал е да почувства приближаването му. Другите жени са били просто част от пътя към целта. Кордел е главното събитие.

— Е — поправи го Мур, без да успее да скрие гнева си, — все още не е мъртва.

Стаята внезапно притихна, всички погледи бяха обърнати към Мур.

Цукер кимна с ледено спокойствие.

— Благодаря за поправката.

— Прочете ли информацията за миналото му? — попита Маркет.

— Да — отговори Цукер. — Уорън е единствено дете. Очевидно обожавано дете, роден в Хюстън. Баща му бил учен от класа, занимавал се с космически ракети... не се шегувам. Майка му произхожда от семейство, отдавна свързано с петролния бизнес. И двамата вече са мъртви. Така че Уорън е бил благословен с умни гени и наследствени пари. В детството му не са регистрирани криминални прояви. Няма арести, няма протести, нищо, което да послужи като предупредителен сигнал. Освен онзи инцидент в лабораторията по анатомия в медицинското училище не открих други предупредителни знаци. Нищо, което да покаже, че ще се превърне в хищник. По всичко изглежда, че е бил напълно нормално момче. Учтиво, надеждно.

— Средностатистическо — промълви Мур. — Обикновено.

Цукер кимна.

— Момче, което никога не е изпъквало, никога не е притеснявало никого. Това е най-ужасяващият убиец от всички, защото тук няма патология, няма психиатрична диагноза. Той е като Тед Бънди. Интелигентен, организиран и напълно функционален на повърхността. Но има една личностна чудатост — обича да измъчва жени. Това е човек, с когото може да работите всеки ден. И никога няма да заподозрете, че когато ви погледне, когато ви се усмихне, той си мисли по какъв нов и творчески начин да ви разпори корема.

Ризоли потрепери от съскация глас на Цукер и огледа стаята. „Това, което казва, е вярно. Аз виждам Бари Фрост всеки ден. И той ми се струва мил човек. Щастливо женен. Никога не е в лошо настроение. Но нямам представа какво си мисли.“

Фрост срещна погледа ѝ и се изчерви.

Цукер продължаваше:

— След инцидента в медицинското училище, Хойт е принуден да се откаже от следването. Записва се да учи за медицински лаборант и последва Андрю Капра в Савана. Както изглежда партньорството им е продължило няколко години. Документацията от авиолиниите и кредитните им карти показва, че често са пътували заедно. До Гърция и Италия. До Мексико, където работят като доброволци в една селска клиника. Това е било алианс на двама ловци. Кръвни братя, споделящи едни и същи фантазии за насилие.

— Шевът с катгут — каза Ризоли.

Цукер я погледна озадачено.

— Какво?

— В страните от третия свят все още използват катгут в хирургията. Така се е снабдил с тези конци.

— Може да е права — отбеляза Маркет.

„Права съм“ — помисли си Джейн, преливайки от недоволство.

— Когато убива Андрю Капра — продължи Цукер, — Кордел разрушава съвършения екип за убийства. Отнема на Хойт единствения човек, когото той чувства близък. И така се превръща във върховната му цел. Във върховната му жертва.

— Ако Хойт е бил в къщата през нощта, в която е умрял Капра, защо не я е убил още тогава? — попита Маркет.

— Не знам. Много неща около онази нощ в Савана знае единствено Уорън Хойт. Онова, което знаем ние, е, че се е преместил в Бостън преди две години, малко след идването на Катрин Кордел. Преди да мине година, умира Даяна Стърлинг.

Най-накрая Мур се обади — гласът му беше неузнаваем.

— Как да го открием?

— Може да държите под наблюдение апартамента му, но не мисля, че ще се върне там скоро. Това не е леговището му. Не е мястото, където се отдава на фантазиите си. — Цукер се беше облегал назад с притворени очи. Подреждаше в мислите си онова, което знаеше за Уорън Хойт. — Истинското му леговище е място, което държи отделено от своето ежедневие. Място, където се оттегля, заобиколен от анонимност, вероятно доста отдалечено от апартамента. Възможно е да не го е наел под истинското си име.

— Ако наемеш жилище, трябва да плащаш за него — обади се Фрост. — Да проследим парите.

Цукер кимна.

— Ще разберете, че е бърлогата му, когато го намерите, защото трофеите му ще бъдат там. Сувенирите, взети при убийствата. Нищо чудно да е приготвил това място, за да може в крайна сметка да отвежда жертвите си там. Върховната камера за мъчения. Място, където уединението му е гарантирано, където няма да бъде прекъснат. Самостоятелна, изолирана постройка. Или добре изолиран звуково апартамент.

„Така че никой да не чуе виковете на Кордел“ — помисли си Ризоли.

— На това място той може да се превърне в съществото, което е в действителност. Може да се почувства релаксиран и без задръжки. Никога не е оставял сперма на мястото на престъплението, което показва, че е в състояние да отлага сексуалното удовлетворение, докато се озове на безопасно място. Това леговище е въпросното място. Вероятно го посещава от време на време, за да преживее отново възбудата от убийството. За да се поддържа между убийствата. — Цукер огледа присъстващите в стаята. — Ето къде е отвел Катрин Кордел.

Гърците го наричали „дере“, т.е. шията или предната част на гърлото, най-красивата, най-уязвимата част от женската анатомия. В гърлото пулсират животът и дъхът и под млечнобялата кожа на Ифигения сините вени пулсирали под върха на ножа на баща ѝ. Дали Агамемнон е поспрял за миг, за да се възхити на деликатните линии на шията на дъщеря си, докато Ифигения лежала изпъната върху олтара? Или е изучавал отличителните белези по нея, за да избере мястото, където ножът му ще пробие най-ефикасно кожата ѝ? Макар и да е бил покрусен от това жертвоприношение, дали в мига, когато ножът му е потънал навътре, не е почувствал поне лек трепет в слабините си, не е ли изпитал пристъп на сексуално удоволствие, когато е забил острието в плътта ѝ?

Дори древните гърци с противните си истории за родители, поглъщащи своите чеда, и синове, съвкупяващи се с майките си, не

споменават подобни детайли, говорещи за крайна степен на поквара. Не е било необходимо. Това е една от онези тайни истини, които всички разбираме без думи. Колко от воините, които стояли с каменно изражение и безчувствени за писъците на девицата сърца, които наблюдавали как разсъблекли Ифигения и как лебедовата ѝ шия била оголена за ножа, колко от тези войници усетили как слабните им неочаквано се загреват от удоволствие? И как се надървят?

И колко от тях няма да могат вече да погледнат женско гърло, без да изпитат непреодолимо желание да го прережат?

Гърлото ѝ е толкова бяло, колкото трябва да е било гърлото на Ифигения. Пазила се е от слънцето, както би трябвало да прави всяка червенокоса жена, и нежната прозрачност на кожата ѝ се нарушава само тук-там от някоя и друга луничка.

През тези две години е поддържала шията си безупречна за мен. Оценявам това.

Изчаках търпеливо да дойде в съзнание. Знам, че вече е будна и ме усеща, защото пулсът ѝ се ускори. Докосвам гърлото ѝ, в трапчинката непосредствено над ключицата, и тя рязко си поема въздух. Не го изпуска, докато галя врата ѝ отстрани, по протежение на сънната ѝ артерия. Пулсът ѝ ритмично повдига кожата. Усещам потта ѝ под пръста си. Тя се появи като мъглица върху кожата ѝ и лицето ѝ лъщи от нея. Прокарвам пръст нагоре към челюстта ѝ и тя най-сетне изпуска въздуха от дробовете си, той излиза като скимтене, задушен от лентата на устата ѝ. Не е в стила на моята Катрин да скимти. Другите бяха глупави газели, но Катрин е тигрица, единствената, която отвърна на удара и пусна кръв.

Отваря очи и ме поглежда и виждам, че разбира. Най-сетне победих. Тя, най-ценната от всички, е победена.

Изваждам инструментите си. Те потракват приятно, докато ги подреждам върху металната табличка край леглото. Усещам погледа ѝ и знам, че е привлечена от лъскавата неръждаема стомана. Тя знае за какво служи всеки един от тях, със сигурност многократно е използвала всеки един от тях. Ретракторът отделя краищата на разреза. Хемостатът защипва тъканите и кръвоносните съдове. А скалпелът... е, и двамата знаем за какво се използва скалпел.

Поставям табличката близо до главата ѝ, за да може да вижда и да размишлява върху това, което предстои. Не е нужно да казвам нищо, блясъкът на инструментите говори красноречиво.

Докосвам голия ѝ корем и коремните ѝ мускули се стягат. Девствен корем, по чиято гладка повърхност няма нито един белег. Острието ще среже кожата ѝ като масло.

Вземам скалпела и притискам върха му до корема ѝ. Тя поема шумно въздух и отваря широко очи.

Веднъж видях снимка на една зебра в мига, в който зъбите на един лъв се впиват във врата ѝ и зебрата беше завъртяла очите си назад в смъртен ужас. Никога няма да забравя тази картина. Точно този поглед виждам сега в очите на Катрин.

О, боже, о, боже, о, боже!

Въздухът влизаше и излизаше шумно в белите дробове на Катрин, докато усещаше как върхът на скалпела докосва кожата ѝ. Плувнала в пот, тя затвори очи, очаквайки с ужас болката, която предстоеше. В гърлото ѝ бе заседнало ридание, вик за милост към небесата дори за бърза смърт, но не и за това. Не за разрязването на плътта ѝ.

Тогава скалпелът се вдигна нагоре.

Тя отвори очи и погледна лицето му. Толкова обикновено, толкова незапомнящо се. Човек, когото можеш да видиш десетки пъти, без да обърнеш внимание. Но той я познаваше. Беше се навъртал в покрайнините на нейния свят, беше я поставил в яркия център на своя свят, докато той беше кръжал покрай нея, невидим, пазен от мрака.

А аз така и не знаех, че той е там.

Той остави скалпела в табличката. И усмихнато заяви:

— Не още.

Едва когато излезе от стаята, тя разбра, че мъчението се отлага, и с облекчение изпусна въздуха от гърдите си.

Значи това беше неговата игра. Да удължава ужаса, да удължава удоволствието. Засега щеше да я остави жива, щеше да ѝ даде време да размишлява върху онова, което предстои.

„Всяка минута живот дава още един миг, в който имаш шанс да се измъкнеш.“

Действието на хлороформа беше отшумяло и тя беше в пълно съзнание, а умът ѝ препускаше, захранван от мощното гориво на паниката. Лежеше, завързана за легло със стоманена рамка. Дрехите ѝ бяха съблечени, а глезените и китките ѝ бяха завързани с лейкопласт. Мята се и се дърпа, докато мускулите ѝ не затрепериха от изтощение, но не можа да се освободи. Преди четири години, в Савана, Капра беше вързал китките ѝ с найлоново въже и тя беше успяла да измъкне едната си ръка. Хирургът нямаше да повтори тази грешка.

Плувнала в пот, прекалено уморена, за да продължава да се бори, младата жена фокусира вниманието си върху обстановката.

Над леглото висеше самотна гола крушка. Миризмата на пръст и влажен камък показваше, че се намира в мазе. Като обърна глава, успя да различи, непосредствено извън светлия кръг, камъните в основите.

Над главата си чу скърцане от нечии стъпки и стъргане от краката на стол. Дървен под. Стара къща. На горния етаж включиха телевизор. Не помнеше как се беше озовала в това помещение, нито колко бремене бяха пътували дотук. Възможно беше да са на мили от Бостън, някъде, където никой нямаше да се сети да погледне.

Блясъкът на табличката привлече погледа ѝ. Загледа се в инструментите, подредени за предстоящата процедура. Безброй пъти тя самата беше държала такива инструменти, беше мислила за тях като за средство за лечение. С помощта на скалпели и щипци беше изрязвала тумори и куршуми, беше преустановявала кръвотечението от разкъсани артерии и пресушавала гръдни кухини, пълни в кръв. Сега се вираше в инструментите, които беше използвала, за да спасява живота на хората, и виждаше инструментите за собствената си смърт. Той ги беше оставил близо до леглото, за да ѝ даде възможност да ги съзерцава, да оглежда острието на скалпела и стоманените зъби на хемостатите.

„Не се паникьосвай. Мисли. Мисли.“

Затвори очи. Страхът беше като живо същество, което обвиваше гърлото ѝ с пипалата си.

„Веднъж вече ги би. Можеш да го направиш отново.“

Усети как капка пот се плъзна надолу по гърдта ѝ, в мокрия от пот дюшек. Имаше начин да се измъкне. Трябваше да има начин да се измъкне, начин да се съпротивлява. Алтернативата беше прекалено ужасна, за да мисли за нея.

Отвори очи и ги впери в електрическата крушка над главата си, фокусирайки острия си като скалпел ум върху това, което беше най-добре да направи. Спомни си какво ѝ беше казал Мур, че Хирургът се хранеше с ужаса на другите. Нападаше жени, които бяха пострадали, които бяха жертви. Жени, над които чувстваше превъзходство.

„Той няма да ме убие, преди да ме е победил.“

Катрин си пое дълбоко въздух — беше разбрала какви са правилата на играта. „Бори се със страха. Приветствай гнева. Покажи му, че каквото и да ти причини, не може да те победи.“

Дори в смъртта.

Ризоли се събуди с рязко движение и болка прониза врата ѝ като нож. „Боже, не още един разтегнат мускул“ — помисли си тя, като повдигна бавно глава и премигна срещу нахлулата през прозореца на офиса слънчева светлина. Другите работни места в помещението бяха празни, само тя стоеше пред бюрото си. Някъде около шест часа беше отпуснала глава от изтощение, като си беше обещала да дремне малко. Сега беше девет и трийсет. Купчината отпечатани листи, които си беше подложила вместо възглавница, бяха влажни от изтеклата от устата ѝ слюнка.

Погледна към работното място на Фрост и видя окаченото му на облегалката на стола сако. На бюрото на Кроу се виждаше плик с понички. Значи останалите членове от екипа бяха идвали, докато тя беше спала, и несъмнено я бяха видели с подпряна на бюрото глава и със зейнала уста, от която се точат лиги. Трябва да е била доста забавна гледка.

Джейн се изправи и се протегна, опитвайки да раздвижи скърцащия си врат, макар да знаеше, че е безполезно. Щеше да ѝ се наложи да изкара деня с леко наклонена на една страна глава.

— Хей, Ризоли. Осигури ли си съня за поддържане на красотата?

Тя се обърна, насреща ѝ се усмихваше детектив от един от другите екипи.

— Не ми ли личи? — изръмжа в отговор тя. — Къде са другите?

— Твоят екип заседава от осем часа.

— Какво?

— Мисля, че събранието току-що приключи.

— И никой не си направи труда да ми каже.

Тръгна по коридора, последните остатъци от съня бяха разсеяни от гнева ѝ. О, знаеше много добре какво става. Ето така щяха да я прогонят — не с челен удар, а капка по капка, капката на унижението. Като не те викат на събранията, изобщо като те оставят извън хода на събитията.

Влезе в конферентната зала. Завари само Бари Фрост, който си събираше книгата от масата. Той вдигна очи и се изчерви леко, като я видя.

— Благодаря, че ме уведоми за сбирката — каза тя.

— Имаше толкова уморен вид. Реших, че по-късно мога да ти преразкажа какво е станало.

— Кога? Идната седмица ли?

Фрост сведе очи, избягвайки погледа ѝ. Бяха работили като партньори достатъчно дълго, за да разпознае вината по лицето му.

— Значи съм оставена извън играта — рече тя. — Това решение на Маркет ли е?

Фрост кимна с нещастен вид.

— Опитах да го оспоря. Казах му, че се нуждаем от теб. Но той отвърна, че след онези изстрели и...

— Какво каза?

Фрост довърши неохотно изречението си:

— Че вече не си актив за отдела.

Вече не била актив. В превод: с кариерата ѝ беше свършено.

Фрост излезе от стаята. Внезапно ѝ се зави свят от липсата на сън и храна, и тя се отпусна на един стол и остана просто така, загледана в празната маса. За миг се върна назад във времето, видя се отново като деветгодишно момиченце, презряната сестра, която отчаяно желае да бъде приета като едно от момчетата. Но момчетата я бяха отблъснали, както правеха винаги. Знаеше, че смъртта на Пачеко не беше реалната причина за ставащото. Подобни изстрели не бяха съсипали кариерата на други ченгета. Но когато си жена и по-добра от всички останали и ти стиска да им дадеш да го разберат, една-единствена грешка като случилото се с Пачеко беше достатъчна.

Когато се върна на бюрото си, офисът им беше все така празен. Само че сега и сакото на Фрост, и пакетчето с понички на Кроу бяха изчезнали. Тя също можеше да си обира крушите. Всъщност трябваше да си събере нещата от бюрото още сега, тъй като тук за нея нямаше бъдеще.

Отвори чекмеджето, за да си извади дамската чанта, и спря. Снимката на Елена Ортис я гледаше от купчина книжа. „Аз също съм негова жертва“ — помисли си Джейн. Колкото и сърдита да беше на колегите си, не беше забравила нито за миг факта, че именно Хирургът

беше отговорен за падението ѝ. Хирургът беше този, който я бе унижил.

Затвори с трясък чекмеджето. „Не още. Не съм готова да се предам.“

Погледна към бюрото на Фрост и видя купчината книжа, които бе събрал от масата в конферентната зала. Огледа се, за да се увери, че никой не я гледа. Единствените други детективи се намираха в друго отделение в далечния край на помещението.

Грабна книжата на Фрост, сложи ги върху бюрото си и седна, за да ги прочете.

Това беше финансовата справка за Уорън Хойт. Ето докъде беше сведен случаят — до преследване на хартия. „Последвай парите, за да откриеш Хойт.“ Виждаше кредитни карти, банкови чекове, депозити и тегления на различни суми. Много и големи цифри. Като богат младеж, Хойт си беше позволявал да пътува всяка зима до Карибите и Мексико. Не намери доказателства за друго жилище, не видя чекове за изплащане на наем, нито фиксирани месечни плащания.

Разбира се, че нямаше да види. Той не беше глупак. Ако разполагаше с тайна бърлога, несъмнено плащаше за нея с пари в брой.

Пари в брой. Човек не може винаги да предвиди кога ще остане без пари в брой. Тегленето от банкомат представляваше често непланирана или спонтанна трансакция.

Прелистваше банковите отчети, като отбелязваше върху отделен лист всяко теглене от банкомат. В повечето случаи беше теглил по касов път от банки в близост до дома си или до медицинския център, които се намираха в обичайното му поле на действие. Тя търсеше необичайното, трансакциите, които излизаха извън обичайния модел.

Намери две такива. Една в банка в Нашуа, Ню Хампшир, на 26 юни. Другата от банкомат в „Хобс фууд март“ в Лидия, Масачузетс, на 13 май.

Облегна се назад, като се питаше дали Мур вече не проучваше тези две трансакции. При наличието на толкова много детайли, нуждаещи се от проследяване, и всички разпити на колегите на Хойт в лабораторията, двете тегления на пари от банкомат може би не фигурираха в списъка с приоритетите на екипа.

Ризоли чу стъпки и вдигна стресната глава, паникьосана, че са я хванали да чете документацията на Фрост, но това се оказа служител от лабораторията, който влезе в тяхното отделение, усмихна ѝ се, пусна някаква папка върху бюрото на Мур и излезе.

След миг Джейн стана от стола си и се приближи до бюрото на Мур, за да надникне в папката. Първата страница беше доклад от „Косми и влакна“, анализ на светлокафявите косми, намерени на възглавницата на Уорън Хойт.

„Trichorhexis invaginata, съвместима с косъма, намерен в раната на жертвата Елена Ортис.“ Бинго. Потвърждение, че Хойт беше техният човек.

Прелисти към втората страница. Тя също беше отчет на „Косми и влакна“ за косъм, открит на пода в банята на Хойт. Нямаше логика. Този косъм никак не се вписваше в цялостната картина.

Ризоли затвори папката и се запъти към лабораторията.

Ерин Волчко седеше пред призмата и преглеждаше поредица фотомикрографии. Щом Ризоли влезе в лабораторията, тя вдигна една снимка и попита предизвикателно:

— Бързо! Какво е това?

Джейн се намръщи пред черно-бялото изображение на някаква люспеста лента.

— Грозно е.

— Да, но какво е?

— Вероятно нещо гадно. Като крак на хлебарка.

— Косъм от елен. Готин е, нали? Изобщо не си прилича с човешкия косъм.

— Като стана дума за човешки косъм. — Ризоли ѝ подаде доклада, който беше прочела току-що. — Можеш ли да ми кажеш повечко за това?

— От апартамента на Уорън Хойт ли?

— Да.

— Късите кафяви косми от възглавницата на Хойт говорят за наличие на *Trichorhexis invaginata*. Както изглежда той е вашият извършител.

— Не, другия косъм. Черният косъм от пода на банята.

— Ще ти покажа снимката. — Ерин посегна към купчина фотомикрографии. Размеси ги като карти и извади една от тях от колодата. — Това е косъмът от банята. Виждаш ли цифровите му стойности?

Джейн се вгледа в листа, изпъстрен с четливия почерк на Ерин. „A00-B00-C05-D33.“

— Да. Каквото и да означава това.

— Първите две, A00 и B00, казват, че косъмът е прав и черен. Под микроскопа могат да се видят допълнителни детайли. — Подаде ѝ снимката. — Виж ствола му. Дебелата страна. Забелязваш ли, че напречното сечение е почти кръгло.

— Което означава?

— Това е една от характеристиките, които ни помагат да отличаваме отделните раси. Стволът на хората, чиято родина е Африка, е почти плосък, като лента. Сега обърни внимание на пигментацията и ще ти направи впечатление, че е много наситена. Виждаш ли дебелия край? Всичко това води до едно и също заключение. — Ерин я погледна. — Косъмът е характерен за човек с източноазиатски произход.

— Какво имаш предвид под „източноазиатски“?

— Китаец или японец. Еwentуално индианец.

— Това може ли да бъде потвърдено? Разполагаме ли с достатъчно корен от косъма, за да се направи ДНК-тест?

— За жалост — не. Изглежда е бил отрязан, не е паднал естествено. На този косъм няма фоликуларна тъкан. Но съм убедена, че косъмът е от човек, който няма нито европейски, нито африкански произход.

„Азиатка“ — помисли си Ризоли, докато се връщаше към отдел „Убийства“. Как се вместише това в случая? Спря в коридора със стъклени стени, водещ към северното крило, уморените ѝ очи премигнаха срещу слънчевата светлина, докато тя се взираше в простиращия се долу квартал „Роксбъри“. Дали имаше и друга жертва, чието тяло още не беше открито? Да не би Хойт да ѝ бе отрязал косата като сувенир, както бе отрязал кичур от косата на Катрин Кордел?

Обърна се и се стресна при вида на минаващия покрай нея Мур, тръгнал към южното крило. Може би нямаше изобщо да отбележи присъствието ѝ, ако не му беше извикала.

Спря и неохотно се обърна към нея.

— Онзи дълъг черен косъм от пода на банята на Хойт — започна младата жена. — В лабораторията казват, че притежателят му е с източноазиатски произход. Не е изключено да е от жертва, която сме пропуснали.

— Обсъдихме тази възможност.

— Кога?

— Тази сутрин, на срещата.

— По дяволите, Мур! Не ме изолирай така от следствието!

Студеното му мълчание само подсили остротата на избухването й.

— Аз също искам да го хванем — произнесе тя. Бавно, непреклонно се приближи до него, докато застана лице в лице с него. — Искам не по-малко от теб да го хванем. Остави ме да се върна в екипа.

— Решението не е мое. На Маркет е.

И се обърна, за да си върви.

— Мур?

Той спря неохотно.

— Не мога да понеса това. Тази вражда помежду ни.

— Сега не е моментът да говорим за това.

— Виж, извинявай. Ядосах ти се заради Пачеко. Знам, че не може да извини онова, което направих. Че казах на Маркет за теб и Кордел.

Томас се обърна към нея.

— Защо го направи?

— Току-що ти казах защо. Ядосах се.

— Не, става дума за нещо повече от Пачеко. Свързано е с Катрин, нали? Тя не ти се понрави от първия ден. Не можа да понесеш факта...

— Че се влюбваш в нея ли?

Последва дълго мълчание.

Когато заговори, Ризоли не успяваше да сдържи сарказма в гласа си.

— Знаеш ли, Мур, въпреки всичките си превъзнесени приказки, че уважаваш женския ум, че се възхищаваш на *способностите* на

жените, пак си падаш по това, по което и всички останали мъже. Цици и задници.

Той пребледня от гняв.

— Значи я мразиш заради начина, по който изглежда. И си ми ядосана, че ми е харесала. Знаеш ли какво, Ризоли? Кой мъж ще си падне по теб, след като дори ти самата не се харесваш?

Погледът, с който го изпрати, беше изпълнен с горчивина. Само преди седмици бе мислила, че Мур е последният човек на Земята, който би казал нещо толкова жестоко. От думите му я заболя повече, отколкото ако бяха изречени от който и да било друг.

Отказваше обаче да размисли дали не беше казал истината.

Минавайки през фойето на долния етаж, Джейн спря пред мемориала на падналите полицаи от бостънската полиция. Имената на загиналите бяха издълбани в стената в хронологичен ред, започвайки от Езекиел Ходсън през 1854 година. На гранитния под бе поставена ваза с цветя. Ако те убият при изпълнението на дълга, ставаш герой. Колко просто, колко постоянно. Не знаеше нищо за хората, чиито имена бяха обезсмъртени. Знаеше само, че някои от тях може би съвсем не бяха безупречни ченгета, но смъртта бе направила името и репутацията им недосегаеми. И сега, докато стоеше пред стената, тя почти се изпълни със завист към тях.

Тръгна към колата си. Бръкна в жабката и намери карта на Нова Англия. Разгъна я върху седалката и се загледа в двете точки, измежду които можеше да избира: Нашуа, Ню Хампшир или Лидия, Масачузетс. Уорън Хойт беше използвал банкомат на двете места. Изборът ѝ се базираше върху чиста случайност. Със същия успех можеше да хвърли монета.

Включи двигателя. Беше десет и трийсет. Пристигна в Лидия едва към дванайсет на обяд.

* * *

Вода. Катрин не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен за прохладния чист вкус на течащата в устата ѝ вода. Мислеше за всички чешмички, от които беше пила, за оазисите от неръждаема стомана в болничните коридори, от които бликаше леденостудена вода

и мокреше устните и брадичката ѝ. Мислеше за натрошения лед и за начина, по който излизащите от упойка след операция пациенти извиваха врат и отваряха напуканите си устни като новоизлюпени птичета, за да поемат няколко парченца от безценните ледени парченца.

Мислеше си и за Нина Пейтън, завързана за леглото, със съзнанието, че е обречена да умре, но въпреки това способна да мисли само за ужасната си жажда.

„Ето как ни мъчи той. Как ни сломява. Иска да го молим за вода, да молим за живота си. Иска пълен контрол. Иска да признаем властта му.“

Беше я оставил цяла нощ да съзерцава самотната крушка. На няколко пъти се беше унесла, само за да се събуди рязко, със свит от паника стомах. Но паниката не може да бъде поддържана и с минаването на часовете и изгубването на надеждата, че би могла да се освободи, като се мятат, тялото ѝ като че ли премина в режим на очакване. Тя се носеше там, из кошмарния полумрак между отричане и реалност, с неизменно фокусиран върху копнежа ѝ за вода ум.

Скърцане от стъпки. Последва отваряне на врата.

Катрин се разсъни напълно. Сърцето ѝ внезапно заблъска в гърдите като животно, което опитва да разбие стените на затвора си. Пое рязко влажния въздух, прохладния въздух на мазето, който миришеше на пръст и на влажен камък. Дишането ѝ премина в отривисто, спазматично поемане на въздух, когато стъпките заслизаха надолу по стълбите и тогава той се появи и са надвеси над нея. Светлината от самотната крушка образуваше сенки по лицето му, превръщайки го в усмихнат череп с дупки вместо очи.

— Искаш да пийнеш нещо, нали? — рече той.

Толкова спокоен глас. Толкова нормален глас. Тя не можеше да говори заради лейкопласта на устата си, но той прочете отговора в трескавия ѝ поглед.

— Виж какво имам, Катрин. — Протегна към нея една чаша и тя чу прелестното потракване на ледените кубчета и видя ярките водни капки по запотената студена повърхност на чашата. — Не ти ли се иска да отпиеш?

Тя кимна, без да отделя очи от чашата. Жаждата я влудяваше, но тя вече мислеше в перспектива, отвъд отпиването на първата

великолепна глътка вода. Замисляше движенията си, претегляше шансовете си.

Той завъртя чашата и почукването на леда в стените ѝ прозвуча като звън на камбанки.

— Само ако си послушна.

„Ще бъда“ — обещаваха очите ѝ.

Отлепването на лейкопласта ѝ причини болка. Остана да лежи абсолютно пасивно, оставяйки го да пъхне сламка в устата ѝ. Отпи алчно, но това беше като капка в морето на фона на пожара на жаждата. Отпи отново и се закашля, а безценната вода потече навън.

— Не мога... не мога да пия легнала — рече задъхано тя. — Моля те, остави ме да седна. Моля те.

Той остави чашата и я загледа изучаващо — очите му бяха като бездънни черни ями. Видя жена, която може всеки момент да загуби съзнание. Жена, която трябваше да бъде посъживена, ако искаше да изпита пълното удоволствие от ужаса ѝ.

Започна да реже лейкопласта, който задържаше дясната ѝ китка за леглото.

Сърцето ѝ биеше толкова силно. Катрин си помисли, че той сигурно щеше да го види как гръдната ѝ кост се издува при всеки удар. Лейкопластът на дясната ѝ китка падна пръв и ръката ѝ остана да лежи безсилно. Младата жена не помръдна, не напрегна нито едно мускулче.

Последва безкрайно мълчание. „Хайде. Отрежи лейкопласта и на лявата ми ръка. Отрежи го!“

Прекалено късно си даде сметка, че е затаила дъх и той го е забелязал. С отчаяние чу звука от отлепването на ново парче лейкопласт от ролката. „Сега или никога.“

Посегна наслуки към табличката с инструменти и чашата с вода полетя, ледените кубчета изтракаха на пода. Пръстите ѝ обхванаха нещо метално. Скалпелът ли?

В мига, в който той се хвърли към нея, тя изви скалпела и усети как острието срещна плътта.

Той се отдръпна рязко, виейки, и се хвана за дланта.

Катрин се изви настрани, прокара скалпела по лейкопласта, който държеше лявата ѝ китка. И другата ѝ ръка беше свободна!

Изправи се в леглото и зрението ѝ изведнъж се замъгли. Един ден без вода беше отслабил силите ѝ и тя се напрегна, за да се

фокусира, за да насочи острието към лейкопласта около десния си глезен. Срязва го, без да вижда и усети болка. Един силен ритник и глезенът ѝ беше свободен.

Посегна към последния лейкопласт.

Тежкия ретрактор се стовари в слепоочието ѝ, толкова брутално, че тя видя звезди посред бял ден.

Вторият удар засегна бузата ѝ, чу се пукване на кост.

Не помнеше как изтърва скалпела.

Когато дойде отново на себе си, лицето ѝ пулсираше силно и не виждаше с дясното си око. Опита да размърда крайници и установи, че китките и глезените ѝ отново са завързани за леглото. Но все още не беше сложил лейкопласт на устата ѝ, все още не я беше накарал да мълчи.

Беше се надвесил над нея. Видя петната по ризата му. „Неговата кръв — осъзна тя с животинско задоволство. Неговата плячка бе отвърнала и му беше пустила кръв. — Не може да ме победи толкова лесно. Той се храни със страх, затова няма да му покажа никакъв страх.“

Той взе скалпел от табличката и се приближи. Макар сърцето ѝ да блъскаше в гърдите, Катрин лежеше абсолютно неподвижно, без да отделя погледа си от очите му. Предизвикваше го, подиграваше го. Вече знаеше, че смъртта ѝ е неизбежна и с приемането на този факт дойде освобождението. Куражът на обречения. В продължение на две години бе изпитвала страх като криещо се животно. В продължение на две години беше позволила на призрака на Андрю Капра да управлява живота ѝ. Повече нямаше да го позволи.

„Давай, режи ме. Но няма да победиш. Няма да ме видиш да умирам сломена.“

Той допря острието в корема ѝ. Мускулите ѝ се стегнаха неволно. Той чакаше да види страх върху лицето ѝ.

Но видя само предизвикателство.

— Не можеш да го направиш без Андрю, а? — рече тя. — Дори не можеш да го вдигнеш сам. Андрю трябваше да чука. А ти можеше само да го гледаш.

Той натисна острието, боцкайки кожата ѝ. Независимо от болката, дори когато се появиха първите капки кръв, тя не отдели

погледа си от очите му, без да показва страх, отказвайки да му достави търсеното удоволствие.

— Не можеш даже да изучаеш една жена, нали? Не, твоят герой Андрию трябваше да го прави. А той също беше неудачник.

Скалпелът се поколеба. Повдигна се. Видя го на мъждивата светлина как увисна във въздуха.

„Андрию. Ключът е Андрию, човекът, когото боготвори. Неговият бог.“

— Неудачник. Андрию е неудачник — додаде тя. — Знаеш защо дойде да ме види през онази нощ, нали? Дойде да ме моли.

— Не.

Гласът му беше едва чуващ се шепот.

— Помоли ме да не го застрелвам. Умоляваше ме. — Младата жена се засмя, рязък и стряскащ звук в това мрачно място на смъртта. — Беше жалка картина. Ето какво представляваше Андрию, твоят герой. Умоляваше ме да му помогна.

Ръката стисна скалпела. Острието натисна отново надолу към корема ѝ и нова кръв закапа и потече отстрани по хълбока ѝ. Почти обезумяла, тя потисна инстинкта, който я караше да трепне, да извика. Вместо това продължи да говори, гласът ѝ беше силен и уверен, сякаш тя беше тази, която държеше скалпела.

— Той ми разказа за теб. Не го знаеше, нали? Каза, че не можеш дори да говориш с жена, такъв страхливец си. Той трябвало да ти ги изнамира.

— Лъжкиня.

— Ти не представляваше нищо за него. Само паразит. Червей.

— Лъжкиня.

Острието потъна в кожата ѝ и колкото и да се съпротивляваше, от гърлото ѝ се изтръгна стон. „Няма да победиш, копеле. Защото вече не се страхувам от теб. Не се страхувам от нищо.“

Очите на Катрин горяха с предизвикателството на обречените, докато той направи втория разрез.

Ризоли оглеждаше редиците от готови смеси за кекс и се питаше колко от кутиите бяха заразени с хранителни бактерии — „Хобс фууд март“ беше от този тип бакалии — тъмна и мухлясала, истинско семейно магазинче, ако си представите семейството, „майката и таткото“, като двама злобари, които продават развалено мляко на учениците. „Таткото“ беше Дийн Хобс, стар янки с подозрителен поглед, който спря, за да огледа монетите на своя клиент, преди да ги приеме. Сърдито подаде рестото от две пенита, после с трясък затвори касата.

— Изобщо не държа сметка кой използва банкоматите — каза той на Ризоли. — Монтира го банката, за удобство на клиентите ми. Аз нямам нищо общо с тази работа.

— Сумата е била изтеглена през май. Двеста долара. Имам снимка на мъжа, който...

— Както казах на онова щатско ченге, това е станало през май. Сега е август. Мислите ли, че ще помня някакъв клиент, идвал преди толкова време?

— Щатската полиция била ли е тук?

— Тази сутрин, задавайки същите въпроси. Вие, ченгетата, не разговаряте ли помежду си?

Значи трансакцията през банкомат вече беше проследена не от бостънската, а от щатската полиция. По дяволите, губеше си времето тук.

Погледът на мистър Хобс внезапно се насочи към юношата, който оглеждаше сладкишите.

— Хей, смяташ ли да плащаш за сникърса?

— Тъъ... да.

— Тогава го извади от джоба си, а?

Момчето върна десертното блокче на рафта и се измъкна от магазина.

— Този вечно създава проблеми — изръмжа Дийн Хобс.

— Познаваш ли това хлапе? — попита Ризоли.

— Познавам си хората.

— Ами останалите си клиенти? Познаваш ли повечето от тях?

— Ти хвърли ли бегъл поглед на града?

— Набързо.

— Е, *набързо хвърленият бегъл поглед* е достатъчен, за да разбереш що за градче е Лидия. Хиляда и двеста човека. Няма кой знае какво да се види.

Джейн извади снимката на Уорън Хойт. Снимка за шофьорската му книжка, направена преди две години, беше най-доброто, до което успяха да се доберат. Той гледаше право към обектива, мъж със слабо лице, късо подстригана коса и странна усмивка. Макар Дийн Хобс вече да я беше видял, пак му я показа.

— Името му е Уорън Хойт.

— Да, видях я. Щатската полиция ми я показа.

— Разпознавате ли го?

— Не го познах тази сутрин. Не го разпознавам и сега.

— Сигурен ли сте?

— Не звуча ли сигурно?

Да, така звучеше. Звучеше като човек, който никога не си променя мнението за нищо.

Звънна камбанка от отварянето на врата и влязоха две тийнейджърки, летни блондинки с дълги боси загорели от слънцето крака и къси шорти. Вниманието на Дийн Хобс моментално се насочи към тях, докато те тръгнаха към мрачния заден край на магазина, като се смееха за нещо.

— Определено са пораснали — прошепна учудено той.

— Мистър Хобс.

— А?

— Ако видите мъжа от снимката, искам да ми се обадите незабавно. — Подаде му визитката си. — Можете да се свържете с мен по всяко време на денонощието. По пейджър или мобилен телефон.

— Да, да.

Момичетата се приближиха към касата с пакет чипс и стек от шест диетични пепси-коли. Стояха в неосъзнатото си тийнейджърско величие, зърната на гърдите им напиреха изпод блузките им без

ръкави. Дийн Хобс си пълнеше очите до насита и Ризоли се запита дали вече беше забравил за присъствието ѝ.

„Историята на моя живот. Влизат хубави момичета и изведнъж ставам невидима.“

Излезе от бакалията и се върна при колата си. Краткият ѝ престой под слънцето я беше превърнал в пещ, затова отвори вратата и изчака да се проветри. На главната улица на Лидия нищо не помръдваше. Видя бензиностанция, железария и кафене, но нито един човек. Горещината беше прогонила всички вътре и тя чуваше шума на климатиците от двете страни на улицата. Дори в малките градчета на Америка никой вече не излизаше навън в жегата, разчитайки на ветрилото си. Чудото на климатика беше направило от верандата явление от миналото.

Чу звънчето, известяващо затварянето на вратата на бакалията, и видя как двете момичета тръгнаха лениво по огряната от слънцето улица — това бяха единствените движещи се същества. В този момент Ризоли видя как пердетата на един прозорец се дръпнаха леко настрана. Хората забелязваха разни неща в малкия град. И определено забелязваха красивите млади жени.

Дали щяха да забележат, ако някоя от тях изчезне?

Затвори вратата на колата и се върна в бакалията.

Мистър Хобс беше до отдела със зеленчуците и хитро прикриваше свежите марули отзад в хладилника, за да изкара отпред поувехналите.

— Мистър Хобс?

Той се обърна.

— Пак ли вие?

— Още един въпрос.

— Не означава, че имам отговор.

— В този град живеят ли жени от азиатски произход?

Такъв въпрос той определено не беше очаквал, затова просто я изгледа неразбиращо.

— Какво?

— Например китайка или японка? Или пък индианка?

— Имаме две-три чернокожи семейства — отвърна той, сякаш те можеха да свършат работа.

— Търси се жена, която може би е изчезнала. Дълга черна коса, много права, под раменете.

— И казвате, че е от Изтока?

— Или евентуално индианка.

Той се засмя.

— По дяволите, не мисля, че тя е от някоя от тези категории.

Тези думи изостриха вниманието на Ризоли. Мъжът се беше обърнал отново към хладилника, за да пренареди по-старите тиквички върху по-пресните.

— Коя е *тя*, мистър Хобс?

— Не е от Изтока, това е сигурно. Не е и индианка.

— Познавате ли я?

— Виждал съм я тук, един-два пъти. Дава под наем за през лятото старата ферма Стърдий фарм. Високо момиче. Не чак толкова хубаво.

Да, несъмнено щеше да забележи, ако имаше такова нещо.

— Кога я видяхте за последен път?

Той се обърна и извика:

— Хей, Маргарет!

Вратата към някакво задно помещение се отвори и се появи съпругата на мистър Хобс.

— Какво?

— Не закара ли доставка в Стърдий миналата седмица?

— Да.

— Онова момиче там добре ли ти изглеждаше?

— То ми плати.

— Виждали ли сте я оттогава, мисис Хобс? — попита Джейн.

— Не съм имала повод.

— Къде се намира тази Стърдий фарм?

— В посока Уест форк. На края на пътя.

Ризоли погледна към пейджъра си, който изписука.

— Може ли да използвам телефона ви? — попита тя. — Батерията на мобилния ми телефон току-що падна.

— Нали не е междуградски?

— Бостън.

Домакинът изпухтя и насочи вниманието си отново към тиквичките.

— Платеният телефон е отвън.

Като проклинаше наум, Джейн излезе отново на жегата, намери платения телефон и пусна монети в отвора.

— Детектив Фрост.

— Изпрати ми сигнал по пейджъра.

— Ризоли? Какво правиш в Западен Масачузетс?

За свой ужас разбра, че той знаеше местонахождението й, благодарение на дисплея на телефона.

— Направих си малка разходка с автомобил.

— Все още работиш по случая, нали?

— Просто задавам няколко въпроса. Не е кой знае какво.

— По дяволите, ако... — Фрост понижи рязко глас. — Ако Маркет разбере...

— Нали няма да му кажеш?

— Естествено. Но ти се връщай тук. Той те търси и е в ужасно настроение.

— Трябва да проверя още едно място тук.

— Чуй ме, Ризоли. Остави това или ще провалиш и последните си шансове в този отдел.

— Нима не си разбрал? Вече съм ги провалила! Вече съм бита карта! — Премигвайки, за да задържи напирещите сълзи, младата жена се обърна и се загледа тъжно към пустата улица, където във въздуха се носеше прах, подобна на гореща пепел. — Той е единственото, което имам сега. Хирургът. Нищо друго не ми е останало, освен да го спипам.

— Щатските вече са ходили там. Върнаха се с празни ръце.

— Знам.

— Какво тогава правиш там?

— Задавам въпросите, които те не са задали.

Затвори телефона.

После влезе в колата си и потегли, за да намери чернокосата жена.

Стърдий фарм беше единствената къща в края на дълъг черен път. Беше стара постройка с лющещ се бяла боя и веранда, провиснала в средата под тежестта на натрупаните дърва за горене.

Ризоли поседя малко в колата, прекалено уморена, за да излезе навън. И прекалено деморализирана от онова, в което се беше превърнала някога обещаващата ѝ кариера — да седи сама на този черен път, да размишлява колко е безполезно да изкачва тези стъпала и да чука на тази врата. Да разговаря с някаква смутена жена, която по една случайност имаше черна коса. Сети се за Ед Гейгър, друго бостънско ченге, което един ден също беше паркирало колата си на някакъв черен път и беше решило, на четирийсет и девет години, че това е краят и на неговия път. Ризоли беше първият детектив, пристигнал на мястото. И докато останалите полицаи стояха край автомобила с опръскано с кръв предно стъкло, клатеха глави и говореха с тъжен шепот за бедния Ед, тя не беше изпитала почти никаква симпатия към ченгето, което се бе поддадо на емоциите си дотам, че да си пръсне мозъка.

„Толкова е лесно“ — помисли си тя, внезапно почувствала осезаемо оръжието на хълбока си. Не служебното, което беше върнала на Маркет, а нейното собствено, от дома ѝ. Оръжието може да бъде както най-добрият ти приятел, така и най-злият ти враг. Понякога и двете едновременно.

Тя обаче не беше Ед Гейгър. Не беше неудачник, който смята да хапне дулото. Изключи двигателя и неохотно излезе навън, за да си свърши работата.

Ризоли беше прекарала целия си живот в града и тишината на това място ѝ се стори нереална. Изкачи стъпалата, водещи към входната веранда, и всяко поскърцване на дървото ѝ се струваше преувеличено. Около главата ѝ бръмчаха мухи. Почука на вратата, почака. Натисна за всеки случай дръжката и установи, че е заключено. Почука отново, после извика, гласът ѝ прозвуча със стряскаща сила:

— Ехо?

Но сега я откриха комарите. Плесна се по лицето и видя тъмно кърваво петно на дланта си. По дяволите селския живот, в града поне кръвопийците ходеха на два крака и човек можеше да ги види, като приближат.

Почука още няколко пъти силно по вратата, уби още няколко комара, накрая се отказа. Очевидно тук нямаше никой.

Заобиколи към задната част, оглеждайки за знаци за насилствено проникване, но всички прозорци бяха затворени, всички мрежи против комари — по местата си. Прозорците бяха прекалено високи, за да може да се влезе през тях без стълба, тъй като къщата беше построена върху висока каменна основа.

Обърна гръб на къщата и огледа задния двор. Виждаше се стар хамбар и езерце, покрито с нечиста зелена пяна. По него плуваше самотна, унила дива патица — вероятно отхвърлена от своето ято. Не се виждаше и опит за поддържане на градина — само високи до коленете бурени и трева и още комари. Много комари.

Образувани от гуми на кола коловози водеха към хамбара. Част от тревата беше полегнала от неотдавна минала кола.

Едно последно място за проверяване.

Ризоли тръгна по слегналата се трева към хамбара и се поколеба. Нямаше разрешително за обиск, но кой щеше да разбере? Щеше само да хвърли един поглед, за да се убеди, че вътре няма кола.

Хвана дръжките и отвори тежката врата.

Слънчевата светлина нахлу вътре, отрязвайки резен от царувация в хамбара мрак, и във въздуха се разлетяха прашинки поради внезапното му раздвижване. Джейн стоеше парализирана, загледана в паркирания вътре автомобил.

Жълт мерцедес.

Струйки ледена пот се стекоха по лицето ѝ. Беше толкова тихо, освен жуженето на мухите в сянката не се чуваше абсолютно нищо друго. Беше дяволски тихо.

Не помнеше кога разкопча кобура и извади оръжието си. Но то се озова ненадейно в ръката ѝ, когато тръгна към колата. Надникна през прозореца до мястото на шофьора, бърз поглед, за да се увери, че е празно. После втори, по-продължителен поглед, оглеждайки

интериора. Погледът ѝ падна върху тъмна издатина на седалката до шофьора. Перука.

„Откъде идва косата за повечето черни перуки? От Изтока.“

Чернокосата жена.

Спомни си видеозаписа от охранителната система в деня, в който беше убита Нина Пейтън. На нито една от лентите не бяха видели Уорън Хойт да отива на пети етаж Запад.

„Защото е влязъл в хирургичното отделение като жена, а е излязъл като мъж.“

Письък.

Обърна се към къщата, с лудо биещо сърце. *Кордел?*

Изскочи от хамбара като стрела, прибяга из високата до коленете трева, право към задната част на къщата.

Заклучено.

С издути като духало дробове, тя отстъпи назад, като огледа двора и рамката на вратата. Отварянето на врати с ритник беше функция по-скоро на адреналина, отколкото на мускулната сила. Като на новак-полицай и единствена жена в екипа, на Ризоли бяха наредили да разбие с ритник вратата на един заподозрян. Това беше тест и другите полицаи бяха очаквали, а може би дори се бяха надявали да се провали. Докато чакаха да станат свидетели на унижението ѝ, Джейн беше фокусирала цялото си негодувание, целия си гняв в тази врата. Само с два ритника я беше разбила и беше нахлула през нея като тасманийския дявол.

Същият адреналин препускаше и сега във вените ѝ, когато насочи пистолета си към рамката и даде три изстрела. Стовари пета във вратата. Дървото се нацепи. Ритна отново. Този път вратата се отвори и тя мина през нея, после коленичи, обхождайки помещението с поглед и с дулото на пистолета. Кухня. Щорите бяха спуснати, но светлината беше достатъчна, за да се увери, че вътре няма никой. Мръсни чинии в мивката. Хладилникът шумеше.

„Тук ли е той? Дали не ме чака в съседната стая?“

Боже, трябваше да бъде с бронирана жилетка. Но не беше очаквала това.

Потта се стичаше между гърдите ѝ, попиваше в спортния ѝ сутиен. Забеляза телефон на стената. Тръгна към него и вдигна слушалката. Нямаше сигнал. Нямаше как да повика помощ.

Остави слушалката да виси и се отправи странично към вратата. Погледна в съседната стая и видя дневна, износен диван, няколко стола.

Къде беше Хойт? Къде?

Влезе в дневната. Някъде по средата изписка от уплаха, когато пейджърът ѝ завибрира. По дяволите. Изключи го и продължи нататък.

Във фойето спря.

Входната врата зееше.

Напуснал е къщата.

Излезе на верандата. Докато комарите бръмчаха около главата ѝ, Ризоли огледа предния двор, погледът ѝ премина нататък към черния път, където беше паркирала колата си, към високата трева и близката горичка. Прекалено много места за криене. Докато беше блъскала като глупав бик по задната врата, той се беше измъкнал през предната и беше избягал в гората.

Кордел е в къщата. Намери я.

Върна се вътре и заизкачва припряно стълбата. В стаите на горния етаж беше горещо и задушно и от нея течеха реки от пот, докато претърсваше трите спални, банята, стенните гардероби. Кордел не беше тук.

Боже, щеше да се задуши тук.

Слезе по стълбите и косъмчетата на тила ѝ настръхнаха от царящата наоколо тишина. Изведнъж разбра, че Кордел е мъртва. Че онова, което беше чула от хамбара, е бил предсмъртният ѝ вик, последният звук, излязъл от едно умиращо гърло.

Върна се в кухнята. През прозореца над мивката виждаше спокойно хамбара.

„Видял ме е как вървя през тревата, как приближавам към хамбара. Видял ме е да отварям вратата. Знаел е, че ще открия мерцедеса. Разбрал е, че времето му изтича. Затова е довършил започнатото. И е избягал.“

Хладилникът издрънча няколко пъти и замълча. Чуваше ударите на сърцето си — напомняха ѝ барабанен бой.

Обърна се и видя вратата към мазето. Единственото място, което не беше претърсила.

Отвори вратата, посрещна я мрак. О, как само мразеше това — да напусне светлината, да слезе надолу по тези стълби, където, както

знаеше, я очакваше ужасяваща сцена. Не искаше да прави това, но знаеше, че Кордел трябва да е някъде там долу.

Бръкна в джоба си и извади малкото си фенерче. Водена от тесния му лъч, слезе едно стъпало надолу, после — още едно. Въздухът ставаше по-хладен и по-влажнен.

Подуши кръв.

Нещо докосна лицето ѝ и тя отскочи стреснато назад. Изпусна с облекчение въздуха в гърдите си, когато си даде сметка, че това е най-обикновена верижка за светване на лампата, която се люлееше над стълбището. Протегна ръка нагоре и я дръпна. Не се случи нищо.

Явно трябваше да се задоволи със светлината от фенерчето си.

Насочи отново лъча му към стълбите, по които слизаше, като държеше оръжието близо до тялото си. След задуха горе въздухът тук изглеждаше почти мразовит, така че потта по гърба ѝ се вледени.

Стигна последното стъпало и стъпи върху добре набита пръст. Тук беше дори още по-хладно, а миризмата на кръв — по-силна. Въздухът беше по-влажнен и някак по-плътен. И беше тихо, толкова тихо. Неподвижно като смъртта. Най-силният звук беше собственото ѝ дишане, от влизания и излизания от дробовете ѝ въздух.

Описа дъга с лъча и едва сдържа вика си, когато видя отражението си. Стоеше с насочено оръжие, с биещо като чук сърце, докато оглеждаше какво бе отразило светлината.

Стъклени буркани. Големи аптекарски буркани, наредени на една полица. Не беше необходимо да се вглежда в съдържанието им, за да разбере какво има в тях.

Неговите сувенири.

Всеки от шестте буркана имаше етикет с име. Жертвите бяха повече, отколкото мислеха.

Последният беше празен, но името на етикета вече беше написано — съдът беше готов и само очакваше наградата. Най-голямата от всички награди.

Катрин Кордел.

Ризоли се обърна рязко, лъчът на фенерчето ѝ описа зигзагообразна линия из мазето, пробягвайки покрай масивни стълбове и поддържащи основите камъни, като спря внезапно в един от далечните ъгли. Стената беше оплискана с нещо черно.

Кръв.

Раздвижи ръката и той падна право върху тялото на Кордел, със завързани с лейкопласт китки и глезени за леглото. На хълбока ѝ блестеше кръв, прясна и незасъхнала. На едното бяло бедро се виждаше самотен ален отпечатък от пръст, където Хирургът го беше натиснал с ръкавицата си, сякаш за да остави там своя печат. Табличката с хирургически инструменти стоеше все така до леглото — асортиментът от сечива на мъчителя.

„О, боже. Можела съм да те спася само ако бях пристигнала няколко минути по-рано...“

Побесняла от гняв, Джейн придружи ръката на фенерчето си нагоре по опръскания с кръв торс на Катрин, и го спря на шията ѝ. Не видя зееща рана, не видя никакъв фатален разрез.

Внезапно светлината потрепна. Не, това не беше светлината, движеше се гръдният кош на Катрин!

„Все още диша.“

Ризоли дръпна лейкопласта от устата на лекарката и усети топлия ѝ дъх в дланта си. Клепачите на Кордел потрепериха.

Да!

Заедно с триумфа обаче усети, че нещо не е наред. Нямахше време да мисли за това. Трябваше да измъкне Кордел отук.

Стисна фенерчето между зъбите си и преряза бързо лейкопласта на китките ѝ. Опита се да намери пулса ѝ и го усети — беше слаб, но важното беше, че го има.

Въпреки това не можеше да се освободи от чувството, че нещо не е както трябва. Дори след като насочи вниманието си към десния глезен на Катрин, а после — и към левия, в главата ѝ звучаха тревожни сигнали. И тогава разбра защо.

Онзи вик. Беше чувала вика на Катрин през целия си път от хамбара до къщата.

Но я завари със залепена с лейкопласт уста.

„Махнал е лепенката. Искал е да изпищи. Искал е да я чуя.“

Капан.

Ръката ѝ политна моментално към пистолета, който беше оставила на леглото. Но така и не успя да стигне до него.

Нещо тежко се стовари върху слепоочието ѝ толкова силно, че тя се просна по лице върху пръстения под. Веднага опита да се надигне на четири крака.

Вторият удар я порази в хълбока. Чу пукане на ребра и въздухът излетя със свистене от гърдите ѝ. Тя се търколи по гръб, болката беше толкова ужасяваща, че не беше в състояние да си поеме въздух.

Помещението се освети, единствената крушка беше някъде високо над нея.

Той стоеше над нея, лицето му изглеждаше черно на фона на светлината. Хирургът оглеждаше новата си плячка.

Джейн се завъртя на здравата си страна и опита да се отблъсне от пода.

Той ритна ръката, на която се беше опряла, и тя се сгромоляса отново по гръб, удряйки счупените си ребра. Ризоли извика от болка, неспособна да помръдне. Дори когато той се надвеси над нея.

Ботушът му се стовари върху китката ѝ, премазвайки я към земята.

Тя изпищя.

Той посегна към табличката с инструменти и сграбчи един от скалпелите.

„Не. Боже, не.“

Хирургът клекна, все така затискайки китката ѝ с ботуш, и вдигна скалпела. Описа безмилостна дъга към отворената ѝ длан.

Този път писъкът беше пронизителен, когато стоманата проникна през плътта ѝ и я прониза, приковавайки я към пода.

Взе друг скалпел от табличката. Грабна дясната ѝ ръка и я опъна, за да изпъне лакътя ѝ. Настъпи китката. Отново вдигна скалпела. Отново замахна с него и проби плътта и земята под нея.

Този път викът беше по-слаб. Сломен.

Той се изправи и я огледа за кратко, така както колекционерът се възхищава на ярката нова пеперуда, която бе забол с карфица на дъската.

Взе трети скалпел от табличката с инструменти. С две разпънати по този начин и приковани към пода ръце, Джейн можеше само да гледа и да очаква следващата му стъпка. Той мина зад нея и клекна. Сграбчи косата на тила ѝ и дръпна главата ѝ назад, силно и рязко, изпъвайки врата ѝ. Тя гледаше право нагоре към него и лицето му отново представляваше тъмен овал. Черна дупка, поглъщаща светлината. Младата жена усещаше пулсиращите на врата си сънни артерии с всеки удар на сърцето. Кръвта беше жива и течеше по вените

и артериите ѝ. Запита се колко време щеше да остане жива, след като острието му свършеше работата си. Дали смъртта щеше да бъде постепенно потъване в мрак. Виждаше, че е неизбежна. Беше живяла винаги като боец, беше се съпротивлявала срещу поражението, но ето че сега я бяха победили. Гърлото ѝ беше оголено, шията ѝ бе извита нагоре. Виждаше блясъка на острието и затвори очи, когато усети допира му в кожата си.

„Боже, нека да стане бързо.“

Чу го как си пое въздух, усети как внезапно я стисна по-силно за косата.

Изстрелът я шокира.

Клепачите ѝ се отвориха. Той бе все така коленичил над нея, но вече не я стискаше за косата. Скалпелът се изплъзна от ръката му. Нещо топло закапа по лицето ѝ. Кръв.

Не нейната, а неговата.

Той падна назад и изчезна от полезрението ѝ.

Вече примирила се с неизбежната смърт, Ризоли лежеше, зашеметена от перспективата да живее. Опита се да проумее изведнъж всички детайли. Виждаше как крушката се полюлява като ярка луна на връв. По стената се движеха сенки. Обърна глава и видя как ръката на Катрин Кордел се отпусна немощно отново на леглото.

Видя как пистолетът се изплъзна от дланта ѝ и падна с трясък на пода.

В далечината зави сирена.

Ризоли седеше в болничното си легло и се взираше в телевизионния екран. Дланите ѝ бяха увити толкова дебело с бинт, че приличаха на боксови ръкавици. Голяма част от косата ѝ беше обръсната там, където бяха зашили разцепената кожа отстрани на главата ѝ. Опитвайки да манипулира някак си дистанционното на телевизора, тя не забеляза веднага застаналия на прага Мур. Тогава той почука. Когато се обърна и погледна към него, той за миг успя да забележи колко е уязвима. Тогава обичайната ѝ защитна маска се върна на мястото си и тя се превърна в някогашната Ризоли, чийто внимателен поглед го проследи, докато Томас прекоси стаята и седна на стола край леглото ѝ.

Телевизорът засвири досадния лайтмотив на някаква сапунена опера.

— Може ли да изключиш тази глупост? — избъбри безпомощно тя и посочи към дистанционното с увитата си ръка. — Не мога да натисна нито един бутон. Сигурно очакват да използвам носа си за тази цел.

Той взе дистанционното и изключи телевизора.

— *Благодаря* — изпуфтя тя.

И трепна, тъй като я срязва болката от трите ѝ счупени ребра.

След изключването на телевизора помежду им се възцари дълго мълчание. През отворената врата чуха името на някакъв лекар, когото извикаха, и подрънкването на количката, с която разнасяха храната по коридора.

— Добре ли се грижат за теб тук? — попита Мур.

— Всичко е наред за една провинциална болница. Вероятно дори по-добро, отколкото ако се намира в някой голям град.

Докато Катрин и Хойт бяха транспортирани с хеликоптер в медицински център „Пилгрим“ в Бостън заради по-сериозните си наранявания, Ризоли беше закарана с линейка в тази малка регионална болница. Въпреки отдалечеността ѝ от Бостън, почти всички детективи

от отдел „Убийства“ в бостънската полиция бяха направили поклонение дотук, за да посетят Ризоли.

И всеки бе донесъл цветя. Букетът от рози на Томас почти се загуби сред пълните с цветя вази, разположени по масите за подноси, нощното шкафче и дори по пода.

— Оу! — възкликна той. — Както виждам си се сдобила с доста обожатели.

— Да. Можеш ли да повярваш? Дори Кроу изпрати цветя. Ей онези кремове. Мисля, че опитва да ми каже нещо. Не ти ли приличат на цветя за погребение? Виждаш ли онези орхидеи? Донесе ги Фрост. По дяволите, аз би трябвало да му изпратя цветя, защото ми спаси кожата.

Именно Фрост се беше обадил в щатската полиция за подкрепа. Когато Ризоли не беше отговорила на изпратените му по пейджъра сигнали, той се беше свързал с Дийн Хобс във „Фууд март“, за да разбере къде е отишла, и беше научил, че е тръгнала към Стърдий фарм, за да говори с някаква чернокоса жена.

Ризоли продължи инвентаризацията на букетите.

— Огромната ваза с тропическите неща вътре е от семейството на Елена Ортис. Карамфилиите са от стиснатия Маркет. А съпругата на Слийпър донесе онзи хибискус.

Мур поклати изумено глава.

— Помниш всичко това?

— Да. Ами, никой никога не ми изпраща цветя иначе. Затова съм запомнила така добре този момент.

Той долови отново миг на уязвимост иззад маската ѝ. Видя и още нещо, което не беше забелязвал до този момент — блясък в тъмните ѝ очи. Тя беше насинена, бинтована и с грозна плешивина на главата. Но веднъж щом пренебрегнаше недостатъците на лицето ѝ, четвъртитата челюст, тясното чело, човек можеше да види, че Джейн Ризоли има красиви очи.

— Току-що говорих с Фрост. Отишъл е в „Пилгрим“ — рече Томас. — Казва, че Уорън Хойт ще се оправи.

Тя не отговори.

— Тази сутрин са му махнали тръбичката за дишане. Все още има някаква тръбичка в гърдите, заради недостатъчността на единия си бял дроб. Но диша самостоятелно.

— Буден ли е?

— Да.

— И говори?

— Не с нас. С адвокатата си.

— Боже, ако имах възможността да довърша този кучи син...

— Нямаше да го направиш.

— Мислиш ли?

— Мисля, че си прекалено добро ченге, за да допуснеш отново същата грешка?

Тя го погледна право в очите.

— Човек никога не знае.

Така е. Човек никога не знае, преди звярът да го погледне в лицето.

— Просто сметнах, че би трябвало да го знаеш — додаде Томас и стана да си върви.

— Хей, Мур.

— Да?

— Не каза нищо за Кордел.

Всъщност той умишлено беше избягнал тази тема. Катрин беше главният повод за конфликта между него и Ризоли, незаздравялата рана, осакатила взаимоотношенията им.

— Чувам, че бързо се подобрявала — продължи Джейн.

— Възстановява се чудесно след операцията.

— Ами той... Хойт...

— Не. Не е успял да изреже нищо. Пристигнала си точно преди да го направи.

Младата жена се отпусна назад с видимо облекчение.

— Сега отивам в „Пилгрим“ да я видя — обяви той.

— А какво следва после?

— После се връщаш при нас на работа, за да започнеш да отговаряш на проклетия си телефон.

— Не, имах предвид какво става между теб и Кордел?

Мур направи пауза и отместил поглед към прозореца, където слънчевата светлина озаряваше вазата с кремове, сякаш възпламенявайки венчелистчетата им.

— Не знам.

— Маркет все още ли ти създава проблеми по този повод?

— Предупреди ме да не се забърквам с нея. И е прав. Не трябваше да го правя. Но не можах да се сдържа. Това ме кара да се питам дали...

— В крайна сметка все пак не си свети Томас, а?

Мур се засмя тъжно и кимна.

— Няма нищо по-скучно от съвършенството, Мур.

Той въздъхна.

— Налага се да направя избор, който никак не е лесен.

— Важният избор никога не е лесен.

Томас размишлява няколко секунди над казаното.

— Може би изобщо не става дума за моя избор — рече най-накрая той, — а за нейния.

Вече беше тръгнал да излиза, когато Ризоли извика след него:

— Би ли предал на Кордел нещо от мен?

— Какво да й кажа?

— Следващия път да се цели по-високо.

* * *

„Не знам какво ще стане нататък.“

Караше на изток към Бостън с отворен прозорец и въздухът му се струваше много по-хладен в сравнение с последните седмици. Беше резултат от нахлулия през нощта фронт от Канада и през това свежо утро градът миришеше на чисто. Мислеше за Мери, скъпата си Мери, и за всичко, което щеше да свързва завинаги с нея. Двайсет години брак с всичките неизброими спомени. Прошепнатите думи късно нощем, шегите помежду им, свързващата ги история. Да, точно така — история. Бракът се изгражда от такива дребни неща като прегорени вечери и среднощно плуване, но именно тези дребболии свързват в едно два живота. Бяха преживели почти цялата си младост заедно и заедно бяха достигнали зрелостта. Миналото не принадлежеше на никоя друга жена, освен на Мери.

Празнотата беше в бъдещето му.

„Не знам какво ще стане нататък. Знам обаче какво би ме направило щастлив. И мисля, че и аз бих могъл да я направя щастлива.“

Може ли да молим за по-голяма благословия от тази в този момент на живота си?“

С всяка следваща миля се освобождаваше от още един пласт несигурност. Когато най-накрая излезе от колата си пред болницата „Пилгрим“, Мур вървеше със сигурната крачка на човек, който знае, че е направил правилния избор.

* * *

Взе асансьора до петия етаж, регистрира се в стаята на сестрите и тръгна по дългия коридор към стая 523. Почука леко и влезе.

До леглото на Катрин седеше Питър Фалко.

Тази стая, като стаята на Ризоли, ухаеше на цветя. Утринната светлина нахлуваше през прозореца и къпеше леглото и жената в него в златисто сияние. Тя спеше. Над главата ѝ бе надвиснало окаченото на системата шише и физиологичният разтвор блестеше като капчици течен диамант, които се стичаха по тръбичката във вената ѝ.

Мур застана срещу Фалко и двамата мъже дълго време не проговориха.

Лекарят се наведе, за да целуне Катрин по челото. После се изправи и срещна погледа на Томас.

— Грижи се за нея.

— Ще се грижа.

— А аз ще следя това — отвърна Фалко и излезе от стаята.

Мур зае мястото му на стола до леглото на Катрин и се пресегна към ръката ѝ. Поднесе я благоговейно към устните си. А след това повтори тихо:

— Ще се грижа.

Томас Мур беше от хората, които спазват обещанията си, щеше да изпълни и това.

ЕПИЛОГ

В килията ми е студено. Вън духа силен февруарски вятър и ми казаха, че отново е завалил сняг. Седя на койката си, увил одеяло около раменете си, и си спомням как прекрасната горещина ни бе обгръщала като пелерина, докато се разхождахме по улиците на Левадия. На север от гръцкия град има два извора, известни в древността като Лета и Мнемозина. Забравя и Памет. Пихме и от двата извора, ти и аз, а после заспахме под пъстрата сянка на една маслинова горичка.

Мисля за това сега, защото този студ не ми харесва. От него кожата ми изсъхва и се пука, колкото и крем да мажеш, не мога да се справя с ефекта от зимата. Сега утеха ми носи единствено живият спомен за горещината, за това как двамата с теб се разхождахме из Левадия, а напечените от слънцето камъни топлеха сандалите ни.

Тук дните минават бавно. Сам съм в килията си, отделен от другите затворници заради моята известност. Само психиатрите разговарят с мен, но започват да губят интерес, защото не мога да им предложа вълнуващо проникване в корените на някаква патология. Като дете не съм мъчил животни, не съм палил пожари и никога не съм се напикавал в леглото. Ходех на църква. Бях учтив с по-възрастните.

Използвах кремове със слънцезащитен фактор.

Аз съм толкова нормален, колкото са и те, и те го знаят.

Единствено фантазиите ми ме отделят, фантазиите, които ме доведоха до тази студена килия, в този студен град, където вятърът е побелял от сняг.

Увивам се с одеялото и ми е трудно да повярвам, че по света има места, където загорели на слънцето тела се потят върху топлия пясък, а плажните чадъри потрепват от ветреца. Тя обаче отиде точно на такова място.

Бръквам под дюшека и измъквам парчето, което откъснах от изхвърления днешен вестник, който пазачът ми подпъкна така мило

под вратата, разбира се, срещу заплащане.

Това е обява за венчавка. В три часа следобед на петнайсети февруари д-р Катрин Кордел се омъжи за Томас Мур.

Булката бе предадена на младоженеца от баща си, полковник Робърт Кордел. Тя беше с рокля в слонова кост с мъниста. Младоженецът беше в черно.

Приемът след венчавката бе в хотел „Копли плаза“ в Бак Бей. След продължителния си меден месец на Карибите, двойката ще се установи да живее в Бостън.

Сгъвам изрезката и я пъхам отново под дюшека, където ще бъде на сигурно място.

Продължителен меден месец на Карибите.

Сега тя е там.

Виждам я как лежи със затворени очи на плажа, а полепналият по кожата ѝ пясък блести на слънцето. Косата ѝ е като червена коприна, пръсната върху плажната хавлия. Тя дреме на жегата, толкова отпусната, че ръцете ѝ сякаш са без кости.

И тогава, в следващия миг, отскача. Очите ѝ се отварят широко, сърцето думка в гърдите ѝ. От страх я избива студена пот.

Мисли си за мен. Така, както аз си мисля за нея.

С нея сме свързани завинаги, с интимността на любовници. Тя усеща пипалцата на моите фантазии, които се гърчат край нея. И никога няма да успее да преустанови тази връзка.

Гасят осветлението в килията ми. Дългата нощ започва, изпълнена с ехото на спящите из килиите мъже. С хъркането, кашлянето и дишането им. С неясното им говорене насън. Но когато настъпи нощният покой, не мисля за Катрин, а за теб. За теб, източника на най-голямата ми мъка.

Поради това ще пия големи глътки от извора на Лета, извора на забравата, за да залича спомена за последната ни нощ в Савана. Последната нощ, когато те видях жив.

Сега пред мен плуват образи, застават въпреки волята ми пред моите ретини, докато се взирам в мрака в килията си.

Гледам надолу към раменете ти и се възхищавам на кожата ти, която е толкова по-тъмна от нейната, възхищавам се на контракциите на мускулите на гърба ти, докато проникваш отново и отново в нея. Наблюдавам те как я обладаваш през онази нощ, как

обладаваше и другите преди нея. И когато свърши и семето ти се изля в нея, ти ме погледна и се усмихна.

И каза:

— Така. Сега вече е готова за теб.

Но действието на наркотика още не се е разсеяло и когато притискам острието в корема ѝ, тя почти не трепва.

Няма болка, няма и удоволствие.

— Разполагаме с цялата нощ — рече ти. — Просто почакай.

Гърлото ми е пресъхнало, влизаме в кухнята, където пълня чаша с вода. Нощта едва започва и ръцете ми треперят от възбуда. Мисълта за това, което предстои, ме изпълва целия, и докато отпивам водата, си напомням да удължа удоволствието. Имаме цяла нощ и искаме да я удължим.

„Виж едно, направи едно, научи едно“ — казваш ми ти. Обеща, че тази нощ скалпелът е мой.

Но аз съм жаден, затова оставам след теб в кухнята, докато ти се връщаш да видиш дали вече се е събудила. Стоя все още до мивката, когато проехтява изстрел.

Тук времето замръзва. Помня настъпилата тишина. Тиктакането на кухненския часовник. Звукът от ударите на собственото ми сърце в ушите. Ослушвам се, налягам се да чуя стъпките ти. Да чуя как ми казваш, че е време да тръгваме и то побързо. Страхувам се да помръдна.

Най-сетне си налагам да изляза в коридора, да отида в спалнята ѝ. Спирам на прага.

Нужни са ми няколко секунди, докато осъзная целия ужас.

Тя лежи наполовина на леглото, наполовина увиснала настрани, опитвайки да се изкачи обратно на матрака. От ръката ѝ е паднал пистолет. Приближавам до леглото, грабвам хирургически ретрактор от нощното шкафче и го стоварвам върху слепоочието ѝ. Тя притихва.

Обръщам се и се фокусирам върху теб.

Очите ти са отворени и ти лежиш по гръб, вперил поглед в мен. Около теб се образува локва кръв. Устните ти се движат, но не мога да чуя нито дума. Не помръдваш крака и осъзнавам, че куршумът е увредил гръбначния ти мозък. Отново правиш опит да говориш и този път разбирам какво ми казваш.

— Направи го. Довърши го.

Нямаш предвид нея, а себе си.

Поклащам глава, ужасен от това, което искаш от мен. Не мога да го направя. Моля те, не очаквай от мен да направя това! Стоя, уловен като в капан между отчаяната ти молба и паниката, която ме прищипва да избягам.

„Направи го веднага“ — молят ме очите ти. — „Преди да са дошли.“

Поглеждам краката ти, проснати на пода и безполезни. През ума ми се изреждат ужасите, които те очакват, ако останеш жив. Мога да ти спестя всичко това.

— Моля те.

Поглеждам към жената. Тя не помръдва, не си дава сметка за моето присъствие. Искане ми се да дръпна главата ѝ силно назад, да оголя шията ѝ и да забия острието дълбоко в гърлото ѝ, заради това, което ти причини. Но те трябва да я намерят жива. Само ако е жива ще мога да си тръгна, без да ме преследват.

Ръцете ми в каучуковите ръкавици са потни и вдигам непохватно пистолета, който ми се струва чужд.

Заставам в края на локвата кръв, поглеждам надолу към теб. Сещам се за вълшебната нощ, когато се разхождахме из храма на Артемида. Стелеше се лека мъглица и в падащия сумрак хвърлях погледи към теб, както вървеше сред дърветата. Внезапно спря и ми се усмихна в здрача. И погледите ни се срещнаха през великата граница, деляща света на живите от света на мъртвите.

Гледам през тази граница сега и усещам погледа ти, насочен в очите ми.

Това всичко е за теб, Андрю, струва ми се. Правя това заради теб.

Виждам благодарност в очите ти. Тя стои там дори когато вдигам пистолета в треперещите си ръце. Дори когато натискам спусъка.

Кръвта ти опръсква лицето ми, топла като сълзи.

Обръщам се към жената, все така просната в безсъзнание на ръба на леглото. Поставям оръжието до ръката ѝ. Сграбчвам я за косата и със скалпела отрязвам кичур близо до тила ѝ, където липсата му няма да бъде забелязана. С този кичур ще я запомня. Чрез

миризмата му ще запомня страха ѝ, главозамайващ като миризмата на кръвта. Той ще ме крепи, докато я срещна отново.

Излизам през задната врата в нощта.

Вече не притежавам безценния кичур коса. Но и вече нямам нужда от него, защото познавам миризмата ѝ толкова добре, колкото познавам и собствената си миризма. Познавам вкуса на кръвта ѝ. Познавам сребристото сияние на потта по кожата ѝ. Всичко това нося в мечтите си, където удоволствието пици като жена и оставя кървави следи след себе си. Не всички сувенири могат да се държат в ръката или да се мачкат в нея. Някои можем да съхраняваме единствено в най-съкровениите кътчета на съзнанието си, в сърцевината си на влечуго, от което сме и произлезли.

Тази част вътре в нас, която повечето хора отричат.

Аз никога не съм го правил. Признавам съществуването на същностната си природа, прегръщам я. Аз съм такъв, какъвто ме е създал Бог, каквито ни е създал всичките.

Както е благословен агнецът, така е благословен и лъвът.

Както и ловецът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.